

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Финалист за наградата „Локус“!

КЪРТИС
ЧЕН

МЕЖДИННА
СТАНЦИЯ
• КЕНГУРУ •

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

КЪРТИС ЧЕН
МЕЖДИННА СТАНЦИЯ
„КЕНГУРУ“

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Финалист за наградата „Локус“!

Кенгуру е добре обучен и опитен в шпионския занаят, разполага с най-авангардни технологии и ръси щедро шегички, които само той смята за остроумни. Но от всички останали го отличава „джобът“, който всъщност е портал към празна, привидно безкрайна паралелна вселена. В целия свят единствен Кенгуру може да отваря този портал и го мъчат подозрения, че още не са го изритали от службата само за да се възползват от неговата свръхспособност.

След като се оплесква за пореден път при изпълнение на задача, го напъждат в задължителен отпуск и го пращат на междупланетна екскурзия до Марс. Той опитва да извлече поне мъничко удоволствие от изгнанието си. Но двама от пътниците са намерени мъртви и Кенгуру се намесва с риск да провали прикритието си. Оказва се, че не е единственият шпионин на кораба. Натъкнал се е на заговор, който застрашава всички в Слънчевата система. Трябва да предотврати ужасна беда, която ще взриви крехкия мир между Земята и Марс след Войната за независимост.

Екскурзиите са толкова забавен и приятен отдих...

Забавно високотехнологично приключение с герой, който не губи чувството си за хумор!

*Посвещава се на Д.,
която е и най-строгият ми критик,
и най-пламенният ми поддръжник.
ОБИЧАМ ТЕ, СЪПРУГО*

1.

*Земя, Казахстан,
150 километра от космодрума Оскемен
45 минути след момента,
когато трябваше да отлетя оттам*

Лявото ми око не лъже. Имплантираните скенер и монитор могат да ми покажат само каквото наистина го има, а ето че ми показват граничар, който носи твърде много оръжия. На врата му виси стандартна щурмова пушка, но под мишницата има картечен пистолет, на левия му глезен е закрепен кобур с револвер, а в друг кобур отзад на кръста му е пъхнат парализатор с високо напрежение.

Докато доближавах с колата контролния пункт, забелязах подозрителни издутини под униформата му, а той явно не ми се зарадва и реших да използвам скенерите. Мога да разчета заводския баркод на всяко оръжие и да проверя производителя чрез сателитната си връзка. Парализаторът е изненада — произведен е не на Земята, а някъде в астероидния пояс, и енергийното му равнище е над разрешеното от законите където и да е по нашата планета. А скритите огнестрелни оръжия са унгарско производство, предназначено за армията. Не са нещо, което казахстански граничар може да си купи в най-близкото магазинче.

Но не самите оръжия ме настроиха предпазливо спрямо Фалшивко Преструвков. Мога да видя и какво има в тялото му, а обикновените граничари нямат характерната паяжина на антена „земя-орбита“, имплантирана в лявото рамо. Ако този тип не е агент на държавно разузнаване, тоест шпионин като мен, готов съм да си изям обувката. А обувките имат ужасен вкус, от мен да знаете. Но това е дълга история.

Както и да е — какво прави унгарски таен агент на руско-казахстанската граница?

Докато обмислям това, истински граничар се домъква при моя левитатор под наем и присвива очи към мен. Този си е истински. Личи по походката, по дъха на кафе и уиски. Военен от кариерата, и то достатъчно стар, за да не му пука за нищо, защото всичко му е скучно.

Не е като моето приятелче унгареца, който е застанал до караулката и се преструва, че пуши вейпър. Прекалено е нащрек, прекалено е сериозен. О, да, този изпълнява задача.

Усмиввам се на граничаря пред мен и му подавам паспорта с името, под което съм тук.

— Американец? — подхвърля той. — Защо сте тук?

— На гости на роднини — отговарям му. — На сватба на мой братовчед в Ридер. Ходили ли сте в Ридер? Много е красиво...

— Почакайте — сумти граничарят.

Да бе, не бива да прекалявам с приказките. Лъхацият на уиски се връща към караулката с моите подправени документи. Аз си дишам бавно и равномерно, опрял ръце на волана, и поглеждам крадешком фалшивия граничар.

В момента нищо не сгорещява отношенията между Русия и Казахстан. Иначе щях да чуя по време на инструктажа, преди да ме вкарат в страната. Унгарец би могъл да слухти за нещо, което правят китайците, но тогава щеше да е на южната граница, а не на северната. А от най-близкия космодрум Оскемен има само суборбитални полети, значи едва ли е от Марс. Марсианците винаги предпочитат да имат пряк маршрут за измъкване.

Аз дори предвкусвах тази задача. Поне бях на Земята, където геополитиката е с вековна история и в нея почти няма тайни. А не като нашите колонии и станции в останалата част от Слънчевата система, където всичко е в неспирно движение и всеки се мъчи да надмине предшествениците си по един или друг начин.

Или се мъчи да извърти някакъв крайно опасен, незаконен или безнравствен номер там, където има надежда никой да не забележи. Съседите вероятно биха възразили, ако започнеш изпитания на оръжия с антимаатерия на родната планета, но можеш да вмъкнеш малък екип в астероидния пояс между Марс и Юпитер, където има предостатъчно пространство, за да вършиш гадостите си потайно.

Разни хора опитват какви ли не щуротии в космическия пущинак, но когато сгафят, някой трябва да разчиства след тях. А

напоследък „някой“ обикновено означава службата, в която работя, защото Съединените американски щати проявяват изострен интерес към всичко случващо се в открития космос. Още от Войната за независимост, започнала с астероиди, които кипваха водата в земните океани, и завършила с извоюваната от Марс свобода като независима планета, „извънземните дела“ станаха въпрос на национална сигурност за Чичо Сам.

Вече знаем колко зле може да потръгне всичко, затова никой не се стреми към нов междупланетен сблъсък... но всички се опитват скришом да намерят ненатрапчиви начини за подобряване на космическите си арсенали. Хора сме в края на краищата. Рано или късно всичко опира до въпроса кой държи по-голямата тояга.

Затова през последните пет години службата изпращаше агенти с какви ли не привлекателни задачи — от разчистване на космически боклук до разследване на вероятни признаци за присъствие на извънземен разум. Още не сме открили пришълци, но е изумително до каква параноя могат да стигнат хората, когато им плащаш да обмислят най-страховитите варианти. Нямаме си и свръхсветлинни полети, но поне се сдобихме с доста убийствени нови технологии от чужди провалени експерименти. Аз дори си имам в моя личен джоб някои джаджи, създадени с такива технологии, включително една особено големичка...

Чакай малко. Възможно ли е Фалшивко да търси мен?

Измъкването винаги е най-трудната част от задачата. Дори когато никой нищо не подозира, ти знаеш колко си гузен и един гаф в неподходящ момент стига да се издадеш.

„Само по-леко, Кенгуру. Не изтрещявай преди да има сериозна причина“.

Не се очакваше операцията да протече така. Не беше предвидено да действам сам. Рейналдо беше основният агент. От нас двамата той знаеше казахски, той познаваше нашия човек, той трябваше да разпознае предмета, който ни изпратиха да приберем. Аз само го придружавах.

Но нали знаете какво казват — и в най-добре обмислените планове на мишката и кенгуруто стават издънки.

Двамата с Рей се срещнахме с нашия човек Медет в хотел, където той беше гост на сватбата на далечен роднина. Медет

незабелязано ни даде рисувана карта на „съкровището“, а после настоя и ние да останем за празненството. Рей се дърпаше отначало, но аз го навих. Впрочем не се наложи да бъда много убедителен: след два часа неприятно пътуване от Оскемен, където кацнахме, и двамата бяхме готови за щедро леещ се алкохол, пияни шаферки и танци на музика от Балеарските острови.

Откъде да знам, че местните братоци ще си разчистят сметките с кума? В инструктажа нямаше нищо за организираната престъпност в този район. Не съм виновен аз. Да поемат вината онези от разузнавателния отдел, че не ни предоставиха данните, и Камшика, че не ни подготви за тази извънредна ситуация. От мен не се иска да действам на своя глава. Неведнъж съм си отнасял конското от Камшика за нарушаване на инструкциите. Рей беше старшият. Той ми каза да водя при измъкването от хотела. Каза, че ще ме следва плътно. Каза, че няма да се прави на герой.

А сега е мъртъв и аз съм сам. Все такива неща ми се стоварват на главата.

Граничарите още си говорят в малката сграда. Мога да задействам имплантирания микрофон с голям обсег и да подслушвам, но няма да разбере какво казват. Май обсъждат надълго и нашироко документите, с които пътувам. Виждам жестове. Унгарският шпионин е отвън, значи друг ми мъти водата. Става още нещо.

Къде съм сбъркал този път?

Може някоя станция за прослушване да е засякла моя сигнал за бедствие. Може някой добронамерен съсед да ме е зърнал, когато копаех в гората. Може би фирмата просто иска да си върне левитатора, който наехме. Ще минат дни, докато науча как съм се оплескал, може би дори седмици, след като някой от аналитиците на службата прерови всяка подробност в моя доклад. Знаем, защото преди се занимавах и с това.

Понякога ми липсва работата на бюро. Понякога ми се иска да нямам онзи личен джоб. Но пък нямаше да се радвам на най-страхотните екскурзии — от най-мрачните кътчета на Земята до най-дълбоките каньони на Уран.

Почти цяла нощ прекарах в този левитатор, пълпех в непрогледния мрак на планината с минимална мощност и се ориентирах само с инфрачервеното си зрение. Не бих рискувал някой

да види светлината на фаровете. По неволя спирах и се връщах десетина пъти в опитите да съвместя някак реалния терен със зле обозначените и неправилни пътни карти, които имах от Медет.

Можех да зарежа операцията, след като срещата с нашия човек се обърна толкова накриво. Камшика все ми напомня, че винаги имам тази разумна възможност. Но службата не би получила втори шанс да прибере този предмет. И не исках да се окаже, че Рей умря напразно.

След като намерих хижата, копах часове наред в мухлясалото, гъмжащо от насекоми и вероятно канцерогенно мазе от железобетон, докато открия предмета. Оказа се по-голям, отколкото си го представяхме, но се побра чудесно в джоба. Това не беше проблем. *Самият аз* съм проблем в момента. Половината жители на Ридер ме видяха да бягам от онази касапница, затова сега се мъкна по земята в Алтайските планини вместо да прелетя над тях.

Лъхацият на уиски се връща при колата, дава ми паспорта и ме разпитва заядливо за маршрута на пътуването ми. Фалшивко наблюдава, докато аз се извинявам, че не съм приготвил навреме всички документи. Разигравам ровичкане по джобовете на якето си, за да извадя липсващите документи, но вместо тях пъхам в ръката на граничаря три банкноти по 200 тенге.

— Ако съм забравил още нещо — добавям, — може да е останало в жабката.

Той се усмихва, прибира парите и заобикаля левитатора отпред. Аз не шавам, а той се пресяга през отворения прозорец на другата врата, отваря жабката и вади два малки натурални шоколада. Малки са, защото не бих искал да си помисли, че имам още цял куп такива в багажа си. Нямам никакво желание тези типове да отворят куфара и да видят вътре само чаршафи и кърпи.

Граничарят се усмихва още по-весело и пъха шоколадчетата в ръкава си. Не иска приятелчетата му в бараката да видят точно този рушвет. Добре. Скенерът ми показва брачна халка под ръкавицата му, видях и колко протрит и очукан е металът, затова реших, че и той може да си носи „рушвет“, когато се прибере вкъщи при жената и децата.

Той вика нещо. Портата на контролно-пропускателния пункт се отваря и той ми маха с ръка да мина. Аз също му махам с ръка, усмихвам се и вдигам крак от педала на спирачките. Левитаторът се

плъзга напред бавно, напускам Казахстан и се устремявам към дома и горещия душ.

Рискувам с мигновен поглед към унгарския шпионин. Той вече не се преструва, че пуши. Гледа право в мен втренчено почти като една от онези шаферки на сватбата. Но с него бих предпочел да не танцувам.

Удостоявам Фалшивко с учтива усмивка и кимане. Изражението му си остава същото. Пак се заглеждам в пътя, но усещам, че мускулите в бузите ми се отпускат частица от секундата по-рано отколкото трябва.

„Трябва да поработя върху усета си за времето. Да се упражнявам пред огледало или нещо подобно“.

Може Фалшивко да не е забелязал. Може би ще успее да се измъкна оттук. Натискам педала, без да прекалявам, левитаторът се носи над земята все по-бързо, но не изглеждам подозрително припрян. Надявам се да е така.

Отдалечавам се на половин километър преди да чуя крясъци. Не се озъртам. Просто стъпвам здраво на педала и отпрашвам към хълмовете.

Добрата новина е, че приключихме с изнервящата игра на котка и мишка, в която аз съм доказан слабак. Стигнахме до явната гонитба и би трябвало аз да имам предимство.

Спецът по екипировката ми обясни как да пришпоря двигателя на левитатора и химическата добавка, която сипах по-рано в резервоара, ще добави петдесет процента към мощността. Но не можеш да изстискаш кой знае колко от стар екзотермичен двигател.

Проверявам в огледалцето какво става зад мен и виждам лъскавата синя емблема на преследващото ме возило — щит със символ на атом. Страхотно. Гонят ме с нисколетящ плъзгач, задвижван с електродинамична векторна тяга. Не мога да им се изплъзна с тази ръждива браква под наем. Трябва да повредя колата им... но без да убия никого. Шпионите бездруго са неприятни за всички, но военните преследват убийците до дупка.

Доста шеметно се носим нагоре-надолу по криволичещи планински пътища. За разлика от мен, казахите нямат никакви съмнения трябва ли да стрелят. Куршумите свирят покрай колата или рикошират от нея, пречат ми да се съсредоточа, но аз съм напръскал

прозорците и каросерията със специален полимер, за да ги бронирам. Остава ми да се тревожа само за карането.

Завивам на изток към мястото на срещата. Преследвачите не изостават. Знаят, че нарушават две държавни граници, но от какво да им пука? Никой в тази част на Монголия няма да се оплаче, че някакви казахи са нахлули в пустинята Гоби. Монголците се страхуват повече от китайците. Няма от кого да чакам помощ, докато не се добера до уговореното място, а дотам са три дена през песъчливи пуцинаци.

Индикаторът на батерията на таблото примигва. Нищо тревожно. Добавката в горивото предизвиква отклонения в електрическите параметри. Спецът ме предупреди за това.

Но мигащата светлинка ми подсказва как да се отърва от преследвачите.

„Много лоша идея“, казвам си, докато вече обмислям тактическите детайли. Този евтин левитатор под наем няма автопилот, затова ще се наложи да карам с едната ръка, докато отварям джоба. Няма да е лесно. Обикновено е нужно сериозно усилие, за да промуша ръката си през преградата, но няма как да се наведе навътре и да запазя контрол над колата.

Изчаквам да стигна до сравнително прав участък от пътя и тогава си представям ключовия образ — птицата кос, — с който отварям джоба. Кръглият портал се появява и се носи заедно с мен, увиснал над дясната седалка.

Като по-млад изобщо не се замислях за физическите тайни на джоба, но спецът по екипировката настоява да задълбая във висшата математика, описваща тези явления — ключов образ, съхранение на импулса, дрън-дрън. Все му повтарям, че това с нищо не ми помага при изпълнение на задача. Изобщо не иска да ме чуе.

Бутам ръка през бялото сияние на силовото поле, закриващо портала. А в джоба има само вакуум, тоест температурата е близо до абсолютната нула. Замръзващите ми пръсти напипват непохватно изолираната чанта, която се опитвам да измъкна от безтегловността на този странен сейф, но я завъртат. Не мога да гледам през преградата, затова продължавам опипом. Усещам с палеца ремъка на чантата и го стискам с все сила, после шаря с ръка по ледената повърхност, за да хвана единия край на мекия цилиндричен контейнер.

Принуден съм да го дърпам с този край към себе си — плътната материя пречи да се разгърне хоризонтът на събитията, затова в левитатора не мога да отворя джоба достатъчно широко и да изтегля наслуки цялата кутия. Не се справям добре с шофирането. Дясното огледалце се остъргва в скалите и се пръска на парченца, но аз успявам да наместя кутията в скута си, да затворя джоба и пак да вкарам колата в пътя.

Това е лесната част.

Никога не съм използвал електромагнитен шип при изпълнение на задача. Още карам с една ръка, отварям кутията, вдигам капака на капсулата и вадя стреломета. Прилича на харпун, но вместо да стреля с разкъсващ плътта метал по животно от застрашен вид, този шип е предназначен да пробива почти всички типове броня на съвременните возила и да съсипва електрониката в тях с мощен електромагнитен импулс. Тоест ще повреди и основните двигатели на плъзгача, с който ме гонят граничарите.

Щом се прибера, ще попълвам цял куп документи, защото оръжието е само за краен случай. Електромагнитният импулс в населени местности има лошото свойство да засяга и електроснабдяването, а това се набива на очи. Шпионите и техните началници не обичат да изпъкват. Но в тези планини едва ли ще изпържа много домакински уреди.

Разбира се, ще има и част от авангардно оръжие, забита в двигателния модул на чуждестранно превозно средство, а унгарският шпионин вероятно ще има шанс да я проучва на воля. Няма да извлече никакви важни данни, но и няма да се усъмни, че електромагнитният шип е от арсенала на добре финансирана държавна агенция. Наемниците обикновено не носят несмъртоносни оръжия, особено специализирани джаджи за унищожаване на апаратура.

И все пак ще има разни неясноти, нали? Няма да знаят точно откъде е това нещо или за кого работя. А засега най-важно е аз да се измъкна невредим оттук.

Вече загубихме един агент в тази операция. А аз имам шанс да се прибера вкъщи с предмета, за който дойдохме. Да загубим и него заедно с всички устройства в тялото ми и информацията в главата ми би било още по-зле.

В момента нямам по-добър избор от шипа. Открай време твърдя, че лоша идея пак си е по-добра от никаква.

Колегите в службата все още не са във възторг от това правило.

Чакам да се спуснем от планината (няма как да отрека, че преследвачите ми са упорити хора) и да подкараме по пясъка. Искам да ги затрудня колкото може повече с ремонта на тяхното возило. Намирам равна част от пустинята и ги оставям да ме настигнат.

Въпреки че виртуалният екран в лявото ми око показва точните ъгли, и то изчислени по отражението в страничното огледало, твърде трудно е да се целя със стрелящо оръжие над рамото си и да карам по права линия над повърхност, която се разпръсква в мига, когато ѝ подежда левитиращият ефект на возилото. Все едно управлявам лодка, плаваща в чакъл. Не ми помагат и казахите, които пак стрелят. Колко боеприпаси си носят тези типове?

Отделям ценни секунди, за да уравновеся най-добре електромагнитния шип, и накрая решавам да го подпра в сгъвката на левия си лакът, но пък нали с лявата ръка държа волана. Докосвам с десния показалец спусъка и гледам с лявото око дали прогнозираната траектория съвпада с плъзгача на граничарите, който следя в огледалото. Не ми е лесно.

Пореден откос отнася страничното огледало от моята страна и вече не виждам какво става зад мен.

— Мамицата му — промърморвам и извивам рязко глава назад.

Не се опитват да ме убият. Просто искат да спрат колата ми. Надявам се да е така.

Виртуалният екран примигва, червените линии на прицела се заковават върху предния капак на плъзгача и аз натискам спусъка.

Усещам с дланта си отката на стреломета. Шипът излита в парабола и се забива със силен трясък в другата кола. Не губя време в зяпане какво става. И без това няма да видя електромагнитния импулс. Нито израженията на граничарите, колкото и да ми се иска.

Обръщам се напред, пускам стреломета на пода, вкопчвам се във волана с две ръце и натискам педала за ускорение.

Нещо се раздрънчава зад мен, после чувам пукот, чегъртане и крясъци от няколко гърла. Но вече не чувам бученето на основния двигател на плъзгача. „Стига бе, наистина успех!“

Напрягам се в очакване стрелбата да започне отново, но стигам чак до билото на следващата дюна без никакви произшествия. И щом левитаторът тупва малко отвъд билото, се изкушавам да подам глава през прозореца, за да погледна назад.

Предницата на плъзгача е заорала в пясъка и четирима граничари лазят на колене около петия, който е проснат по гръб. Един от тях се мъчи да отвори червена чанта с бял кръст на нея.

Преди левитаторът да се плъзне надолу по склона, времето ми стига да превключва окото си на телескоп и да огледам пострадалия по-добре. Това е лъхацият на уиски, когото подкупих с няколко банкноти и шоколадчетата. Какво е станало? Не виждам кръв...

Няма значение. Просто трябва да се махна. „Кенгуру, разкарай си шибания задник оттук!“

Трябва да ми се признае, че съм справедлив в липсата на здрав разум — пренебрегвам и собствените си съвети не по-рядко, отколкото чуждите.

Завъртам волана и левитаторът продължава по билото на дюната, за да виждам повредения плъзгач. Граничарят с чантата я отваря рязко и измъква припряно кутия в ярко оранжево. Сваля капака и издърпва два спирални проводника, завършващи с кръгли контакти в бяла обвивка. Познавам този уред от обучението по неотложна медицинска помощ. Автоматичен външен дефибрилатор, с който връщат човешкото сърце към нормален ритъм чрез електрически шок. Но защо имат нужда от...

„Ох, сега пък и това ли!“

Превключвам виртуалния екран в лявото си око, за да върна записа на операцията до момента, когато пресякох границата. Спирам на момента, когато сканирах граничаря. Този път гледам не ръката, а тялото. Тогава ми се стори, че светещите очертания в гръдния кош са на телефон във вътрешен джоб, но от телефон не биха излизали проводници, стигащи до сърцето.

Лъхацият си има допълнителен сърдечен стимулатор. И преди малко аз съм го изпържил с електромагнитния импулс.

Какво друго съм изпържил? Дефибрилатора, с който неговите приятели се мъчат да го съживят.

Не беше нарочно. Но на никого няма да му пука. Няма да се появят заглавия „Възрастен алкохолик умира от сърдечно заболяване“,

а ще гласят „Гнусен американски престъпник убива съпруг и баща“. Да не споменавам и какво ще се стовари върху моята глава — само моята, — щом се прибера у дома.

„Да му се не види! Една минута. Само една минута и се махам“.

Представям си мечок гризли с бяла лабораторна престилка и пак отварям джоба. Вадя своя дефибрилатор за извънредни ситуации, завивам с левитатора и подкарвам обратно по склона към плъзгача.

Те вече стрелят, преди да съм ги доближил на петдесетина метра. Като се замисля, виковете отдалече, за да ги предупредя за появата си, май не бяха най-доброто хрумване, защото не знам казахски, пък и в термоизолационната си кутия моят дефибрилатор прилича твърде много на експлозивен пакет.

Вмъквам ръката си в кабината и продължавам към тях, а един откос напуква предното стъкло. Е, явно това са пределите на защитата, която ми е осигурила напръсканата полимерна броня. Завивам рязко и подхвърлям дефибрилатора към граничарите. Двама се хвърлят зад плъзгача, за да се опазят.

— Не е бомба! — крещя през рамо, докато се отдалечавам. — Помогнете на приятеля си! Медико! Медицина! Докторе!

Почти не се съмнявам, че има такива думи поне в някой език.

Е, те пък говорят на международния език на спусъците и са много красноречиви. Минава още само една минута, преди да изкача отново дюната и да се им се изплъзна, но тези шейсет секунди са много неприятни и изнервящи.

2.

*Земя, САЩ, Вашингтон, окръг Колумбия
Няколко часа по-рано,
отколкото бих искал да се събудя*

При всяко завръщане се страхувам, че този път е последният.

Влизам в сградата пременен с нов костюм. Обикновено не се обличам така, но сега искам да изненадам Пол. Той все повтаря, че трябва да обръщам по-голямо внимание на външността си — твърде ироничен съвет при всевъзможните маскировки и самоличности, които използваме. Разбира се, той говори за моята външност и поведение у дома, в офиса, в сградата.

В моя отдел на службата сме само трима души — в публично достъпния бюджет сме отбелязани като „Административни помощници на директора по неспецифичната оперативна дейност“. Подчинени сме на самия директор. През последните десет години тази длъжност се заема от Пол Таркингтън с кодово име Камшика, който е и прекият ми началник. И най-близкото подобие на баща, което съм имал през почти целия си живот.

Не помня нищо особено за биологичните си родители. Занимавах се с история на медиите и загинаха в катастрофа на магистрала „Нимиц“, когато бях на пет години. Оставиха ми само внушителен архив от двестагодишни развлекателни видеоклипове — гледал съм всичките отново и отново с надеждата да науча още нещо за майка си и баща си от техните бележки, които изскачат на екрана тук-там.

Нямах други живи роднини, затова великият щат Калифорния ме подмяташе из домове за сираци и приемни семейства повече от десет години, докато Пол ме намери в най-гадната нощ през живота ми и ме измъкна от най-лошите неприятности, в които се натресох — поне така си мислех тогава.

Сега съм по-осведомен. За да се оплескаш *истински*, имаш нужда от достъп до строго секретна информация.

Гледат ме особено, докато минавам през охраната на входа. Познават ме, но знам какво си мислят: „Този тип никога не облича костюм. Да няма нещо специално днес? Да не правят нови холограми за пропуските? Да не се е наконтил, защото шефовете ще го дъвчат?“

Подсмихвам се, когато вече не могат да ме видят. За мен си е тръпка да обърквам очакванията на хората. Завивам зад ъгъла към товарния асансьор, с който слизам в подземие. Остават само няколко крачки до лабиринта.

Единият от другите двама в отдела е Оливър Грейвс. Официалната му длъжност е „Специалист по проучване, разработване и доставка на оборудване“. Лабиринтът е негова идея.

Влизам в тъмна стая, осветена само от флуоресцентни лампи над главата ми и претъпкана със стоманени шкафове, кашони и пластмасови сандъци. Във всички има истински документи на хартия. Отвън на вратата има табела „Документален архив“. Не е лъжа. Просто не е цялата истина.

Превключвам лявото си око на спектрален анализ. Тези флуоресцентни лампи примигват с много висока честота, незабележима за нормално човешко зрение, а разликите между отделните лампи показват пътя през лабиринта. Той завършва на много места със стени, но една от тях прикрива вход. Има много възможни маршрути към тази врата, а само един е правилният и той се променя всеки ден. Сензори за натиск в пода и за движение в тавана проследяват дали вървиш по правилния маршрут, а ако не го следваш, ти се случват лоши неща.

Криволича в кръг, стигам до изхода и опирам длан в стената. Тя изглежда бетонна, но скритите в нея сензори регистрират дермалните линии на пръстите ми, пулса и подкожния приемо-предавател на службата. После стената се разделя като водите на Червено море в Библията — наноботи свиват обвивките си с дебелина една молекула и се дърпат бързичко, за да открият врата, която се задейства ръчно — има си дръжка и трябва да я натисна. Излизам на стълбището и затварям вратата зад себе си.

Слизам един етаж, отварям друга врата с дръжка и сякаш се връщам във времето.

Сегашното място на нашия отдел някога е било военен бункер, построен в началото на Космическата ера като скривалище за важни особи, за да ги защити от бомбардировки дори с термоядрени бойни глави. Напоследък е оборудвано допълнително с автоматични врати, съвременна енергийна система и по-добри тоалетни, но си остава студено, сиво, тежко и правоъгълно.

Доволен съм, че не ми се налага да стоя долу през цялото време. Мисля си обаче, че на Пол дори му харесва да е изолиран от съвременния свят. Той си е почитател на края на 20 век — нарича го „края на хилядолетието“ — и това увлечение се предава отчасти на околните.

— Прахосник — подхвърля Оливър, щом влизам в работилницата му.

Човърка някаква джаджа с формата на диск, вероятно хвърковата — виждам четири ротора под сваления капак. Дори не ме поглежда. Тъмните му очи са вперени в машината, която сглобява или разглобява.

— Да не се замеряме с думи, каубой — отвърщам аз.

Оливър има навика да бълва технически жаргон, но прибегне ли до по-цветисти изрази, вече знам, че налита на свада.

— Електромагнитният шип е скъпо изделие — подхваща той. — Още по-важно е, че като твърде специализирана апаратура се произвежда от малко фирми и е достъпен за съвсем ограничен кръг хора.

— И частни фирми за сигурност и охрана ги имат — напомням аз.

Имах няколко часа да си подготвя възражения срещу най-очевидните му упреци към моите действия по време на операцията.

— И колко частни фирми работят по договор в Казахстан?

Свивам рамене. Не проучих това, а май трябваше.

— Шипът е средство само за краен случай — натъртва Оливър. — Прекалено сложно, за да прибегват частниците до него. Който и да пострада от електромагнитен шип, ще знае, че си е имал работа със служба от най-развитите държави.

— Ти не ми ли каза, че импулсът ще изпържи и корпуса? Ще изгори серийни номера, пръстови отпечатащи — всички сочни улики?

Оливър въздиша, потърква си носа и ме гледа сърдито изпод рошавите си тъмни кичури.

— Кей, все едно е дали ще успеят да проследят чие е оръжието. Няма нужда да знаят точно кой го е употребил. И *подозренията* им стигат, за да си имаме неприятности.

Започвам леко да се дразня.

— Единственото оръжие, с което стрелях през цялата операция. Не бих нарекъл това „прахосничество“.

Не е необходимо да научава за сърдечния стимулатор, който е от джаджите на Джесика.

— Тепърва ще видим — казва Оливър. — Ела да те разтоварим.

Излизам след него от работилницата и тръгваме по коридора към арсенала. Той слага летящия диск на празна маса и докосва един екран на стената. Появява се списъкът на снаряжението, за което се подписах миналата седмица. Слагам си ръкавици с термоизолация. Не е проблем да грабна едно нещо и да го измъкна от мразовития джоб, но този път ще вадя много неща.

— Употребен един електромагнитен шип — казва Оливър, вторачен кисело в списъка с моя инвентар. — Кой беше?

— Косът.

Той посяга към екрана и обновява списъка.

— Добре. Следва Червеношийката.

Представям си птичката, която е ключовият образ, и отварям джоба.

Кодовото ми име — единственото име, с което съм познат в службата — е Кенгуру. Не защото произхождам от Австралия или съм способен на свръхестествено високи скокове, или пък защото съм хибрид между човек и двуутробно, създаден с генно инженерство. Няма нищо вярно в тези приказки и я по-сериозно, моля — последната мълга си е направо нелепа.

Аз съм Кенгуру, защото си имам торбичка с размерите на вселена.

Наричам я „джоба“. Да бе, много скучно, но стига сте се заяждали — бях на десет години, когато тази способност се прояви за пръв път. Никой не знае как действа тя... поне засега. Научният отдел ме подлага на какви ли не изследвания при всеки сгоден случай. Казват, че съм способен да отварям „хиперпространствена връзка“ — портал с променливи размери към минивселена, която е наглед безкрайна пустота и прилича на открития космос. Това е много удобно

за скрито внасяне на неща там, където не бива да се намират, или за изнасянето им от места, където ние не искаме да останат.

Ключовите образи, които научният отдел нарича „указатели“, ми помагат да запомня къде е всяко нещо в джоба. Съсредоточаването върху поредния образ при отварянето на джоба насочва портала към определена точка в празната вселена от другата му страна. Но да си представям пистолет или пълнител с боеприпаси е безполезно, ако са по няколко от всеки вид в джоба. Нужен ми е уникален указател за всяко място.

За отварянето и затварянето на джоба е достатъчно само психическо усилие. Трябва да съм буден и съсредоточен, но не се различава от движенията на тялото ми. Не е по-трудно от свиването на ръка в юмрук или плезенето. Моят мозък просто знае как да го направи. В научния отдел мразят този отговор, но друг нямам.

Оливър наблюдава как вадя от джоба неизползвания електромагнитен шип, а след него и останалото специално снаряжение, което бях получил за тази операция. Не знаехме точно къде е заровен предметът, затова имах всякакви неща: лопати, кирки, длета, електрически и ръчни бормашини, радарни и лидарни скенери за голяма дълбочина, инфразвукови резонатори, лазерни резачки, преносима плазмена горелка, мазерни пушки, изобилие от резервни батерии, няколко пакета пластични експлозиви със съответните дистанционни детонатори, казахстанска валута на пачки и три полеви дажби.

Това отчитане на снаряжението си е част от процедурата след всяка операция. Държа всевъзможни неща в джоба и защо не, щом е с големината на вселена, но службата изисква периодична отчетност за някои уреди. Другото, например консумативите или по-крехката машинария, поначало не би издържало в условията на открития космос повече от няколко дни.

Повечето неща в джоба трябва да бъдат защитени с термоизолация, за да не се смръзнат. На Оливър му отнема няколко минути да извади всичко и да го подреди на масата. Веднъж опитах да му помогна и той едва не ми откъсна главата, защото сложих неправилно някакви наглед съвсем еднакви резервни батерии. Сега само чакам, докато той проверява снаряжението.

— Виждам, че си огладнял в пустинята — подхвърля той, докато май слага сухите дажби по азбучен ред според наименованията им. — Къде е термосът?

— Съжалявам, забравих го в левитатора, когато рейнджърите го изгориха.

Войниците, които ме прибраха от пустинята, използваха термични заряди и за да заличат всякакви следи от присъствието ни там. Бих могъл да пъкна и левитатора в джоба, но беше възголемичък, за да си го пазя като сувенир.

Раздразнението избива в погледа на Оливър.

— Това беше специален термос. Най-авангардният. Имаш ли представа какви усилия вложихме в разработването му? Дори астронавтите не се нуждаят от специални съдове, в които водата остава течна!

— Защо се заяждаш? — сопвам се аз. — Карах цели три дни в пустинята. Вече бях стопил какъвто лед имах. Трябваше да наваксам с течностите след като използвах джоба. Гълтах стимуланти, за да остана буден. Положението беше напечено.

Оливър се е вторачил гневно в мен. И това си е част от процедурата след операция.

— Очаквам да прочета подробния ти доклад.

— Приключихме ли? — питам го. — Мога да се отбия пак по-късно, ако искаш да ми се навикаш до насита.

— Много по-късно — уточнява той и се обръща към своя летящ диск. Усмивчица ли виждам на обикновено флегматичното му лице? — Между другото в научния отдел искат да наминеш при тях, за да обсъдите нови варианти в проекта „Заден вход“.

— Току-що се прибрах — пъшкам аз. — Впрочем не може ли да изберем друго име за проекта? Каквото и да е, само да не е това.

Оливър свива рамене.

— Достатъчно точно е. Дори изящно. — Вдига ръка с обърнатата към мен длан. — Преден вход. — Завърта дланта към себе си. — Заден вход. Пък и самият ти го предложи, доколкото си спомням.

И се връща към човъркането на диска. Представям си как използвам своята длан, за да помета с шамар хиленето от лицето му. Този гадняр ми позволи нарочно аз да избира това смехотворно име, когато бях пуберче, за да съжаля неведнъж по-късно. В научния отдел

нито веднъж не споменаха за проект „Заден вход“ — говорят за „проблема на завъртането“, за да не се подсмиват. А те говорят често за това, защото завъртането на джоба си е важно.

След като сложа нещо в джоба, поискам ли да го извадя, мога да отворя портала от другата му страна. Порталът е свързан с предмета в „джобната вселена“ и с мястото, където аз се намирам в нашата вселена, затова законите на Нютон за движението предопределят, че ако съм хвърлил предмета през „предния вход“, той ще излети през „задния вход“ със същата скорост. Необходимо е само да избира за ключов образ нещо, което има две ясно различаващи се страни — например стая с две срещуположни врати.

Има обаче проблем — мога да променя мястото на портала само по този начин, точно срещу първоначалното. Ако умеех да променям по желание ъгъла му спрямо предмета, бих добавил към репертоара си цял нов комплект фокуси. Дори не би се наложило да нося оръжие. Просто изстрелвам няколко куршума в джоба и при нужда го отварям завъртян към мишената. Бум-бум. Благодаря ти, физика.

Уви, няма кой да ме научи на това. А аз изобщо не разбирам как действа джобът. Просто умея да го правя както си свивам пръстите. Но както не мога да ги свия назад, не мога и да завъртам джоба своеволно. Или е от другата страна на предмета, или изобщо не става.

— Тези нови „варианти“ включват ли психотропни вещества или проникващи в главата електроди?

Оливър отвръща, без да вдига глава:

— Можем само да се надяваме, че е така.

— Колко хубаво е да се върнеш у дома...

Тръгвам от работилницата на Оливър към кабинета на Пол и се натъквам на Джесика. Спираме в коридора един срещу друг и тя ме оглежда от главата до петите.

Доктор Джесика Чу наистина има докторска степен и е третата в нашия отдел от трима души. Освен това е страшна. Поне в моите очи. Не че винаги се мръщи или прави гримаси, но ъгловатите черти на слабото ѝ лице някак все изразяват неодобрение. А дългите ѝ тънки пръсти приличат на извити нокти, особено когато държи някакъв медицински инструмент. Официалното наименование на длъжността ѝ

е „специалист по хирургически и терапевтични интервенции“, което също не ми вдъхва спокойствие. Не ми допада идеята за „интервенции“ в телесните ми процеси.

— Костюмът за какво ти е? — пита Джесика.

— Ще кандидатствам за работа.

Лицето ѝ си остава като маска.

— Трябва да копирам медицинските записи от тебе.

— Нищо ли няма да кажеш за вратовръзката? — подхвърлям на път към медицинския кабинет. — Това е сцена от древно руско предание. Има дълбок културен смисъл.

— Свали си ризата.

— Да не говориш за моята закопчаваща се отпред официална риза с оксфордска сплитка на плата?

Не съм прахосал два часа с досаден личен консултант по покупките, за да се примиря сега, че никой няма да забележи от какъв плат е ризата.

— Мога да си послужа и с това.

Тя взема ножица за рязане на дрехи при спешна помощ.

— Добре де, добре.

Оставям самото на закачалка, стърчаща от стената, и сядам на покритата с пластмасово фолио кушетка за прегледи, за да разхлабя вратовръзката. Издърпвам внимателно тънкия ѝ край през възела, за да не го разваля. Сутринта се нуждаех от четвърт час и подробна инструкция, за да се справя с тази проклетия, искам да си я запазя вързана правилно и след срещата с Пол.

Едва успявам да разкопчая ризата, а Джесика вече дърпа рязко лявата ми ръка нагоре и ми натиква електрод под мишницата.

— Бързате ли за някъде? — питам. — Ей, по-леко с движимото имущество!

Тя забива втори електрод под брадичката ми и закрива с лепенката на интерфейса лявото ми око. Лишавам се наполовина от зрението си, докато компютърът започва да източва архивите на сензорите в различните ми импланти.

Джесика се взира в екрана и казва:

— Обезводнил си се.

— Наложил се да използвам джоба.

Физиологичните последствия от отваряне на джоба са като след нощ на тежко препиване — изсмукват вода от тялото и потискат отделянето на някои невротрансмитери. Общо взето, всеки път съм махмурлия.

— И не можех дори да подремна — добавям аз.

— Имаше резервна вода. Какво стана с леда?

— Разпилях почти всичко. Опитай ти да измъкнеш замразена тухла през хиперпространствен проход, докато караш левитатор през пустинята.

Гледам слепоочието ѝ, докато говоря. Джесика не ме е погледнала нито веднъж, откакто е започнала прегледа. Не е нормално. Обикновено след връщането ми от задача тя се впива в мен като марсиански прах в... ами във всичко на Марс. Има си причина да я наричат Червената планета. Тези фини съдържащи желязо частици се набиват във всяка пролука и процеп.

Обичайно е да ме изследва от главата до петите, да проверява всичко от кътните ми зъби до перисталтиката на червата. Не знаем за друг освен мен, който да е проявил устойчива свръхчовешка способност, и службата не иска някоя болест да тръшне скъпоценното им Кенгуру. Задължение на „специалиста по хирургически интервенции“ е аз да снасям и занаят златните яйца. Образно казано де.

Няма съмнение, че днес се разсейва. Още нещо ли се е случило в службата? Нещо, което тя не иска да ми каже? Да не съм загазил?

„Разбира се, че си загазил, Кенгуру. Ти кога не си загазил?“

— Не си позволявай кофеин през следващите няколко дни — заръчва ми Джесика, загърбва екрана и маха грубо електродите и лепенката.

— Ти да ме убиеш ли искаш? — възкликвам и се превивам театрално.

— Пий много вода. И не пропускай тренировките.

— Не ги пропускам — лъжа аз.

— Не ме занасяй — сопва се тя. Как го прави този номер? — Винаги мързелуващ, когато се върнеш от задача.

Моментът не ми се струва подходящ да споря с нея за това.

— Както кажеш. Докато се препотявам на пътечката, тъкмо ще изгледам каквито сапунки съм пропуснал. Приключихме ли?

Решавам, че мога да я помоля по-късно за нов сърдечен стимулатор.

— Засега. В научния отдел искат да те подложат на нови тестове във връзка с проблема на завъртането.

— Ясно, вече чух от Снабдителя. Скалпел, не може ли да ме отървеш с медицинска бележка?

— Не съм ти майка — напомня тя. — И престани да измисляш тъпи прякори.

— Виж сега, ти нали си и хирург, защо да не те наричам...

— Пий повече вода — повтаря Джесика, като натъртва на всяка сричка, сякаш съм глух. — Приключихме.

Взема си таблетка и се заглежда в екрана още преди да е излязла от стаята. Обличам се в тишината и се чудя ще имам ли синини от този преглед.

Когато влизам в кабинета на Пол, той води видеоразговор с някого. Май трябваше първо да почукам на вратата, но щом вече съм нахълтал, да остана не е чак толкова неловко, колкото да се изсуля навън. Настанявам се безшумно на единия от двата стола пред бюрото му.

Бръчките около очите и устата на Пол по-скоро му придават достолепен вид, а не го състаряват. Сивата му коса отразява неочаквано количество светлина и изглежда почти сребриста. Ако напълнее и си пусне брада, май ще заприлича на Дядо Коледа. Ако пък прибави островърха шапка към брадата — на Мерлин. Ако си отгледа дълги бакенбарди — на хищен предприемач от осемнайсети век. Или от деветнайсети? Както и да е — от времето, когато хората още прокарвали железопътни линии.

Все същият си е от онази вечер, когато се срещнахме за пръв път. За добро или за зло той е единственото неизменно нещо в живота ми от почти десетилетие. Различни операции, различни партньори, различни цели. Но винаги Пол поставя задачите.

Поглеждам към огледално обърнатото изображение на прозрачния екран, подал се от бюрото му. Този тип прилича на държавния секретар.

— Ти носиш отговорността, Пол — казва събеседникът и по гласа вече знам, че наистина е държавният секретар. — Ти твърдеше, че твоето момче ще свърши работата.

Пол не откъсва поглед от екрана, който е и камера, но сочи с дясната си ръка подноса на рафт от библиотеката до стената. Ставам да си наляя вода.

То се знае, че вече е получил доклада на Джесика за състоянието ми.

— Той я свърши — отвърща Пол. — Успяхме да се сдобием с предмета.

— Явно влагаме различен смисъл в думата „успяхме“.

— Имахме нужда от Кенгуру в тази операция — настоява Пол. — Предметът се оказа по-голям, отколкото смятаха нашите източници. Никой друг не би могъл да се справи толкова добре с изнасянето му от Казахстан.

— Изглежда, влагаме различен смисъл и в думата „добре“. След него там остана труп на американец. Пратил е и гражданин на Казахстан в проклета болница!

„Болница, значи...“ Старият любител на уиски не е умрял. Олеква ми.

— Посланици на три различни държави крещят на мои служители — продължава държавният секретар. — А щом президентът научи...

— Нека аз да се разбера с президента — предлага Пол.

— О, ще имаш тази възможност. — Държавният секретар гледа начумерено от екрана. — Но проверката ще се състои, Пол. Историята в Казахстан беше последната капка, от която чашата преля. Съветът за национална сигурност ще прерови всяка дреболия под кодовото име „Пущинак“.

— Нямам време за тези разпавии.

— Ще намериш — троснато заявява държавният секретар. — Стига, Пол, ти докога очакваше да те оставим без надзор в твоето лично оперативно центърче?

— Смятах, че подкомисията предпочита да си затваря очите.

— Но не и сега, Пол. Не съм в такова настроение. Ще си имаш посетители от Лангли и ще им окажеш пълно съдействие. Разбра ли ме?

— Разбрах — студено го уверява Пол.

Държавният секретар въздиша.

— Подреди си къщата. Това е приятелски съвет от мен.

Образът на екрана трепва и изчезва, прозрачната плоскост сякаш се стапя и се слива с равния лъскав плот. Пол ме поглежда. Не се усмихва. Допивам на един дъх водата и оставям чашата на бюрото.

— Знаеш ли защо унгарски оперативни агенти са наблюдавали контролно-пропускателните пунктове на границата между Русия и Казахстан? — пита той.

Свивам устни.

— Защото са решили да броят пилците там?

— Защото *самият* Държавен департамент ги е помолил да дебнат контрабандни пратки за черния пазар на оръжие.

— В Казахстан да не искат още ядрени оръжия? Не ми се вярва.

— Проблемът е сериозен! — зъби се Пол. — Казвам ти го, в случай че не си проумял това от инструктажа за операцията.

Гледам чашата и мънкам:

— Проумях го.

— Ще загладим положението само с дипломация. Много дипломация. Засега няма да участваш в нищо друго.

Кимам и казвам:

— Донесох ти подарък.

Пол впива поглед в мен и чак тогава казва:

— Добре.

Отварям джоба над плота, но остава закрит с преградата. От своето място Пол би трябвало да вижда само променлива, частично отразяваща повърхност — научният отдел установи това в лабораторни условия. От моята страна порталът прилича на замъглен диск във въздуха, смътен проход към мрака.

Бъркам вътре, вадя термоса, затварям джоба и почвам да отвинтвам капака.

— Ти нали каза на Оливър, че си го загубил?

— Напоследък забравям — отговарям аз.

Херметичният капак се отваря с леко мляскане и аз вадя стъкленицата. Студена е, но не е замръзнала. Слагам я на бюрото с етикета към Пол.

Забелязвам как лицето му грейва — само за частица от секундата. Разбира се, не може да одобри постъпката ми.

— Откъде взе това?

— В Атирау, на брега на Каспийско море.

— Знаеш за какво те питам.

— А защо хората махат етикетчето с цената, преди да поднесат подаръка? — отвръщам и аз с въпрос.

Пол се мръщи, прибира хайвера в едно чекмедже на бюрото, зяпа го миг-два и затваря чекмеджето.

Нещо се мъти. Не може да е съвпадение, че и Джесика изглеждаше толкова разсеяна днес.

— Благодаря — казва Пол.

— Няма за какво.

Той отваря друго чекмедже.

— Излизаш в отпуск за няколко седмици.

Кимам.

— Досетих се. Има ли проучвания, с които да се заема, докато съм вкъщи?

Пол вади една папка.

— Няма да си на Земята.

Протягам ръка към папката.

— Какво трябва да направя?

Пол не ми дава папката. Притиска я с длан към плота и чака да го погледна отново.

— Не е операция — казва накрая. — Излизаш в отпуск.

Не си спомням да съм чувал друг път тази дума от устата му.

— Къде ще отида?

Той побутва термоса към мен.

— Искам да върнеш това на Оливър и да му се извиниш.

Вземам термоса и казвам:

— Няма да прекарам този... ъ-ъ, отпуск в някоя уютна селска къщурка, нали?

Той ми дава папката и аз я отварям предпазливо. Вътре има билет, комплект документи за фалшива самоличност и брошура за туристически полет до Марс.

До планетата Марс. На стотици милиони километри. Не ми разрешават да я посетя още отпреди войната. И не съм сигурен, че

имам желание да се върна там. Съвсем сигурен съм обаче, че Пол не ми предлага избор.

— Отделът ще бъде подложен на проверка — казва сухо Пол. — Държавният департамент и ЦРУ създаваха връзки със службата за сигурност на Казахстан, а твоето измъкване от страната вдигна кръвното на неколцина началници.

Службата за сигурност на Казахстан, значи. Щом и ЦРУ е замесено, а и унгарската служба... усещам как киселините се надигат от стомаха ми.

— Току-що ми заповядаха да предоставя нашия архив за вътрешна инспекция — продължава Пол. — Шефовете няма да харесат прочетеното и не искам да си тук, когато започне врявата.

Не би трябвало да се вкисвам толкова. Пол ме е пращал със задача и чак на Плутон. Но този път е различно. Не съм му нужен, за да направя нещо жизненоважно за сигурността на държавата или цялата планета. Иска само да му се разкарам от главата. Все едно родител напъжда шумно хлапе, което пречи на възрастните да си вършат работата.

Ами ако наистина да съм недорасляк, който не може да не се оплеска?

— А Снабдителя и Скалпела? — питам.

Не ми харесва да споменавам имената на Оливър и Джесика пред Пол. И не ми харесва да се чувствам безпомощен.

— Ние ще се оправим. Асансьорът ти потегля довечера. По-добре си пригответи багажа.

Погледът му е красноречив — не бива да споря. Ставам.

— Благодаря за билета.

Звучи тъпо, но не знам какво друго да кажа. В главата ми е гъста мъгла.

— Няма за какво — отвърща Пол. — И не забравяй да се отбиееш при Оливър, преди да излезеш. Ще се зарадва да му върнеш термоса.

Вратата на кабинета се затваря зад мен и се сецтам, че Пол не е казал нищо за костюма ми. Изобщо не попита защо съм се наконтил, а обикновено влизам при него по тениска, дънки и маратонки. Свеждам

поглед към островърхите скъпи обувки. Да му се не знае, дори платих да ги лъснат.

Не знам дали това пренебрежение на Пол е по-досадно от принудата да се извиня на Оливър за термоса. Поне едното отвлича мислите ми от другото.

Когато се връщам в работилницата, Оливър и летящия диск ги няма. Слагам термоса в единия край на масата, намирам таблет, в който наглед не е пусната специализирана програма, отварям бележка и пиша: „намерих го извинявай до скоро“.

Оставям таблета до термоса и излизам от работилницата с някакво чувство на празнота. Обикновено си тръгвам от тази стая, след като съм напълнил джоба с джаджи и оръжия, готов да си премеря силите с целия свят. Хрумва ми, че макар да се възхищавам на Оливър, никога не съм се опитал да се сприятеля с него. Не съм го канил да пийнем някъде, не съм го питал за семейството му. Все си мислех, че разграничавам строго работата от личния си живот, но изведнъж разбирам, че май *нямам* кой знае какъв личен живот.

Какво, по дяволите, ще правя с цял месец отпуск, и то извън Земята?

Малко остава да се блъсна в Джесика в коридора. По инстинкт вдигам ръце с обърнати нагоре длани да покажа, че не съм имал намерение да я опипвам.

— Извинявай.

— Няма нищо — казва тя и продължава към стълбището. — Приятна екскурзия.

За миг зяпвам гърба на бялата й престилка, после се втурвам след нея, изпреварвам я, обръщам се и се изпречвам на пътя ѝ. Тя ме гледа с досада.

— Какво става? — питам.

Тя присвива очи.

— Ти нали щеше да си *тръгваш*?

— Ти мислеше за нещо друго през цялото време, докато ме преглеждаше — изтърсвам аз. — Дори не ми взе кръв или проби от тъкани.

— Да не *искаш* да забивам игли в тебе?

— Не това е важното! Мислех, че си разсеяна заради подготовката за следващата ми задача, но Пол ме праща в отпуск,

значи не е това. — И аз присвивам очи. — Да не се е съгласил накрая да работиш и за друг отдел? Ще съвместяваш длъжности или нещо подобно, а?

Тя се вторачва в мен за секунда. Едното ъгълче на устата ѝ трепва като начало на усмивка, но тя не се засмива.

— Кенгуру, добре е, че си оперативен агент, защото в разпитите хич не те бива.

Изпъвам обвинително пръст към устата ѝ.

— Ето, почти се ухили. Не е нормално. Кажи ми какво става.

— Дреболия.

— Просто ми кажи!

— Дреболия — повтаря Джесика и наистина се усмихва.

Още се мъча да проумея немислимото — лицето на Джесика е изразило искрено човешко чувство, затова не схващам шегичката веднага.

— Наноботите ли? — мънкам накрая.

И тя кима.

— Научният отдел одобри предложението ми.

Наноботите са най-новата биотехнология, прибавена към постоянно имплантирания в мен шпионски арсенал. Същите микроскопични машинки, които кроят вратите в лабиринта и преобразяват плота на бюро в кабинета на Пол. Само че тези са разработени специално за медицината. И в момента няколко милиарда от тях плуват в кръвта ми или са се настанили в меките тъкани, за да поддържат прострялата се в цялото ми тяло мрежа за другите импланти.

Службата вкара за пръв път наноботи в човек (благодаря, приятелчета, няма за какво да се тревожа, нали?) и искат първо да се уверят, че няма да се случи нещо непоправимо лошо, преди да подхванат по-сложни манипулации с тях. Всички помнят какво стана последния път, когато някой пусна на воля без предварителни изпитания биотехнологии в атмосферата на Земята. И никой не иска още едно бедствие в селското стопанство, последвано от цяло десетилетие чистене на околната среда.

Ако имате достатъчно количество задружни наноботи, те могат да сглобят или да разглобят едва ли не всичко на атомно равнище. Страхотно е, ако можете да ги контролирате, но може и да се окаже

пълна катастрофа, ако не можете. Заради Безплодната година нито едно правителство не иска да подкрепи открито развитието на нанотехнологиите... но всички военни копнеят тайничко за своите мънички войничета.

За щастие имам на разположение едни от най-способните лекари на планетата, които се грижат за мен. А и разработените от службата наноботи изобщо не приличат на хибридните рояци, които унищожиха ябълките в цял свят. Моите са чиста техника, няма никакви биологични примеси, които могат да мутират неудържимо. Да, взаимодействат с тялото ми, но само използват малко захари в кръвта, за да се хранят в ролята на съвсем примитивни радиостанции. Колкото по-малко постоянни връзки има между моите импланти, толкова по-малък е шансът мрежата да се разпадне.

Джесика не я свърташе на едно място от нетърпение да напише свои програми за наноботите още откакто нашите началници ги одобриха миналата година за практическа употреба; вбесяваше се от мудната бюрокрация. Може да сме в свръхсекретна шпионска служба за нелегални операции, но работим за правителството, нали?

— Вчера направих тест на системата за дистанционно програмиране — споделя тя. — Има някои проблеми в контрола над използваната версия, но нищо, с което не мога да се справя. Вече успявам да препрограмирам малки комплекти наноботи в лабораторията.

— Значи вече действа? — въодушевявам се аз. — Кога ще си получа бездънното гърло?

Тя пак се мръщи.

— Не разбирам за какво говориш.

— Нали го обсъдихме? Програмата за разграждане на етиловия спирт. Пия колкото ми душа иска, но не се напивам, а наноботите се хранят с алкохола.

Джесика върти глава.

— Тепърва пузнах системата да работи. Изобщо не сме готови за изпитания с тебе.

— Хайде де, ето ти я идеалната възможност — започвам да я увещавам. — Заминавам на екскурзия. Какъв по-добър шанс да проверим...

— Това не е поредният ти имплант — прекъсва ме Джесика, — а много сложно съчетание от отделни подвижни части и алгоритми за контрола им в тяхната цялост.

— Тоест рояк?

— Не споменавай тази дума! — троснато казва Джесика. — Никога не я използваме. Разбираш ли? И без това ще е много трудно да получим одобрение за бъдещите нанотехнологични проекти, няма нужда да напомняме на хората какво се обърка досега.

— Ясно.

Когато започна Безплодната година, бях твърде малък да разбера какво се случва, но помня колко наплашени бяха големите. Помня и как изведнъж вкусният пай с ябълки просто изчезна.

— Няма да казвам думата с Р. Но говорех сериозно. Ще отсъствам седмици наред и съм намислил да пия *много*...

— Стига си дърдорил. — Джесика сочи асансьора. — Изчезвай.

— Не е за вярване, че тъкмо ти пропусках шанс за научен пробив, който може да промени всичко!

— Някой от нас двамата има две високи научни степени по медицина. На другия му е заповядано да се махне от планетата. — Тя отваря вратата на стълбището. — Когато се върнеш, ще имам по-добра представа какво е възможно и какво — не. Довиждане.

Вратата се затваря, но аз още я гледам. Наноботи. Кой да знае...

Ако моя отдел още го има след проверката, ще е много интересно, когато се прибера от Марс.

3.

*Земя, Атлантически океан
Фиксираща платформа на Стъблото
10 часа след като Пол ми каза да се махна*

Стъблото на Пиърсърн е комерсиален космически асансьор, чиято основа е закрепена край източния бряг на Флорида. Въжето от карбонови нанотръбички се издига до точка на геосинхронна орбита, отстояща на 40 000 километра от Земята, и продължава нагоре, за да завърши с малък астероид вместо противотежест. Построяването на Стъблото е било финансирано отчасти от „Глобално развлекателно съдружие Елис-Бейкър“, които са имали достатъчно пари да си позволят подобаваща фиксираща платформа, а после да я завлекат от най-подходящото за нея място на екватора до по-изгодна за техния бизнес крайбрежна позиция — на няма и час път от Орландо, където е техният тематичен парк „Земи на легенди и предания“.

Две кабинни с размерите на космическа станция се движат по Стъблото всяка седмица — едната нагоре, а другата надолу. Отвън целите са в огромни релефи на зелени лози и листа. Отвътре кабината, в която съм аз, потвърждава славата на „Елис-Бейкър“ в сътворяването на визуални магии — цялата е в кътчета от древни митове и приказки.

Ще мине седмица, докато се издигнем от морското равнище до орбиталната станция „Небе 5“, където ще се прехвърля в туристическия кораб до Марс. „Елис-Бейкър“ са се погрижили за всякакви развлечения в кабината — и за да не скучаят децата, и за да са в добро настроение родителите им по време на издигането. В някои от тематичните паркове на фирмата има „сух режим“ за алкохола, но не можеш да натъпчеш толкова семейства в ограничено пространство и да очакваш, че възрастните няма да се нуждаят и от малко течни забавления.

Има и по-бързи начини от космическия асансьор да се добереш до геосинхронна орбита, но не за цивилните. Особено ако шефът на

цивилния иска да е много трудно някой да се свърже с подчинения му през следващия месец. Никой не би се опитал да догони и да се намърда във возило, пълзящо нагоре по въже с двеста километра в час. В туристическия кораб ще бъде още по-изолиран от света. Разговорите със Земята са безумно скъпи, а и чакането на отговор се проточва непрекъснато с отдалечаването на кораба, макар че сигналите се движат със скоростта на светлината.

Да, само с помощта на обилни възлияния ще понеса това пътуване.

Веднага след настаняването в кабината търся най-близкия бар. Оказва се, че е „Надежда и котва“ — същинско копие на английска бирария, закътано в Призрачната гора зад Поляната на еднорозите точно до Къщичката от сладкиши. Пространството в кабината не е изобилно, но в „Елис-Бейкър“ знаят как да използват всяка частица от него.

Намествам се пред имитацията на дървен тезгях и поръчвам халба „Империал“, която си е съвсем истинска. Шумът наоколо е приятен — ниска и равномерна гълчава на възрастни, не е като стреснатите писъци, избухващи в приказната гора навън на непредвидими интервали. На видеостените показват записи от скорошни мачове по крикет и ръгби. Почти съм готов да повярвам, че съм попаднал в останките от империята.

В бара гъмжи от запалянковци, затова тръгвам към една от хитроумно прикритите стълби. Заведението е на четири етажа, всеки посветен на различна епоха от имперското минало на британците. Устремявам се към празно сепаре в залата „Елизабет“ и едва избягвам сблъсъка с друг мъж, който отива там.

— Извинете — казва той.

— Не се притеснявайте.

— Но аз наистина трябва да поседна малко — оправдава се непознатият. — Какво ще кажете да си поделим сепарето?

— Не съм против.

Сядаме един срещу друг. Човекът е на възраст, прилича на пенсионер. Кожата му е с няколко оттенъка на кафявото по-мургава от моята. Къдравата къса коса е като долепена по главата му на сиви и бели петна, а на темето вече оредява. Пръстите на двете му ръце са обгърнали чаша уиски на масата.

— Тук е приятно, нали? — подхваща мъжът, а аз още се опитвам да позная по говора му откъде е. Трябва да е от Източното крайбрежие. Вдига чашата си за наздраве. — Да пием за спокойствието далеч от децата.

Хващам халбата си и я чуквам в неговата чаша.

— Напълно ви разбирам. Наздраве.

Отпива по мъничко. Чудя се дали просто обича да пие бавно, или няма навика да се натрясква. Аз вече съм глътнал една четвърт от бирата.

— Със семейството си ли пътувате? — пита непознатият.

— О, не. Нямам деца. Но за пръв път се качвам в космически асансьор. Не съм бил и в „Земи на легенди и предания“. — Този увеселителен парк е същинска туристическа светиня и е най-големият сред внушителните курорти на „Елис-Бейкър“. — Реших, че мога да убия с един куршум два заека.

Чувствам се странно, докато говоря истината за себе си, без да се възползвам от прикритието. Приятно чувство. Или бирата вече си взема своето. Пак надигам халбата.

— Връщате се за малко в детството — засмива се мъжът. — Това ми допада.

— А вие защо сте тук? — подхвърлям нехайно.

Оставам си агент, опитвам се да измъкна информация, без да ставам натрапчив. Дебна за моментите в потока на разговора, когато мога да вмъкна въпрос или да подтикна събеседника към откровеност с уместно одобрение или коментар. Прилича на танц, но може да завърши с нещо много по-лошо от настъпен крак.

— Пътувам със съпругата си и с внуците. Те май още тичат из онази „призрачна гора“ и се преструват на уплашени. Имах нужда от почивка. Не съм като на младини.

Не ми хрумва подходяща реплика, затова продължавам да си пия бирата.

— Аз съм Доналд. — Той ми протяга ръка.

Стискам ръката му и се представям:

— Евън.

В това пътуване мерките за сигурност са малко и все пак се налага да използвам прикритие.

Хрумва ми, че наистина имам намерение да си отпусна душата. Не ми харесва, че Пол ме натери от службата, но вече съм се примирил с участието си и започвам да виждам откритите се пред мен възможности. Нямам работа за вършене. Нямам тревоги, че ще се издъня при измъкването.

Питам се колко ли отпуск вече ми дължи службата като федерален работодател. Трябва да са се натрупали три-четири месеца. Защо пък да не продължа това пътуване и отвъд Марс? Пол няма как да прати някого подире ми, ако ми скимне да се покрия някъде из астероидния пояс.

Може дори да го впечатля с находчивостта си. Хъм, това трябва да се обмисли...

— Да предполагам ли, че пътуването не е ваша идея? — казвам на Доналд.

— Защо ви хрумна това? — прихва той.

Вдигам рамене.

— Ами вие и съпругата ви бихте могли да намерите и поинтересни занимания от две седмици в ролята на бавачки.

— О, аз обичам внуците си — уверява ме Доналд. — Още сте млад, но повярвайте ми — след време ще ме разберете. Когато вече не можете да правите някои неща, е много приятно наблизко да има хора, които могат.

— Интересно... — мърморя аз.

Не успявам да му повярвам, а и долавям в изразите му нещо странно. Отпивам още бира и се опитвам да потисна тази прекалено аналитична част от мозъка си. Май съм прекалил с работата и вече ставам едно доста досадно Кенгуру.

— Дъщеря ми и нейният съпруг щяха да пътуват с децата — продължава Доналд. — Голямо събитие в семейството. Знаете обаче как става: спешен проект в работата, неотложни съвещания и изведнъж вече имат билети, които не могат да използват, но не могат и да върнат.

— Значи на вас ви е провървяло.

Доналд пак се засмива. И този звук задейства мъничка аларма някъде в главата ми.

Една от първите ми задачи в службата беше да вникна в тънкостите на покера. Не защото Пол очакваше, че ще ми се налага често да се вра под прикритие в казина или защото искаше така да се

сприятелявам с хората. Всъщност никой в службата не играе карти за забавление. Твърде много проклетни мошеници се навъдиха.

В покера и другите игри с блъфиране се учиш постепенно да разпознаваш лъжите. И това е първата крачка към развитието на усет за ситуации, които понамирисват. Дори да не забележиш микроскопичните особености на нечие изражение, което издава маската на човека, или дреболията, която не пасва изобщо на всичко останало в стаята, подсъзнанието ти вече крещи: „Опасност!“. Тъкмо това преживявам в момента.

Но аз съм научил по трудния начин, че преструвките невинаги са чак толкова опасни. Всеки си има тайни. Доналд може да си има проблеми, например лоши отношения с дъщеря си, за които няма да ми каже, но пак мисли за тях точно сега. Не е важно. Аз си пия бирата.

— Чух, че имат и голф игрище с девет дупки — казва Доналд. — Играете ли голф?

Гласчето в главата ми вече обявява бойна тревога. „Твърде дружелюбен — настоява то. — Прекалено напорист е, прибързва. Нещо не е наред“.

Завъртам глава усмихнат.

— Не ме бива за това. — Решавам да заложа капан. — Предпочитам плуването.

— Тъй ли? Научих и че имат басейн със слаба гравитация на последния етаж.

Опитва се да ме разприказва. Какъв е този тип, по дяволите? Кой може дори да знае, че съм тук?

„Добре, Дони, я да видим какво криеш“.

Дърдоря безобидно колко полезно натоварване е плуването, докато плъзгам левия си безименен пръст нагоре по халбата. Правя го така, че остатъкът от бирата да скрие движението от погледа на Доналд. С кутрето притискам безименния пръст, дърпам го, притискам повторно, дърпам и потретвам. Усещам гъдела от подкожните контакти. Виртуалният екран в лявото ми око светва с фон от допълнителен цвят в полезрението ми.

Доналд има разнообразни импланти като почти всички напоследък. Мобилна връзка в дясното рамо, коректори и в двете очи, архиватор на лични данни в лявата подмишница. Нищо необикновено. Помръдвам един пръст на лявата си ръка, окото ми се фокусира на

информационния модул и сменя режима на сканиране. Магнитни линии излизат от модула и това ми подсказва колко енергия използва, колко е защитен...

Опитвам се да не изглеждам твърде изненадан или припрян, докато допивам набързо бирата.

— Да ви донеса ли от същото? — питам Доналд, но той върти глава. — Ей сега ще се върна.

Ставам, вземам празната халба и отивам при барплота. Оставям халбата и излизам от кръчмата, без да се обърна назад.

Ако съм познал какъв е „Доналд“, в службата назряват големи неприятности.

Златната членска карта в „Приключенската лига Елис-Бейкър“, добавена към документите за пътуването ми, се оказва много полезна. Спести ми чакането на какви ли не опашки и в „Земни легенди и предания“, и при качването в кабината на Стъблото. Сега пък ми осигурява достъп до отделен кабинет в бизнесцентъра на кабината.

Зениците на администраторката се разшириха, когато проверяваше картата — може би от стряскащия кредитен лимит, но приятното изражение на лицето ѝ си остана все същото. Тези хора са обучени добре. Персоналът в тематичните паркове на „Елис-Бейкър“ би могъл да попълни успешно редиците на шпионите, но убийствата едва ли ще им допаднат.

Кабинетът е с прозрачна полимерна врата. От едната стена се подава бюро, столът е от другата му страна, затова и екранът е обърнат към стената в дъното. Администраторката Уенди задейства контролната конзола и ме оставя да си върша работата.

Сядам и пъхам златната карта в слота. Екранът светва — анимирана фигурка и набор от инструкции. Оглеждам помещението. Няма набиващи се на очи камери, но покрай вратата вече са минали двама души.

Смъквам сакото от раменете си и го намятам над главата си и екрана. Знам колко нелепо изглежда, но ако някой попита, ще се оплача, че светлината отстрани ми пречи да чета текста. В какво ли пък могат да ме заподозрат?

Отварям джоба пред самия екран — само колкото да си пъхна ръката. Светлината на преградата е матовобяла. Никой не знае причината, защото от моята джобна вселена не би трябвало да се прехвърля енергия. В научния отдел си имат купища теории за това, а Оливър се опитва понякога да ми обясни разни неща за виртуални частици или квантова пяна, докато не ми дотегне и не отида да си потърся нещо за ядене. Онези с белите престилки ту изучават самия джоб, ту се отплесват в умуване за механизма на преградата. Засега не напредват нито в едното, нито в другото.

В джобната вселена има само вакуум. Ако я няма преградата, въздухът от нашата вселена ще нахлува в прохода и няма да спре, докато не затворя напълно този портал. При първото отваряне на джоба пустотата случайно засмука пакетче ядки и за малко не пратих в чуждия космос катеричката, която хранех. А и едва не побърках най-добрия си приятел. Цяла седмица не искаше да ми продума, но накрая се сетих, че джобът е разкошен начин да крадем сладолед от магазина. Но след това трябваше да измислим как да си вземем оттам премръзналите съкровища.

Овладях завъртането на джоба преди да поставя преградата за пръв път. Степенуване по важност, сецате се. Преградата не ни помагаше да си извадим сладоледа от джоба. Но след завъртането му на 180 градуса влезлият вътре предмет излизаше. По-късно обаче се сетих, че ако *слагам* нещата там, а не само оставям вакуума да ги засмуче, ми се откриват какви ли не възможности.

Минаха месеци в опити и усилия, докато налучках как да направя тази мембрана частично пропусклива, толкова тънка, че твърдите тела да минават през нея, но не прекалено тънка, за да няма излишни загуби на въздух. Принуден съм да се съсредоточа още по-напрегнато от обичайното, за да постигна точно необходимата издръжливост на преградата.

Устата ми пресъхва, измъквам трудно бележника. Не биваше да изгълтам бирата толкова набързо. Съчетанието на алкохол с отварянето на джоба ми гарантира шампионски махмурлук по-късно.

Екранът свети колкото да разчета кода за достъп до ретранслатора, използван от службата. Повтарям си числата беззвучно и накрая се уверявам, че ще ги помня няколко минути. Връщам бележника в джоба.

Няма да е добре, ако издам служебни кодове, затова оставам наметнат със самото, докато пренасочвам обаждането през военен комуникационен спътник. От него до Стъблото сигналът няма да е кодиран, но разстоянието е малко и рискът от прехващане е минимален.

Екранът просветва и се появява лицето на Пол. Не е в кабинета си. Май е в работилницата на Оливър.

— Съобщение от Кенгуру за Камшика — започвам официално.

Не искам да се заблуди, че обаждането е лично.

Пол не ме оставя да продължа:

— Не разхождаш кучето.

Тоест използвам некриптиран канал. Напомня ми, че и други може да се приобщят към нашия разговор. Прав е да ми го натяква, но аз няма да обсъждам държавни тайни.

— Фидо дреме, но друг помияр върви подире ми — казвам на Пол.

Пол се навежда към камерата.

— Заведе ли го на ветеринар?

— Само за рентгенова снимка. — Описвам външността и имплантите на Доналд. — Информационният модул е нов и следите от операцията са скорошни. Общодостъпен модел, но допълнен с криптиране на военно равнище. Проверих... ама защо си ме зяпнал така?

Пол вече изглежда не разтревожен, а сащисан.

— Научи ли името му?

— Доналд... Чакай малко! Ти да не го познаваш?

— Познавам го.

— Значи можеш да установиш кои други са в екипа му — разгорещявам се аз. — Проверяващите са минали на мръсни номера. Сигурно вече уреждат „случайни“ срещи за тебе, Скалпела и Снабдителя. Но ако можеш да идентифицираш агентите им...

— Укроти се, Кенгуру — прекъсва ме Пол и лицето му отново е маска на невъзмутимост. — Никой не ни е подгонил. Аз изпратих Доналд да говори с тебе.

И моето вълнение се изпарява.

— Какво?

— Моля да ме извиниш за лукавството. Нашите приятели в службата искаха нов психологически профил. А ти никога не си понасял добре тези събеседвания.

— Значи реши да ме подложиш на психоанализа тихомълком?

— Надявах се да не забележиш.

Започва да става обидно.

— И не можа да намериш по-кадърен от Доналд, този долнопробен хитрец? Или просто ме мислиш за слабоумен?

— По-добре да отложим този разговор за след връщането ти от отпуската.

Лицето ми се сторещява от гняв, но професионалистът в мен знае, че ако повиша глас, ще привлеча нежелано внимание. Бездруго изглеждам много глупаво със сако на главата.

— Наистина ли искаш да предъвквам това насаме още четири седмици? — подхвърлям. — А защо да не се върна в бара, да се натряскам истински и да разправам на всички наоколо какъв ужасен шеф си имам?

Лицето му не се променя. То се знае. Пол има много по-голяма вещина от мен в тези игрички. Няма да загуби хладнокръвие само защото аз съм си позволил това.

— Не биваше да действам толкова припряно. Моля те да ме извиниш. Ще уредим нормално събеседване, когато се върнеш. Доналд няма да се качи с тебе в туристическия кораб. Никой друг няма да ти досажда по време на полета до Марс.

Трудно е да се сърдиш на човек, който вече е намерил разумни решения за всички твои тревоги. Мъча се да намеря поне малко възмущение в душата си, но успявам да изтърся само жалостива баналност:

— Непрекъснато слушам лъжи от кого ли не. Не искам и ти да си сред тези хора.

— Сгреших. Надявам се да ми простиш.

Това е. Уж трябва да ми олекне, че всичко се обърна така — Пол се оплеска, а не аз. Но се чувствам като пробит балон. От него се очаква да ме закриля. Да закриля всички ни.

Мълчанието е не само неловко, а направо потискащо. Зарязвам тази тема и подхващам друга.

— Как върви в офиса?

— Приказно. — Пол свива устни. — Както забелязваш, крия се при Снабдителя.

— Помислих, че имаш ново обзавеждане в кабинета.

Очите му проблясват за миг.

— Уви, налага се да отговарям на други по-притеснителни въпроси. Ако се обадиш отново, нека да е заради кървища и междупланетен свършек на света.

— Значи да не се обаждам.

— Моля те, опитай да се наслаждаваш на почивката.

Екранът потъмнява. Седя още малко, а анимацията — куче? коте? невестулка? ама *каква* е тази проклетия? — изскача отново и съобщава колко е струвал моят кратък светски разговор. И аз страшно се радвам, че през тази ваканция не съм на свои разноски.

4.

*Околземна орбита,
Междинна станция „Небе 5“
Един час преди да мине времето за закуска*

Флагманският пътнически кораб „Деджа Торис“ на туристическата компания „Принцесата на Марс“ е още по-голям от гондолата на Стъблото, но мястото за пътници вътре е по-малко. Останалият обем е за гориво, реактор, основни двигатели и товари. Корабът е сред най-големите цивилни космически апарати, създадени досега, и това говори красноречиво за човешката цивилизация: щом се измъкнахме от мрачните окови на Земята, хайде да се веселим до насита.

Гледам от главната панорамна палуба на „Небе 5“ как малки влекачи и работници в скафандри товарят припаси и стоки в „Деджа Торис“. Корабът е яйцевиден, но в средата от едната му страна е оставена правоъгълна кухня. Закрепват товарни контейнери в тази ниша с рамки, ключалки и дебели въжета. В острия край на яйцето е навигационно-командният сектор. В широкия край е скрит реакторът на основните двигатели, които завършват с цяла пчелна пита от дюзи.

Това ще бъде моят дом през следващата седмица. Не помня да съм прекарвал толкова време в цивилен кораб. *Почивка. Какво правят хората всъщност, когато са на почивка?*

Май ще започна с юнашко пиене, а после ще видим. Дали да не смятам пътуването за упражнение как да се сливам с цивилните?

Повикването за прехвърлянето в кораба на моята група е малко след обяда. Пиколо в смехотворна премяна, която явно трябва да напомня смътно за морска униформа, ме води към каютата. Провираме се покрай други пътници, реещи се в безтегловността, и работи от обслужването, които теглят багаж по коридорите. Не си позволявам кикот при вида на кривнатата барета, която се крепи върху главата на пиколото. Не се подсмиввам на фалшивия разкош, който лъха от всеки

квадратен сантиметър на кораба — херувимчета като от картини на Рубенс, абстрактни композиции от излъскан метал, пренаситени със звезди космически снимки. Играя си ролята на неориентиран турист, който е поискал да бъде тук.

Давам щедър бакшиш на придружителя си, и то в налични, защото съм готов да съжаля всеки, който върши такава работа по цял ден, а и пърха в безтегловност сред пищния кич. Ще търпим липсата на гравитация, докато корабът не потегли малко преди вечеря.

Каютата е прекалено просторна за един човек. Май затова се извиваха веждите на всеки човек от екипажа, който научаваше, че съм настанен в луксозен апартамент. Всъщност „каютата“ се състои от четири отделни стаи и във всяка има видеостена, имитираща прозорец. Сега всички показват изглед към „Небе 5“, който никак не пасва на мястото, където се намирам — десет палуби под капитанския мостик и по средата на разстоянието между външния корпус и централната ос на кораба.

Намирам пулта за настройки и променям изгледа — всички показват центъра на Лас Вегас нощем. Щом трябва да гледам нереални картинки, нека поне са приказно нереални.

В дневната до коридорчето към спалнята има работен плот и барче. А към барчето е закрепена голяма кошница с пресни плодове, сладкиши и алкохол. Вземам картичката и я отварям.

Кенгу:

Добре дошъл в своя дом на пътешественик. Наслади се на пътуването. Не забравяй за упражненията.

Кристофър Робин

P.S. Уредих на вечеря да те настанят на капитанската маса. Моля те, постарай се да не изложиш страната си.

Чувството за хумор на Пол напомня по-скоро за сингулярност, която поглъща в себе си всичко смешно. Но пък пиячката в кошницата си я бива.

Занасям си бутилчица ром при компютъра в бюрото. След като вече знам къде ще бъда довечера, не мога да не се заема с малко

разузнаване.

Едуард Габриел Сантамария, капитанът на „Деджа Торис“, е висок почти два метра. Стърчи над всички в трапезарията, когато върви към масата, където вече съм настанен с още осем души, напълно непознати за мен. Дори в това огромно пространство на няколко равнища, пълно с хора и шумотевица, той се откроява. И заради камерата-робот, която се рее край рамото му за снимки с пътниците.

Намерих това-онова за капитана. Не се задълбочих, защото без сигурна връзка нямам достъп до пълната база данни на службата, но и от рекламните материали в каютата успях да науча нещичко. Търсене из всичко общодостъпно в мрежата добави някои подробности.

Заниманието ми може и да изглежда глупаво, щом после би трябвало да се преструвам, че не знам всичко това. Всяка вечер ще бъда на капитанската маса. Нямаше ли да е по-лесно и не чак толкова объркващо, ако просто му задавам въпроси за неговия живот, вместо да го проучвам тайно? Особено когато нямам задача и не е нужно да се престарavam?

В края на краищата нямам какво да доказвам. Нямам и желание да покажа на Пол, Доналд, държавния секретар и още който може би ме държи под око, че се справям и сам, че си върша работата и без бавачки. Не се напъвам да проявя качествата си на оперативен агент, за да се убедят всички, че все пак *не съм* най-слабата брънка във веригата.

И в никакъв случай не правя това, защото ми е по-лесно да смятам „Кенгуру на почивка“ за поредното си прикритие, отколкото да проумея най-после какво ми харесва да върша, когато съм самият себе си — без заповеди и инструкции, без никой да ми подсказва.

О, когато се върна, няма да му е леко на психолога в службата, който извади лошия късмет да се захване с мен. Поне няма как да ме разпитва за чувствата към майка ми. Май това е едно от оскъдните предимства да съм сирак.

— Добър вечер на всички — казва капитанът, щом стига до голямата кръгла маса.

Отблизо бялата му парадна униформа не е чак толкова комична колкото дрехите на пиколото, но огромните еполети и дебелите златни

ширити май биха могли да командват парад и сами, без той да се намесва.

Всички около масата се представят отново. Аз съм се появил пръв и вече съм чувал казаното от някои съседи три-четири пъти. Интересно е да наблюдавам как хората се пъчат в присъствието на капитана. Седящият точно срещу мен Джери Бартелт е споменал, че се занимава с продажби, но вече е „регионален директор по продажбите“. По-леко с надувките, голяма клечко. Не бих се учудил, ако Джери извади по някое време комплектче с образци козметика или ножове за маса, за да ни омайва да си купим.

Капитанът дава учтиво на всеки неговите петнайсетина секунди в центъра на вниманието, включително ръкостискане или ръка през рамото, за да ги снима заедно холографската камера-робот. Добре се справя с преструвките, усмихва се и кима много сърдечно, но по очите му познавам, че се занимава с това отдавна и е минало твърде малко време от последния път, та забавлението да е искрено. Все пак не е разсеян, нито улисан в мислите си. Наистина се вслушва в думите на всички и невъзмутимо претегля напъните им да покажат, че са достатъчно важни или интересни особи, за да заслужават мястото си около капитанската маса. Аз пък се питам колко ли е източило служебния бюджет моето място.

Настанили са ме нарочно вдясно от капитана, затова се представям последен.

— Евън Роджърс.

Протягам ръка. Обикновено не си падам по излишните докосвания с други хора, но този път е част от ролята ми.

Капитанът стиска ръката ми и усещам мазоли на дланта и палеца.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Роджърс. Как ви се стори началото на това пътешествие?

— О, фантастично е! — Прекалявам мъничко, но внимавам да не се увличам. — За пръв път ще летя с туристически кораб. Отсега предвкусявам всички развлечения, които предлагате.

— С какво се занимавате? — продължава капитанът.

— Ами работя в Държавния департамент на САЩ. — Махам с ръка и привличам вниманието на околните, докато уж се старая да омаловажа работата си. — Търговски инспектор съм.

— Какво инспектирате по-точно?

Капитанът избързва частица от секундата с въпроса, който не е само проява на учтивост. Наистина му е интересно.

— Междупланетната търговия. Внос, износ, мита, такси, данъци. Повечето хора нямат представа колко голям е обемът на търговските отношения между вътрешните планети в системата и астероидния пояс. А и нормативната уредба в търговията се промени значително след войната.

Не е нужно да уточнявам за кой конфликт говоря. За всички е ясно, че имам предвид Войната за независимост. Наистина много неща се промениха, откакто Марс се издигна от колонизиран свят до равнопоставена съперническа ни планета, и на повечето от тези промени никой не се радва.

И другите осмина пътници около масата са от Земята, като американците са шестима, а четирима от тях са особено приказливи и патриотично настроени. В погледа на капитана вече има повече живец, интересът му е искрен. Не е принуден той да води разговора. А аз се чудя колко ли от гостите му на вечеря очакват той да бъде церемониалмайсторът до края на угощението.

Музикалният фон в трапезарията стихва за малко и мъжки глас обявява, че „Деджа Торис“ е пресякъл орбитата на Луната и вече е в междупланетното пространство. След кратки слаби аплодисменти музиката звучи отново.

Една от жените на нашата маса пита капитана с каква скорост се движим. Той поглежда екрана на китката си и отговаря колко километра в секунда сме достигнали в момента, после добавя, че корабът още се ускорява, затова усещаме притегляне.

— Малко под девет метра в секунда на квадрат — уточнява Сантамария. — Около деветдесет процента от земната гравитация.

И обяснява, че „Деджа Торис“ ще продължи да ускорява до средата на траекторията си от Земята до Марс, до която ще се доберем на четвъртия ден. Тогава двигателите ще бъдат спрени, ускоряването ще спре и ще продължим по инерция. Така ще бъде цял ден, а няколко сектора от кораба ще бъдат превърнати в открити пространства за игри в безтегловност. Пътниците могат да се запишат за различни забавления под грижите на хора от екипажа, ще има и записи на камери-роботи като онази, която следва капитана навсякъде.

Всички останали около масата явно се вълнуват прекалено „Денят на безтегловността“ е сред най-привлекателните моменти в рекламните за пътешествието, — а аз си играя усърдно ролята на ентузиаст. Тези хора не са се мъчили през стотиците часове на военни тренировки в безтегловност. Е, вероятно с изключение на капитан Сантамария. Брадата му почти скрива лицето, но кожата му е състарена и петниста от излагането на прекомерна радиация. Питам се дали е служил в космическите части, преди да докопа тази приятна работа.

Сантамария още говори за полета. В средата на траекторията корабът ще се завърти бавно и накрая двигателите ще бъдат обърнати по посока на движението ни. Всички ще легнат да спят и ще се събудят отново в гравитация, която е девет десети от земната, но скоростта вече ще намалява, докато достигнем орбитата на Марс.

Той обяснява, че целта на всичко това е полетът да бъде по-кратък. Достигаме внушителна скорост през първата му половина и е необходимо да забавим движението си през втората, иначе ще профучим покрай целта си с няколко милиона километра в час. Щом влезем в марсианска орбита, ще се скачим със станцията на техния космически асансьор и пътниците ще слязат, за да продължат почивката си на Червената планета.

Отнася се и за мен. Аз също ще се спусна с космическия асансьор, ще се срещна със свръзката си в Капитъл Сити и ще науча от него дали е безопасно да се върна на Земята. Ако е така, качвам се във военен транспортен кораб с голямо ускорение, което трябва да понеса за сметка на много по-краткия полет — часове, а не дни. Ако не, очакват ме туристическите забележителности около полярните ледени шапки на Марс.

Предишният път, когато ги видях, беше в първия ден на Войната за независимост. Гледах ги през илюминатора на частен кораб — един от последните, които напуснаха марсианската орбита, преди бойните кораби на Земята да наложат блокадата. Пол ме изтегли от Марс още щом започна пукотевицата. Аз бях готов за евакуация като най-младия оперативен агент в станцията на кратера Гале, където все ми възлагаха най-скучните задачи в наблюдението и поддръжката. Не очаквах обаче да се окажа единственият пътник при завръщането у дома.

Нито веднъж не попитах Пол колко трудно или скъпо е било да ме прибере от Марс в онзи ден. Нямам желание да науча.

Поднасят вечерята на капитанската маса. Разточително изобилие от месо, морски дарове, пак месо, горещо фондю със сирене, още месо, пълнено с друго месо, а към всичко това — хляб и зеленчуци. Не се оплаквам, обичам животински протеини като всяко топлокръвно всеядно същество, но отделям повече внимание не на храната, а на съседите си по маса, гледам кой какви ястия си избира и как подхваща всяко блюдо.

Капитанът си взема по мъничко от всяка от наглед безкрайно разнообразните гозби с месо. Не посяга изобщо към сирената, затова пък соли щедро зеленчуците. В главата ми се мярка въпросът имал ли е вече сърдечни пристъпи или строги предупреждения от кардиолога си.

Потискам изкушението да включа окото и да надникна в гръдния му кош. Имплантът е за работа. А собствените ми биологични очи с ограничени възможности — за свободното време. Освен това е много забавно да разгадавам хората само по тяхната външност и обноски.

На капитанската маса ми се полага и бутилка вино от по-скъпите и аз изпивам половината, преди да се усетя колко силно ми действа. Говоря гръмка и май дори флиртувам с жената отдясно, която честичко докосва лакътя ми. Не мога да си спомня името ѝ. Това вече е лошо. Медицинските ми сензори отбелязват повишена телесна температура. Минавам на вода, защото не искам да съжалявам на сутринта.

След вечерята има оркестър и танци в балната зала под нас, но аз се измъквам и се качвам на Алеята.

Магазините и щандовете тук предлагат всевъзможни неща, от екзотични до всекидневни, с които е лесно да се сдобиеш — едно притискане на палеца и вече ти е включено в сметката. Накити, питиета, дрехи, играчки, таблетки, шивашки комплекти и „интимни принадлежности“, както гласи една дискретна табела. Подходили са разумно — няма как да се отбием другаде за покупки през следващите няколко дни, значи корабът трябва да носи всичко необходимо.

Този сектор е долепен до външния корпус и над мен се е проточила дълга прозрачна ивица. Няма нищо особено за гледане, само чернилка и рядък проблясък на далечен астероид или кораб. Обикновено в космическите кораби няма много илюминатори, ако

изобщо са предвидени — радиацията е твърде опасна. Но основният източник на йонизиращата радиация е Слънцето, а секторите за пътници са защитени от него от останалата част на кораба и товарните контейнери.

Вървя по Алеята, за да си раздвижа краката и ръцете, поглеждам нарядко пустотата, но съм тук преди всичко да зяпам хората. Повечето са пийнали малко или много. Трезвите са по-интересни. Изучавам крадешком семейство от четирима и по цвета на косата и формата на ушите на по-малкото дете стигам до догадката, че майката си търси удоволствията и настрани. Но по отношението на таткото към двете деца — погледите, тона на разговора, докосванията — личи, че знае това и че то не го засяга. Ама че любопитно.

Изведнъж проумявам, че съм се залутал. Трябваше да проуча по-внимателно схемите на различните палуби. Спирам пред инфотерминал и замаяният ми от алкохола мозък се захласва по обемното видеоклипче с жена в оскъдна рокля и поднос със сладкиши, която рекламира близкия бюфет, работещ до късно. Все едно не ми стигат деветте вида торти на вечеря.

Някой спира до мен. Виждам изненадан, че това е капитан Сантамария, но вече без вездесъщата камера. Май е приключил със светските задължения за тази вечер.

Кимаме си и за миг-два гледаме заедно дамата с десертите.

— Роджърс не е истинската ви фамилия, нали? — подхвърля Сантамария.

— Осиновен съм — отвързвам аз.

Той се усмихва, поглежда ме право в очите и казва:

— Звучи правдоподобно.

Вторачили сме се един в друг. Долавям, че той има някакво предимство над мен, и трескаво се мъча да отгатна още нещо по лицето му. Този цвят на кожата и загар би ли ми подсказал някакви подробности от живота му? Или тези белези от акне по бузите? Ужасно се изкушавам да включа скенерите и да видя що за импланти носи.

— В момента няма много деца наоколо — продължава Сантамария.

Пак кимам.

— Твърде късно е за тях.

— А и това не е игрална площадка с образователни елементи.

Минават поне две секунди, преди размътеният ми от виното ум да схване какво съм чул. И още няколко секунди, докато повярвам. Но преди да осъзная какво правя, юздите вече са поети от обучението ми — от онези често абсурдни правила, които са ми втълпили в службата.

— Проявявам интерес към програмите за физическо развитие на децата — казвам на капитана.

— Нещо, което не е присъщо за дядовците.

Вече не ме гледа в очите. Тази дълга парола е остаряла с няколко месеца, но още е включена в мерките за сигурност на службата. С такива странни диалози нашите оперативни агенти се разпознават, когато не могат да прибегнат до други начини или има риск да ги подслушват вражески агенти.

Сантамария работи за службата. И иска аз да знам това.

— Пожелавам ви вечерта да бъде приятна до края — добавя той и пак се заглежда в рекламата. — Ако се отбиете там, опитайте ягововия чийзкейк. Превъзходен е.

Пол е избрал *този* кораб. Непременно е знаел кой е капитанът.

— Благодаря — отговарям на Сантамария. — Може би ще го опитам.

Какво означава това? Защо Пол е уредил да вечерям на капитанската маса? Какво иска да направя?

— Лека нощ, господин Роджърс.

Изпращам с поглед капитана, който е сплел пръсти зад гърба си. Накуцва съвсем леко — нещо хронично? Ранен е във войната? Дали е командвал боен кораб, преди да стане капитан на „Деджа Торис“? Кога го е вербувала службата — преди или след цивилното назначение? Колко добре Едуард Сантамария познава Пол Таркингтън?

„По дяволите, Камшик, какво се опитваш да ми подскажеш?“

Не знам дали ще опитам чийзкейка, но несъмнено имам нужда от още нещо за пиене.

5.

„Деджа Торис“, Палуба 10, Алеята
Поне два часа след времето, когато би трябвало да съм в леглото

— За пръв път ли ви е?

До мен стои Джери Бартелт, търговецът от капитанската маса. Заврял съм се в малка ниша встрани от Алеята — полукръг с пъстри интерактивни презентации за Марс. Сецате се — от онези за хлапета. Малко се затруднявам с управлението, което се състои от четири грамадни червени бутона.

— А, не. Само попрекалих с пиенето — отговарям му.

„Ягодовият чийзкейк“ се оказа някакъв засукаан коктейл, а барманът не пестеше порциите. Почти очаквах и той да се прояви като поредния агент, който ще ме насочи към секретно издирване, но чак след няколко чаши си изясних, че тази няма да я бъде и че човекът просто се старае заради бакшиша.

„Кенгуру, трябва повече да се мешаш сред хората“.

Бодвам с пръст друг бутон и пак не улучвам.

— Ще му хвана цаката рано или късно.

Джери се усмихва.

— Питам за пътуването до Марс.

— О, това ли...

Накрая успявам да натисна един от бутоните и на големия екран в средата грейва въртящата се Червена планета.

— Да, за пръв път напускам Земята. А вие?

— Бил съм там няколко пъти. По работа. Този път го правя за себе си.

— Почивка — налучквам аз.

Джери кима. Взира се в екрана много внимателно. Не прекалява ли? Очите му шарят насам-натам, докато по повърхността на

планетата светват и избледняват маркери за градовете и по-големите геоложки формации. Търси ли нещо?

— Имате ли съпруга и деца? — питам го.

— Разведен съм. Без деца. Кучето остана при нея. Аз получих негов клонинг, но не е същото.

Не успявам веднага да разбере какво ми казва.

— Клонирали сте кучето си?

— Е, формално погледнато, в този момент то вече беше кучето на бившата ми жена. Уредихме това още в предбрачния договор. Ако имаме домашен любимец и се разведем, и ако животното е още живо в момента на развода, един от нас има правото да си го клонира.

— Това е малко необичайно.

— Идеята беше нейна. Тя беше малко... стисната понякога, ако ме разбирате.

— И как решихте кой да получи клонинг?

— С ези-тура.

— Сигурно и това го е имало в предбрачния договор?

Джери се усмихва и пухти, като че ли не знае дали би трябвало да му е смешно.

— Нали ги знаете адвокатите. Държат на всяка дреболия.

Кимам и се справям с друг бутон. Голям надпис ни осведомява, че изображението на Марс вече показва относителната височина на всяка точка и ръждивооранжевият глобус се оцветява в пренаситени оттенъци на синьо, жълто, зелено и червено. С въртенето на триизмерната анимация ивиците се променят. Някои части от планетата са малко по-размазани от останалите. Цивилен може и да не забележи разликата, но аз разпознавам полесраженията от Войната за независимост.

Отначало сблъсъците оставаха ограничени в района около Хелас Планиция. Земната коалиция не искаше да воюва срещу Марсианските доброволци на познатите им терени в планините и при полюсите. Но Марс е малка планета без годна за дишане атмосфера. Единствените скривалища са под повърхността, а те са уязвими за бомбардировки от орбита.

Всички тъмни кръгове по глобуса, които минават пред погледите ни, са кратери. Повечето са дело на хората. Някои от тях ще бъдат

необитаеми заради радиоактивното замърсяване още поне десетилетие.

Виждам синьо петънце в зелен кратер близо до източния край на Аргире Планиция, точно под две жълти точки, и спомените ме бодват като острие. Наричахме го Кратера на веселото лице — така изглеждаха дюните от орбита преди Земната коалиция да гръмне марсианска машина там. Сега е само безлико място на катастрофа.

Марсианските доброволци се опитваха да наблюдават кацащите части на Земната коалиция в Аргире, но не очакваха да се натъкнат на вече действаща противовъздушна отбрана. Преди да се разбие в повърхността, марсианският пилот бе успял да задейства системата за самоунищожение. И взривът при удара заличи извитата дюна на „усмивката“ заедно с всичко останало в радиус от петдесетина метра — включително и надолу.

Станцията на нашата служба в кратера Гале беше само на трийсет метра под повърхността. Бях на първата си задача след като ме одобриха за оперативен агент и ме изтеглиха оттам в първия ден на Войната за независимост, както я нарекоха по-късно. Не исках да съм там, но се чувствах гузен, че изоставям колегите си напред разгарящата се криза.

Повече не ги видях.

— В Капитъл Сити ли ще отседнете? — пита Джери.

Въртя глава.

— Екскурзия до полярна ледена шапка. Такъв туристически пакет си избрах. А вие?

— Аз... още не съм решил.

Изглежда замислен, както се е вторачил в термичната карта на Марс, и изведнъж това ми се струва подозрително. Що за разведен търговец на средна възраст решава по прищявка да отдели няколко седмици за ваканция, без да е решил къде ще отиде и без компания? Без гадже, без приятел по чашка, без дори кътче, което от дете си е мечтаел да зърне?

Със същата внезапност ми хрумва, че така мога да опиша и себе си... или поне прикритието си. Но аз играя ролята на турист. *Имам* къде да отида и какво да правя. Джери обаче май не е измислил нищо засега.

— От какво бягаш, Джери? — питам го.

Той провесва нос.

— Толкова ли е очевидно?

— Само да вметна и че не си търся партньор в момента.

Споглеждаме се и се кискаме неудържимо.

— Извинявай — казва Джери, щом успява да си поеме дъх. — Не исках да ти прозвучи така.

— А, няма нищо — отвръщам. — Но човек се настройва подозрително, когато е красавец като мен.

Едва успявам да довърша изречението. Джери се превива от смях, а аз се вкопчвам в парапета до таблото с бутоните, за да не падна. Приятно ми е да се смея. Дори с помощта на два-три литра алкохол.

Подминава ни възрастна двойка и от погледите им личи, че ни смятат за луди. Соча екрана и им подвиквам:

— Марс! Толкова е забавно!

Усещам нещо до лакътя си и се обръщам към униформен член на екипажа, който ме гледа втренчено и неприветливо. Млад, малко над двайсетгодишен, а жилавата му фигура крие изненадваща сила. Хваща здраво ръката ми и ме изправя.

— Господа, имате ли нужда от помощ, за да се върнете в каютите си?

— Вие кой сте всъщност? — ломотя аз.

Младежът ме гледа безизразно и някаква все още хладнокръвна частица от мозъка ми си задава въпроса колко често е принуден да се занимава с такива като мен. Той чуква с пръст по светещата синя слушалка в едното си ухо и казва:

— Съдействие за гости, моля. Алеята, четвърти участък.

Зад него се появяват още двама от екипажа. По-висок и по-тежък мъж и жена с неговия ръст, но по-мускулеста. Имат същите слушалки и аз решавам, че трябва да ги различавам по прякори.

— На тебе ще ти викам Каяната — казвам на едрия, а пръстът ми сочи някъде покрай него към коридора. Обръщам се засмян към жената. — А ти си Маргаритката.

Тя поглежда смръщено първото Синьо ухо.

— Тези двамата не ги ли видях да вечерят на капитанската маса? Синьото ухо кима.

— Да. Капитанът май е лял виното без мярка.

Нещо изтраква зад мен. Извивам глава да погледна в същия миг, в който Синьото ухо завърта и двама ни. Доста е главозамайващо. „Наистина ли запих толкова? Да де, запих? Ама че говна...“

Неочаквано вече гледам към тавана на Алеята високо над мен и ми се вие свят, та се не трае. В космоса уж няма „горе“ и „долу“, нали? Но аз усещам притегляне. И таванът е прекалено далече. Страшна бъркотия.

Мятам ръка насам-натам в търсене на нещо устойчиво, за което да се хвана. Пръстите ми стискат рамо. Надигам се и виждам, че съм се вкопчил в Маргаритката, която изобщо не е доволна от този телесен контакт.

— Извинявай, равновесието ми нещо не го бива...

Тя бута ръката ми, която обаче пак се завърта към нея — тази ръка май е още по-объркана от цялото ми неустойчиво тяло. Маргаритката пак се изплъзва, но този път ме сграбчва над лакътя и ме завърта с лице към Синьото ухо. Той пък ме дърпа напред за яката, за да ме отдалечи от Маргаритката.

— Просто прекрасно — изтърсва тя. — Тъкмо се питах няма ли някой да ме опипа тази вечер.

— Гледай откъм добрата страна — съветва я Синьото ухо. — Само още двама ти трябва, за да получиш следващата степен по самозащита.

— Брей, че си остроумен.

— Случайно стана — уверявам я през рамо. Вие ми се свят още по-зле и лицето ми среща с плясък дланта на Каяната. Той ме бута да се изправя и стиска непослушната ми ръка. — Ей, благодарско — казвам му.

— Да освободим прохода, господине — увещава ме Синьото ухо.

Маргаритката ме гледа преценяващо, както се клатушкам хванат от Синьото ухо и Каяната.

— Мак, да помагам ли?

— Ще се оправим с този — обещава Каяната. — Ти защо не хванеш другия, преди да е наврял глава в екрана? Може и нещо по-лошо да стане.

— Замразени лайна на клечка... — мърмори Маргаритката и посяга към Джери, който се мъкне покрай парапета към нишата.

Моят отърсил се от задръжките мъжки мозък не може да не се наслади на задника на Маргаритката, която се навежда и издърпва Джери от ръба, за миг дори му завиждам. Защо не се падна на мен да ме награби тази атлетична валкирия?

— Ей — казвам на Каяната и Синьото ухо, които ме повличат нанякъде. Краката май не ме слушат, тътрят се по пода и от време на време подметките ми задират. — Не съм пиан, сериозно.

— Не сте, господине — отговаря Синьото ухо.

— Имам дървен крак!...

Май вече пея. Джери като че ли танцува с Маргаритката или пък се борят. Оттук не мога да различа.

— Просто неделя вечер, а, Грег? — казва Каяната на Синьото ухо, а той клати глава и отвърща:

— Страшно се радвам, че навремето постъпих в космическия флот...

В този кораб няма никакви часовници. Е, преувеличавам, но няма устройства за отчитане на времето на повечето места, където може да са от полза за пътниците. Няма ги в каютата ми, в асансьорите, в зоните за хранене. А това някак не се връзва с много строгия режим на всичко, което се прави в кораба. Например поднасянето на закуска приключва точно в 11:00 часа. *Точно*. Дори закриват с метални капаци бюфета, а обядът започва чак в 11:30, значи цял половин час единствената достъпна храна са оскъдните зеленчуци за коктейли.

Добре де, положението не е чак толкова лошо, но ми изглежда такова, когато се затътрям натам в 11:05 и се чудя колко ли съм изпил предишната вечер. Мъкна се от една зона в трапезарията към друга, гледам как други пътници си дояждат порциите и се вирам умърлушено в затворените бюфети, където допреди броени минути купчини горещи, солени, може би дори препържени гозби са чакали да им се нахвърля.

Май зяпам цяла минута недоядено парче бекон в останала от някого чиния и воювам със себе си, за да не падна толкова ниско, но накрая ъгловат робот от обслужването минава и разчиства масата. Стомахът ми къркори. Главата ме боли. Много.

Имам какви ли не важни въпроси за обмисляне. Защо Пол ме вкара в този кораб. Какво означава, че и капитанът е в играта. Но най-важно е къде, дяволите ме взели, да си намеря някаква проклета храна, и то незабавно.

Ако изпълнявах предварително планирана задача, щях да имам в джоба дажби за извънредни ситуации. Но не съм на задача и нямам дажби. А обезболяващите, които извадих оттам малко по-рано, се бяха смръзнали, пък и срокът им на годност бе изтекъл преди две години. Въпреки това ги глътнах. Не помогнаха.

Думата ГЛАВОБОЛИЕ изскача в ума ми, последвана от думата ОБЛЕКЧЕНИЕ. Не само думите като абстрактни идеи, а изписани с особен шрифт. Има ги в паметта ми, а не на виртуалния екран. Защо си спомням това? Къде съм ги видял?

И тогава целият образ избуява в съзнанието ми, все едно е в съпровод на ангелски хор, пеещ „Алилуя“ — „Джунджурийките на Сола“, винаги отвореното магазинче за сувенири на Алеята. Спомням си анимираната витрина с какви ли не реклами, включително и обещаващата облекчение за моето главоболие. Адове и дяволи, дори биха могли да продават нещо за хапване. Вкусно и претъпкано с натрий.

Сега остава само да изляза от трапезарията и да стигна до Алеята.

Човек би очаквал, че в туристически кораб, предназначен да превозва между планетите предимно възрастни пътници, е лесно да се ориентираш. И би сбъркал много лошо в случая с „Деджа Торис“. Пътниците са затворени в това технологично чудо по цяла седмица или дори по-дълго и ако се загубят, наблизко винаги има услужлив член от екипажа, готов да ги упъти към най-близкия бар.

Не знам колко пъти обикалям трапезарията, като се разминавам с почистващите работи, и най-после се натъквам на човек, който има желание да поспре и да ми покаже как да стигна до асансьор. Може би са помислили, че се разхождам за здраве, де да знам. Бутоните на асансьора са предвидливо маркирани и със символи до буквите и цифрите и аз забивам пръст в онзи, чийто символ най-много прилича на пазарска чанта.

Почти веднага се чува звън, вратата се отваря и виждам дългурест младеж с таблет в ръка.

— Добро утро!

Убеден съм, че той всъщност не крещи, но тъпанчетата ми май са готови да се пръснат. От ярките светлини на Алеята около него очите ми се насълзят и трудно различавам името на значката му — Уорд.

— Как сте днес, господине? — не млъква той. — Имате ли някакви вълнуващи планове за следобеда?

От гърлото ми се изтръгва чудато клобочене, преди да го накарам да премине към членоразделна реч.

— Бих казал, че в момента предпочитам по-малко вълнения.

— Разбирам ви. Знаете ли за голямото разнообразие от екскурзии в кораба, които предлагаме? — пита Уорд и натиква таблета под носа ми. Сега показва някаква анимирана брошура. От тези движения ми се гади. — Шоупрограми по астрономия и разходки извън кораба, ако искате да видите звездите...

— Май ще си стоя вътре, благодаря.

— Няма проблем. — Уорд натиска нещо на таблета и пак ми го поднася. Движението си остава прекалено. Извърщам се. — Предлагаме няколко обиколки из потайностите на „Деджа Торис“. Знаете ли, че това е най-големият цивилен космически кораб, построен досега?

— От Земята — поправям го неволно.

— Моля?

Млъквам, преди да съм избълвал резюме на цяло разузнавателно досие: „Марсианското орбитално управление разполага със завод във висока орбита, чийто обем е 4 милиона кубически метра. «ЛюВуджан» имат миньорски пръстен в астероидния пояс, чийто диаметър може да бъде увеличаван до 1000 километра. «Междупланетни превози Порта Колина» създава слънчев платноход с размерите на проклетата Луна... и щяха да го завършат още преди година, ако службата не им бе пратила диверсионна група“.

Казвам само:

— Други планети са построили по-големи космически кораби.

— Прав сте, господине. В този отрасъл ли работите?

Насилената усмивка на Уорд си остава на лицето му, но по очите му забелязвам, че е умърлушен. Сигурно не му е леко по цял ден да го

отпъждат начумерени пътници, които само искат да изляят поредното питие в гърлата си.

— Само го проучвам.

— Пилот на бюро сте, така да се каже? — Уорд пак е пъхнал таблета под носа ми. — А виждали ли сте отблизо истински, работещ йонен ускорител?

Сега виждам обемна анимация с униформен член на екипажа, застанал на мостче над нещо кръгло и голямо, по чиито краища пробягват сигнални светлинки. Започва да ми прилошава и бутам таблета настрани.

— Не проявявам интерес...

— На съвсем скромна цена — продължава Уорд — получавате цял час в нашия инженерен сектор с обясненията на наш специалист как реакторът с йонен ускорител на „Деджа Торис“ произвежда енергия чрез електроплазма, която захранва...

— Виж какво, приятелче. — Показвам му магазинчето за сувенири, което може би крие във вълшебните си недра лек за това болезнено туптене в черепа ми. — Искам само да намеря нещо, за да се отърва от махмурлука.

А той ми тика таблета в лицето. Сега показва страница за плащания с мигащо правоъгълниче за потвърждение.

— На съвсем скромна цена, господине.

Гледам го с присвити очи.

— Работиш на процент, нали?

Уорд свива рамене.

— Може би ще ме виждате често тази седмица, господине.

„Мамка му“. Пол ме завря тук, защо пък да не плати, за да се избавя от мъките? Притискам палец към правоъгълничето и чакам то да светне в зелено.

— Благодаря ви, господине! — Ухиленият Уорд отдръпва таблета. — Някой от нашите водачи ще бъде пред каютата ви в два часа, за да ви заведе на мястото, където започва екскурзията. Ако не сте в каютата си, обърнете се към който и да е член на екипажа и кажете, че сте се записали за екскурзията в двигателния сектор в два часа. Ще ви упътят.

— Чудесно. — Отлепям се от стената и успявам да се задържа прав. — Е, аз ще тръгна.

— Не сте ли опитвали да пропъдите махмурлука с малко алкохол? — продължава Уорд и след като съм му обърнал гръб. — Чувам съм, че Блъди Мери е великолепна в такива случаи. Можете да си поръчате в бар „Червено небе“, в другия край на Алеята.

— Колко си услужлив — мърморя под нос и подновявам поклонническото си пътешествие към „Джунджурийките на Сола“.

6.

*„Деджа Торис“, Палуба 6, каюта 6573
Кога, по дяволите, стана следобед?*

В два без пет, когато някой тропа по вратата на каютата, главоболието ми е понамаляло. За нещастие възстановителната ми дрямка е съвпаднала с времето за обяд и още не съм ял нищо освен пакетчето солено кашу, което намерих в магазинчето за сувенири. Отварям вратата и заставам срещу поредния усмихнат член на екипажа, на чиято значка е написано „Парват“.

— В туристическите кораби не трябваше ли да има нелепо изобилие от храна, достъпна всеки миг? — питам го.

Усмивката му за миг трепва.

— Господине, дойдох да ви заведа на екскурзията по двигателния сектор в два часа.

— А, вярно. Добре де, ще напиша оплакване по-късно.

— Извинете, господине, май не ви...

— Няма значение. — Излизам в коридора и затварям вратата. — Води ме, Макдъф.

— Казвам се Парват, господине.

По пътя към инженерната част на кораба не си позволявам повече шеги. Парват се опитва да подхване светски разговор, пита ме дали съм харесал полета досега и аз се старая да отговарям без излишна снизходителност. Както бе споменал Уорд, ще срещам често все същите хора от екипажа през следващата седмица.

Струва ми се благоразумно да не дразня онези, които приготвят храната ми и ми чистят банята всеки ден.

Я почакай... Възможно ли е настойчивостта на Уорд да ми пробута някакво забавление да не е била случайна? Тоест нямаше нищо случайно, защото момчето работи на комисиона, но може ли и той да е в играта и да е агент на службата също като капитан Сантамария?

Случвало се е и преди Пол да ми осигурява тайни помощници. И често ни повтаря колко е важно всеки да знае само своята част от информацията, за да няма пробиви в сигурността. Подозирам, че просто му харесва да си остава единственият, който знае всичко — паякът наред с паяжината. Но освен всичко друго никак не обича да възлага някаква работа на някого без сериозни причини за това.

Колкото повече участници има в операцията, толкова вероятно е други да проникнат в нашите тайни. Пол не би добавял оперативни агенти, ако това не изглежда необходимо, а в момента не успявам да си представя що за необходимост е възникнала. Не бих могъл да се набъркам в чак толкова големи неприятности, щом съм в туристически кораб. А Пол си има много по-важни грижи в момента — например да спаси нашия отдел от прекалено усърдните проверяващи.

В параноя ли изпадам? Толкова неспособен ли съм да се отпусна и да се радвам на почивката?

Стигаме до Палуба 15, където са въздушните шлюзове за достъп до кораба и екскурзии. Там вече чакат още трима пътници: двама мъже на средна възраст и белокоса жена, която може да бъде нечия баба. Запознаваме се. По-високият и костелив мъж — Арнолд, има тънки като моливи сивкави мустаци. Другият, който оплешивява, а по ризата му с къси ръкави има шарки, каквито не би трябвало да съществуват в природата, е Джейсън. Пръстите на белокосата Джема стискат ръката ми с изненадваща сила. Това да не е от плетене и бродирание?

— Готови ли сме за екскурзията? — бодро пита Парват. Потвърждавам със сумтене, заглушено от възклицанията на Арнолд и Джейсън. Джема кима. — Чудесно! Отгук, моля.

Минаваме през два контролно-пропускателни пункта — това е първият от пътническите сектори към долните палуби, предназначени само за екипажа, а след това и на влизане в инженерния сектор. Щом стъпваме в палубите на екипажа, промяната е рязка. Няма никакви украси, само голи стени с драскотини тук-там, вероятно причинени от работи, пренасящи припаси и багаж далеч от погледите на пътниците. И го няма неспирния тих музикален фон. Дори миризмите са други — липсват изкусителните аромати на гозби, които подтикват пътниците да си купят нещо за хрупане или пиене, има само ароматизирани антисептици в непрекъснатото пречиствания въздух.

Тук се чувствам странно спокоен. Еднообразните сиви повърхности ми напомнят за нашето подземие във Вашингтон. „Като у дома“. Каквото и да правят Камшика, Снабдителя и Скалпела в момента, едва ли се „забавляват“ като мен.

След втория КПП Парват ни води надолу по стълба към много тесен коридор. Оставям спътниците си да влязат преди мен. Джейсън и Арнолд се побутват неволно през цялото време. Джема се промъква кротко с вдигнати ръце, сякаш се бои да не пипне нещо непозволено. Вървя подире им без никакви затруднения. В сравнение с военните кораби това място е същински разкош.

Чувам ахкане, после и мърморене, когато тримата цивилни излизат от теснотията в огромно открито пространство. Сигурен съм, че Парват ни е превел по този коридор заради драматичния ефект накрая — виждам отляво много по-широк служебен проход, по който се стига дотук от асансьор. Стоим в средата на просторна зала точно до черно-жълтата черта на пода, която отбелязва безопасната зона. Ръбовете на тежки врати се подават от стените и от двете ни страни.

Пред нас има кръгъл парапет над прозрачен диск на сред палубата. От двете му страни и покрай трите стени наоколо стоят униформени при различни пултове, наоколо щъкат роботи. Чудя се дали това оживление е нормално, или е част от представлението за нас.

— Добре дошли в главния инженерен сектор — казва Парват и разперва ръце в драматичен жест. — Ако застанете до парапета, приятели, можете да погледнете надолу и да видите йонния ускорител, който осигурява енергията за целия кораб.

Води ни към кръглата наблюдателна площадка в пода. Няма кой знае какво за гледане — отвън реакторът е просто голяма метална сфера, от която тук-там се подава нещо. Но е много голяма сфера.

— Леле, това е грамадно — отбелязва Арнолд.

— И още как — съгласява се Джейсън. — По-голям е дори от онзи, който имахме в „Мейтланд“.

— Не знаех, че сте служили — обажда се Джема.

Тя май е изненадана, но аз не съм. Те се държат досущ като престараващите се космически кадети, с които съм имал разправи, макар че тези двамата са преживели достатъчно години, за да улегнат.

— О, служихме — натъртва Джейсън. — Две патрулни обиколки от тази страна на Червената пътека, търсехме „блуждаещи скали“. А

Арни стигна още по-близо до тях. Нали, Арн?

— Толкова близо, че можехме да се плюем — потвърждава Арнолд.

— Няма спор. Вие там можехте да донесете победата във войната, ако не беше...

Този път аз се изненадвам, защото Джема го прекъсва:

— Господа, ако не сте против, бих искала да продължим тази обиколка.

— И аз — обаждам се и соча наслуки един екран. — Това за какво служи?

— Натам, моля — води ни Парват. — Следвайте ме плътно и не пипайте нищо. Ще ви покажа някои от основните модули на нашия двигател с йонен ускорител...

— Добре ли сте, госпожо? — тихо питам Джема.

Тя кима.

— Наслушала съм се вече за войната.

Нещо в гласа ѝ ми подсказва, че е загубила някого от семейството си. Съпруг? Дете? Не искам да човъркам рани, но съм любопитен. Още се опитвам да измъдря как да изкопча сведения от нея, но Парват ни спира.

— За съжаление не е разрешено да доближаваме повече системата за управление, но можете да видите сферата с основната реакция, където се произвежда над три четвърти от енергията на кораба. — Нещо трака от другата страна на пулта, до който стои. — А тук е главният инженер на „Деджа Торис“ и може да сподели повече подробности за работата на йонния ускорител!

Знам си, че е представление. Целият този кораб е огромна преструвка, пищна завеса пред безкрайната унила пустота на открития космос, добре режисирано отвличане на вниманието от скуката, която обикновено властва над космическите полети. Много време минава, докато стигнеш от една планета до друга, а няма почти нищо между тях. Затова я позяпайте тези лъскави нещица!

Но въпреки явно нагласеното ни влизане в двигателния сектор не оставам равнодушен към постановката. Знам и че главният инженер, който ще се появи иззад ъгъла, играе тази роля често, но не мога да потисна леката тръпка след въодушевения увод на Парват.

„Това е главният инженер на целия кораб! И... тя е прекрасна?!“

Не съм си помислял, че някой може да изглежда секси в син работен гащеризон и тежки черни изолиращи обувки, но тази жена успява. Черната ѝ права коса е вързана на опашка, която стига до раменете ѝ. Големите блестящи очи и широката усмивка изразяват само искрено удоволствие от срещата с поредната групичка туристи, облещили се към поверения ѝ двигател на кораба.

— Привет — подхваща ни тя. — Аз съм Елинор Гавилан, главен инженер на „Деджа Торис“. Можете да ме наричате Ели.

Здрависва се с нас. Аз съм последен и полагам върховно усилие да не отклонявам погледа си от лицето към тялото ѝ, когато тя стиска ръката ми за съвсем кратък миг.

— Евън — представям се.

— Приятно ми е — отвърща тя и се отдръпва. — Така... Кой от вас е виждал йонен ускорител отблизо?

Джейсън веднага вдига ръка.

— Аз, госпожице.

— Чудесно, Джейсън — казва тя. — Работата ви свързана ли е с междупланетни полети?

„Ох, много я харесвам“. Дали е била на военна служба? Изглежда на достатъчно години, за да е участвала във войната. Или за да е направила разумния избор да не участва.

— Ъ-ъ... не. Аз съм в космическия резерв. Служих на „Мейтланд“ през войната като специалист по електроника в енергийните системи...

Мощен звук над нас поглъща думите му, преди да е изредил пълното си име, чин и служебен номер. Алармата е съчетана с мигащи оранжеви светлини навсякъде в сектора, над всеки пулт.

— Извинете. — Гласът на Ели е сдържан и равен. — Моля ви, останете където сте. Няма за какво да се тревожите. Само ни дайте малко време да си изясним какво става.

Парват застава пред нас, за да ни успокоява, а Ели отива да говори с друг инженер. Не познавам системата на „Деджа Торис“ за справяне с извънредни ситуации, но оранжевото — някъде между жълтото „По-добре обърнете внимание на това!“ и червеното „Ей сега ще умрем!“ — трябва да е доста сериозен инцидент.

Озъртам се към другите туристи, да не би някой да е стъпил отвъд чертата на разрешената зона или нещо подобно. Очите на Джема

шарят нервно, обгърнала е тялото си с ръце. Арнолд и Джейсън гледат инженерите. Не ми се струват много угрижени. Арнолд се почесва по ръката и дори показва леки признаци на вълнение. Това възбудата на зяпача ли е, или е дошъл на тази екскурзия да създава главоболия?

Примигвам, за да включа скенерите в окото си, минавам през медицинския режим (температурата на кожата му е малко повишена, но иначе няма признаци на тревога) и навлизам в електромагнитния спектър. Изкуствено оцветяване ми показва радиовълните и енергийните полета в целия сектор. И тогава виждам какво става.

— Няма нищо в йонния ускорител — повишавам глас, обърнат към Ели, за да надвикам алармата.

Тя прекъсва работата си на пулта и ме поглежда намръщено.

— Моля?

— Отчитате енергиен скок, нали? И изглежда като пробив в защитата на реактора? Не е заради йонния ускорител. — Соча Арнолд. — Заради него е.

Температурата на кожата му изведнъж скача с два-три градуса.

— Какво?! Нищо не съм направил.

Ели подвиква на друг инженер, който ѝ дава портативен скенер. Тя се отмества към предпазния парапет около прозрачната площадка и насочва устройството към Арнолд.

— Ега ти радостта... — изтърсва и се засрамва. — Извинете. Арнолд, имате имплантиран електрически двигателен стимулатор с батерия.

— А-а... Да. — Той потрива смутено лявото си рамо. — От войната имам увреждане на нерв в ръката. Това проблем ли е?

Ели изпъва ръка към жълто-черната линия пред главния вход.

— Моля минете от другата страна.

Парват ни подканва да я послушаме, а Ели се съветва с колегите си. След секунди алармата млъква и осветлението вече е нормално. Ели дава скенера на някого и се връща при нас. Лицето ѝ е безизразно, но биологическите показатели издават крайно раздражение. Изведнъж се усещам, че я сканирам без никаква нужда. Изключвам скенера.

— Съжалявам за случката — казва тя, а Арнолд отбягва погледа ѝ. — Когато се записвате за екскурзията, ви питаме дали имате импланти.

Джейсън изсумтява.

— На онзи формуляр имаше много текст с дребен шрифт.

— Сигналът на имплантирани телефони може да попречи на нашето оборудване — продължава Ели. — А военни батерии обикновено задействат системите за безопасност в инженерния сектор. — Удостоява Джейсън със сърдит поглед и извива глава към мен. — Познавате ли се?

— За пръв път ги срещнах днес — избързвам малко с отговора. „Проклятие!“ Сега трябва да измисля убедителна лъжа как съм научил, че Арнолд има батерия в ръката. — Чух ги да си говорят за участието си във войната и просто ми хрумна догадка.

— Вие служили ли сте?

— О, не. Работя в Държавния департамент като инспектор по междупланетната търговия. И знам някои неща за космическите кораби. Колкото да съм още по-опасен като пътник.

Показвам ѝ най-лъчезарната си невинна усмивка. Тя кима.

— Добре. Не мога да ви разведа из сектора, но вече разгледахте йонния ускорител, а и от това място виждате доста добре всичко наоколо.

— Ама че екскурзия — мърмори Джейсън.

— Можете да се откажете веднага — напомня Ели — и платената сума ще ви бъде върната.

Арнолд сръгва с лакът Джейсън, който върти глава.

— А, не, всичко е наред.

Ели поглежда Джема и мен.

— Повечето бойни кораби на Земята използват двигателни системи с йонни ускорители от второ поколение. „Деджа Торис“ е най-новият кораб за космически туризъм на „Принцесата на Марс“ и в него са използвани най-авангардни технологии. — Тя маха с ръка към средата на залата. — Това е йонен ускорител от четвърто поколение, за чиято подобрена конструкция и повишена безопасност са приложени някои елементи от устройството на марсианската фрегата „Доблест“, конфискувана от силите на Земната коалиция в първите дни на Войната за независимост.

— Оха, как ги прецакахме онези червените в играта на криеница! — възкликва Джейсън.

— Как е повишена безопасността? — пита Джема.

— Сами виждате колко внушителна е физическата защита около двигателната система — отговаря Ели. — Самият йонен ускорител не представлява радиационна опасност, но свръхнагрятата плазма от реактора е твърде неустойчива. Защитени изпускатели насочват плазмата през дюзите на основния двигател, както и към генератори, осигуряващи енергия за целия кораб.

— Това ми изглежда опасно — казва Джема с искрено безпокойство.

Аз се питам дали този полет в космоса е първият за нея.

— Всички системи за генериране на енергия се намират в инженерните сектори — подчертава Ели. — А вече се убедихте, че следим много строго какво се случва тук. Не насочваме към пътническите сектори нищо освен електричество.

— Дори към кухните ли? — опитвам да се пошегувам.

Едната вежда на Ели се извива.

— Не бихте искали да готвите с нашата плазма, освен ако не си харесвате пържолите напълно овъглени.

— Грозна работа — добавя Джейсън. — На „Мейтланд“ проби изпускател на плазма. Изпари двама от екипажа...

— Какво ще се случи тук, ако има пробив? — пита Джема.

— Цялата система е проектирана така, че да се изключи при повреда. Ако някой изпускател прегрее отвън дори с един градус, ще бъде изолиран и проверен. Ако се повреди йонният ускорител, дори ако защитата се измести само с един сантиметър, реакторът ще спре автоматично. За самата реакция в йонния ускорител е необходимо равновесие, което се постига трудно. Затова денонощно има дежурни, които наблюдават процесите, за да знаем, че няма отклонения. При авария, колкото и малка да е вероятността за нея, нашите резервни акумулатори и слънчеви батерии могат да осигурят пълното хранване в кораба денонощие и половина.

Джейсън и Арнолд си мърморят през цялото време. Изобщо не ми се иска да знам какво казват.

— Ако това е само горната част на йонния ускорител — Джема сочи металната сфера в пода — и е кълбовиден... Колко голям е всъщност?

— Заедно със защитния корпус реакторът е широк колкото самия кораб — отговаря Ели. — Ако разгледате схема на „Деджа Торис“,

йонният ускорител заема целия диаметър на двайсет и пета палуба.

— Но така изглежда ужасно уязвим — мръщи се Джема. — Щом реакторът се изключва дори заради дребна драскотина, не трябва ли да е защитен по-добре? Да е някак по-навътре в кораба?

Тя наистина се тревожи. Личи й. Каква важна причина е подтикнала тази мила възрастна дама да пътува в кораба, ако очаква той да я убие?

А Ели кима.

— Права сте, Джема, това е проблем. Макар че откритият космос се състои почти изцяло от пустота, понякога се натъкваме на отломки по траекторията си. И тъй като летим с голяма скорост, дори малък обект може да причини сериозни щети, ако се удари в корпуса.

— Като сблъсък на птица с въздушна машина — вмъквам аз познато сравнение, уж за да успокоя малко Джема.

Изречението й ме убеждава, че май съм сбъркал.

— Така е — усмихва ми се Ели. „И това е част от представлението“ — напомням си. — Но тук е по-вероятно да се сблъснем в замръзнали човешки екскременти, изхвърлени от друг кораб.

Всички се засмиват, дори Джема. „Браво, главен инженер, добро хрумване“.

— За щастие — продължава Ели — навигационната система за отразяване на заплахите в „Деджа Торис“ се справя с всички потенциални сблъсъци. Радарните системи засичат всички обекти, които заради размерите и скоростта си могат да причинят нещо повече от дребни повреди, а след това импулсни лазери обстрелват тези обекти, докато не премахнат опасността.

— Арни, ти си работил с такава навигационна система, нали? — обажда се Джейсън.

— Да — казва Арнолд. — Извинете, госпожо главен инженер, в „Торис“ електроплазма ли използвате за хранването на тези лазери?

— „Деджа Торис“ — поправя го Ели с усмивка, но погледът й пронизва. — Да, насочваме електроплазма направо към външните лазерни модули. Но тези модули са инсталирани или при носа на кораба или около инженерните сектори. — Поглежда Джема. — Изобщо не са близо до пътниците.

— Но нали плазмата стига чак до носа — сеца се Джейсън. — Няма как да не мине през пътническите сектори.

Този път Ели се обръща към мен.

— Тези изпускатели минават през товарния сектор. Ако сте гледали „Деджа Торис“ от „Небе 5“, може би сте забелязали колко много товарни контейнери има от едната страна на кораба.

— Да, все едно някой е изрязал парче от твърдо сварено яйце — подхвърлям аз.

— Хубаво сравнение, трябва да го запомня. — Тя докосва слепоочието си и ми намига, после пак се взира в Джема. — Във всеки полет „Деджа Торис“ пренася не само пътници, а и няколко хиляди тона товари. Сред тях има припаси за пътуването като храна, напитки и други консумативи, но много по-голяма част са доставки срещу заплащане. Щом закрепим товарите, този „изрязан“ сектор се покрива със слънчеви батерии и по време на полета те винаги са обърнати към Слънцето, за да получаваме допълнителна енергия.

— Не е ли по-евтино стоките да бъдат пренасяни със специални кораби? — пита Джема.

— Невинаги — уверява я Ели. — Няма да ви дотягам с изчисления, но спецификата на реакцията в йонния ускорител ни налага размерите на реактора, за да движи кораб с такава маса. И макар че във вакуума не е нужна обтекаемост на кораба, трябва да имаме симетрична структура на корпуса, на който се предава тягата от реактора. Счетоводителите в „Принцесата на Марс“ също са си направили сметките и според тях съчетаването на пътнически и товарни превози в един кораб е печеливш вариант.

— Но не е единствената причина — изсумтява Джейсън. Арнолд пак го ръга с лакът в ребрата. — И какво толкова казах? На червените няма да им мигне окото да гръмнат безпилотен товарен кораб. Но не биха се престрашили да стрелят по няколко хиляди пътници.

— Укроти се бе, човек — укорява го Арнолд, поглежда ни и свива смутено рамене. — Войната свърши.

— Да, приятелче, не спирай да си го внушаваш — мърмори Джейсън.

Джема се извърта рязко, вторачена в двамата мъже.

— По дяволите, защо отивате на Марс, щом ги мразите толкова? Двамата само мигат насреща й. Накрая Джейсън изтърсва:

— Жена ми поиска.

— И моята — добавя Арнолд. — Имаме годишнина другата седмица.

— Да ви е честита — казва Джема с треперещ глас. Извърща се към Ели и леко пребледнелия Парват. — Съжалявам. Имам близки на Марс. Толкова ми олекна, когато войната свърши. Тогава вече ми беше безразлично кой ще победи. — Обръща се към мен и добавя: — Вие може би сте прекалено млад, за да помните това.

— Не, помня го.

„И съм убеден, че знам повече от тебе“. Отначало в службата не искаха да ме изпращат на оперативна работа и докато се бореше с бюрокрацията, Пол ми възложи да изрязвам по-нежеланите сцени от записите на нашите части при нахлуването. Нагледах се на неща, които не само още недорасло момче, но и който ще да е човек не би трябвало да вижда никога.

— Джема, съчувствам ви за преживяната загуба.

Изобразената набързо усмивка на лицето ѝ може всеки миг да се превърне в нещо страшно.

— Не съм казвала, че някой от близките ми е загинал.

— Не беше нужно да го казвате.

Тя примигва, за да махне сълзите от очите си, и си поема дъх.

— Ох, извинете. Не исках да проваля тази екскурзия.

— Не се притеснявайте — успокоява я Ели. — Войната беше лоша за всички ни. Но тъкмо затова „Принцесата на Марс“ построиха „Деджа Торис“ толкова скоро след края на конфликта. — Долавям, че вече говори заучено. — Смятаме, че е важно да поддържаме търговията между двата свята, да споделяме най-доброто от своите култури и да помним всичко, което ни свързва.

— Например желанието да се напием до безсъзнание след всичко това? — вмятам аз.

Поне успявам да ги разсмея за миг. Парват се вкопчва във възможността да овладее положението.

— Много ви благодаря, главен инженер Гавилан! — Пляска с ръце и ние му подражаваме в поне отчасти въодушевените аплодисменти. — А сега ви моля да ме последвате, следващата ни цел е един от генераторите, където енергията на плазмата се превръща в електричество...

Оставям Джейсън и Арнолд да тръгнат подире му, предлагам с жест и на Джема да върви пред мен. Не ми допада да имам непознати зад гърба си. Тъкмо тръгваме по главния коридор към асансьора и усещам ръка на рамото си.

Обръщам се към Ели.

— Евън, благодаря за помощта. С машините се справям добре, с хората — не чак толкова.

— Не е така, държахте се чудесно — възразявам аз. — Благодаря за обясненията.

Тя се усмихва и пита:

— А как познахте за близките на Джема?

— Налучках. Както и вие казахте, войната беше лоша за всички.

Ели кима, но казва:

— Много ви бива в налучкването.

Пак изобразявам самата невинност.

— Благодаря. Моята работа ме среща с твърде несговорчиви хора. Научих се по неволя на досетливост.

— Е, благодаря отново за помощта — казва Ели. — Пожелавам ви приятно завършване на екскурзията и приятен полет с нас.

Стиска ръката ми и се отдалечава. Не помръдвам още секунда, хипнотизиран от полюшването на вързаната ѝ на опашка коса.

Не се оплаквам, че ми е обърнала внимание, но не откривам причина да проявява такъв личен интерес. Или греша? Какво друго би събудило любопитството на главен инженер към тип, който уж си върши работата зад бюро, ако не твърде обширната му осведоменост за двигателните системи на междупланетните кораби и военните импланти?

Тя извива глава и ми маха с ръка в движение.

Дяволите ме взели. Дано и тя не е в играта.

7.

„Деджа Торис“, Палуба 6, каюта 6573
7 часа преди да се въвека в неприятности

Работата ми е да събирам информация. Когато не участвам в операция, за да се сдобивам дейно със сведения, седя пред компютър, ровя из електронните връзки между държави и планети и прецеждам шума, за да стигна до смисъла и целите. Дори ако няма конкретни въпроси, на които да търся отговор — например „Ей, а защо този спътник отчита интензивни емисии на неутрино, типични за реакция на делене на атомни ядра, в развалини отпреди три хилядолетия наред джунглите на Централна Америка?“ — службата винаги е нащрек за неща, които са извън пределите на нормалното.

Необикновеното невинаги е лошо, но в *интересното* винаги си струва да се вгледаш по-внимателно. А аз открих две несъмнено интересни особи на този кораб.

Първият е капитан Сантамария. Очевидно е бивш военен, вероятно е участвал в специални операции или дори е бил в разузнаването. Как са го привлекли да работи за нашата служба? Какви задачи на службата изпълнява, щом е капитан на граждански туристически кораб? И защо Пол уреди да пътувам с кораба на Сантамария?

А вече познавам и Ели Гавилан. Може и тя да е служила във военния флот. Иначе къде е натрупала опит в работата с йонни ускорители, преди да я назначат на „Деджа Торис“? На Земята разсекретиха тази технология чак след войната. Немислимо е земна корпорация да е назначила гражданка на Марс за главен инженер в своя най-нов и най-престижен кораб.

Интересът ми и към двамата е само професионален. Абсолютно професионален. Явно съм забъркан в нещо, ако ще то да се окаже шегичка на Пол със стар приятел по чашка, и имам намерение да разбера какво става. Това няма нищо общо със съблазнителното тяло

на Ели в онзи прилепнал гащеризон. Или с нейното обаяние. Или с пръстите ѝ, стиснали рамото ми.

Такава ми е работата. Аз съм шпионин. Това правя. Вярно, може да ти притиснат носа, ако го пъхаш навсякъде, но нали съм Кенгуру — обичам да подскачам насам-натам.

Най-добрият начин за сдобиване с информация, който съм опитвал, е да търся в базите данни на службата. Ако някога сте минавали пред охранителна камера на обществено място където и да е в Слънчевата система, ние знаем за това, а аз мога да намеря записа и да ви кажа деня и часа с точност до милисекунда.

Уви, качих се на „Деджа Торис“ без повечето особени джаджи, които щях да имам в истинска операция. Нямам ретранслатора с голям обseg към телефона в рамото, за да предам защитен сигнал през военните навигационни спътници. А с проникване в телекомуникационната система на кораба непременно ще привлече нежелано внимание към себе си.

За щастие си имам някои неща в джоба за всеки случай.

Отделям няколко часа да обмисля личната си малка операция. Нуждая се от това време, защото този път нямам привичната тактическа подкрепа от Снабдителя и Скалпела, чиито съвети какво и как да направя щях да чувам в ухото си.

След като си изяснявам смените във вътрешната охрана на кораба и недостъпните за камерите места, се записвам за една от обявените екскурзии извън кораба след вечеря. Държа се изнервено и смутено, докато човек от екипажа ми помага да се вмъкна в скафандъра. Разпитвам за частите на скафандъра и „тези чудновати приспособления“, за да мога незабелязано да сканирам всичко, да намеря предавателя за местонахождение в радиостанцията и да измеря честотата му. Измервам и дължината на осигурителното въже и обикалям колкото мога по-далеч по кораба, без да събудя подозрения у придружителя си.

На теория „Деджа Торис“ биха могли да организират такива разходки в космоса по всяко време — в пустотата няма ден или нощ. Но човешкото тяло е еволюирало в денонощен цикъл и се обърква, а после се разболява, ако нарушаваш естествените му ритми прекалено дълго. Затова във всички пътнически кораби има 24-часов режим, времето за хранене и други занимания е съобразено с него.

Последната разходка извън кораба завършва в 21:00. А два часа по-късно аз се промъквам към този сектор, хаквам ключалката и влизам.

Тъмно е. Оставям осветлението изключено, мигам, гледам надясно, наляво и пак надясно, мигам още три пъти. Имплантите за нощно виждане в лявото ми око се задействат, усилват многократно мъждивите светлинки във вратите и стените и открояват шкафовете със скафандрите.

Нагласявам вградения си телефон да заглушава локационния сигнал на скафандъра. От предишното сканиране знам, че няма да предава, докато не включи захранването, затова не се безпокоя, че ще наруша други сигнали. Ако навън има хора от екипажа, те използват съвсем различни честоти.

Минава почти четвърт час, докато се напъхам самостоятелно в скафандъра. Докато го правя, сканирам отново въздушния шлюз, за да се уверя, че не е свързан с никаква следяща система отвън.

Усещам как пулсът ми се забързва. Уплахата я има, но заедно с вълнението. Чувствам се като хлапе, което за пръв път е подкарало велосипеда си без помощните колела... и ей сега ще се спусне с него по шанца за скискокове, за да хвъркне над ръба на канара и да полети към океана. Може и да не е най-доброто хрумване, но поне ще е *забавно*.

Шлюзът се отваря. Надявам се никой да не мине отвън, но залата със скафандрите, чакалнята и служебните помещения би трябвало да ми осигуряват достатъчна звукоизолация. Влизам в шлюза и затварям вътрешния люк. Струва ми се, че изсмукването на въздуха се проточва цяла вечност, за да светне зеленият индикатор. И външният люк се отваря към черния безкрай. Излизам на площадката за начало на екскурзиите, отивам при парапета откъм слънчевата страна и се оглеждам за ръкохватки по корпуса. На толкова голям кораб трябва да има много места за хващане и закрепване, ако се наложи ремонт по време на полет.

Постоянното ускорение на „Деджа Торис“ се усеща като притегляне. Да мина покрай петнайсет палуби, за да отида отвъд товарния сектор, е все едно да се катеря по небостъргач. Само че ако падна, няма да се сплескам на земята — или въжето ще издържи и ще се придърпам по него към корпуса, или ще се скъса и аз ще се зарея в

междупланетното пространство, докато не доближа някой ретранслатор, за да изпратя сигнал за бедствие с немощното телефонче в рамото си. Стига да не ме изпепелят основните двигатели, докато се премятам зад кораба.

Споменах ли вече колко е забавно? „Да бе. Голямо забавление“.

Съединил съм няколко обезопасяващи въжета, за да стигна до целта си зад товарния сектор. Закопчавам единия край на моето свръх въже за пръстените около въздушния шлюз, като го омотавам два пъти около тях за по-сигурно. Включвам магнитите в подметките и започвам катеренето.

Бавя се само защото трябва да избягвам илюминаторите. Ходенето нагоре по „стената“ се оказва учудващо лесно. Да, забавно е. Опитвам няколко подскока само за да проверя колко ще се отдалеча от корпуса на кораба. Притеглянето обърква малко нещата — когато не съм долепен до кораба, той ме подминава, а аз изоставам. Но ако придърпам въжето...

Шлемът на скафандъра се затъмнява автоматично, когато Слънцето ме осветява. Аз съм в края на товарния сектор, където ъгловатите контейнери са закрепени плътно за кораба и покрити със слънчеви батерии. Точно както ги описа Ели. Заглеждам се с възхищение в тези пъстри тухли със сияйно синьо огледало върху тях.

Превключвам лявото си око на режим телескоп и намирам Земята. Тази страна на кораба винаги е обърната към Слънцето. Така „Деджа Торис“ може да поддържа връзка със Земята, от което ще се възползва и моята апаратура.

Представям си пица с риба и отварям джоба без преградата, защото съм във вакуум. Така е много по-лесно да измъкна „Ехо Делта“.

Пълното наименование е „комуникационна антена за извънредни ситуации“, но „Ехо Делта“ е някак по-внушително. Обемистата военна кутия изскача от джоба и едва не ми изтръгва ръката от рамото. Закрепям кутията с маса двайсетина килограма към поставка за ремонтни работи, за да я отворя и да се заема със сглобяването. Разгъвам параболичната антена, завинтвам я за триножника, свързвам я с корпуса, след като проверявам дали на това място няма никакви проводници. Съединявам захранването, криптиращия модул, микровълновата станция.

Проверявам системата, като я настройвам на новинарски канал, и се усмихвам на мъничката картинка във виртуалния екран на окото си. Вече имам връзка със Земята чрез вградения си телефон.

Връщам празната кутия в джоба и отделям малко време да се порадвам на постижението си. Не е много тайна връзка, но ще свърши работа. И съм направил всичко сам, само с находчивостта си и снаряжението за спешни случаи. Пол сигурно ще се гордее с мен, ако някога реша да му разкажа. Не че имам такова намерение.

Празнувам успеха с малко акробатика на връщане. Закачам въжето за ръкохватка на корпуса, отблъсвам се с крака и се рея до пълно опъване на въжето. Все едно скачам от канара! Но е безопасно. Е, относително безопасно. Чудя се колко ли да се отдалеча от кораба, преди да се придърпам.

Отказвам се след третото премятане в пустотата, защото ръкавицата ми се хлъзга по въжето и се озовавам десетина метра подалеч, отколкото съм искал. Корабът изведнъж става твърде малък в безбрежното море от пустота. Пропълзявам бавно по корпуса към въздушния шлюз.

Докато смъквам скафандъра и правя всичко по предвидливо съставения списък, преливам от самодоволство и си подсвирквам. Да изключа хранването — направено. Да спра заглушаваното на локатора — направено. Да прибера правилно скафандъра в шкафа — направено. Да продължа да се надувам като пуяк — направено.

Излизам от залата с шкафове малко след два през нощта. Има предостатъчно време до застъпването на следващата смяна. Може пък да намина при игрите. След направеното току-що онази игра „Прилуняване“ вече не ми изглежда непосилно трудна.

Излизам в салона пред въздушния шлюз и ослепявам.

Май от гърлото ми се чува някакъв звук, докато стискам клепачи. И чак тогава забелязвам в ъгъла на виртуалния екран индикатора за претоварване. Въртя зеници, за да изключа нощното зрение. Правя всичко по вкоренен навик и изобщо не се безпокоя, докато не отворям отново очи — и не виждам пред себе си трима от сигурността с насочени към мен парализатори.

В средата и най-близо до мен стои жена — висока, мургава, с къса кестенява коса и светли очи, които приличат на ледчета. Питам се дали винаги гледа толкова смразяващо, или само когато спипа нарушител. И яките мъжаги от двете ѝ страни не ми се радват също като нея.

— Да ти виждам ръцете! — заповядва жената; показалецът ѝ докосва леко спуська.

Май наистина си търси повод да ме зашемети.

Вдигам ръце бавно, без да откъсвам поглед от нея. Явно тя е старшата. И внезапно проумявам, че са прекалено наежени, за да ме смятат за обикновен нарушител на правилата в кораба. Търсят човек, когото смятат за опасен. Жената държи парализатора така, сякаш очаква невъзможния откат от това оръжие. Всъщност ѝ се иска да има истинско оръжие, за да ме затрие при първото движение.

— Майк, претърси го — гласи новата ѝ заповед.

Мъжът отдясно прибира парализатора в кобура и тръгва към мен, вторачен в очите ми. Проверява ме много старателно.

— Не носи нищо особено — казва накрая, застава зад мен и пак вади оръжието.

Решавам, че е време да кажа нещо.

— Чуйте ме — съжалявам — подхващам с най-добрия си глас в стил „жалък цивилен“. — Аз... ъ-ъ, не очаквах някой да...

— Млъкни — скастрия ме жената.

Млъквам.

Тя наистина обмисля дали първо да ме просне на пода, а после да задава въпроси. Забелязвам как ме оглежда преценяващо. Отпускам мускулите си и превивам рамене. Стремя се да имам колкото се може по-безобиден вид.

— Дани — казва тя на другия от охраната, — виж кой е този.

Дани докопча дясната ми ръка и притиска палеца към портативен скенер. След секунда на китката му, където има дебела гривна със сензорен екран, светват моите данни.

— Евън Роджърс. Каюта 6573.

Жената май е разочарована, но не прибира парализатора.

— Господин Роджърс, какво търсеше извън кораба?

— Исках пак да се разходя навън. Сам. Излязохме веднага след вечеря и беше изумително, но исках да се насладя на всичко това без

разни бърборковци наоколо. Съжалявам, ако съм създал проблеми.

Тя обмисля чутото, вероятно умува дали лъжа. Почти съм убеден, че няма да познае. Бива си ме в моята работа.

Тя обаче пристъпва към мен и пъха грубо парализатора под брадичката ми.

Явно не ме бива чак толкова.

— Роджърс, какво, по дяволите, правеше извън кораба? — пита отново.

Този път проличава, че не ѝ се вярва това да е истинското ми име.

Гъгна задавено и престорено. Не че тя ми причинява болка, но ми се иска да е малко по-доволна. Още преценявам мога ли да се справя и с тримата, а ако се престаща, те трябва да са колкото се може по-самонадеяни.

Сърцето ми блъска лудо. Не очаквах да ме спипат, не очаквах и сигурността в проклетия туристически кораб да е толкова затегната. Ако бях на истинска операция, щях да имам поне три убедителни прикрития едно под друго, а и подкрепа от разстояние чрез имплантираните комуникатори. Или просто щях да се позова на правото си да мълча съгласно Петата поправка и да чакам кога Пол ще ме отърве.

Само че не участвам в операция. Нямам подкрепления, нито съм сигурен дали службата ще ме измъкне.

Нямам и кой знае какъв избор. Искам обаче това нещо да се махне от гърлото ми.

Стискам китката на жената с лявата си ръка и я бутам така, че парализаторът да сочи към тавана. В същия миг ритам назад, улучвам Майк в корема и го събарям. Скачам напред, натиквам жената в Дани и го блъскам в стената, а едновременно с това отварям джоба, като си представям малък космат мамут.

Посягам през преградата и вадя пистолета си. Затварям джоба, преди някой да го е видял, или поне се надявам да е така. Опирам гръб в стената, едната ми ръка е обвита около шията на жената, с другата опирам цевта на пистолета под нейната брадичка. Сега тялото ѝ ме пази от парализаторите на Майк и Дани, а и тримата вече разбират, че съм настроен много сериозно.

— Нали уж претърси този тип! — съска жената на Майк.

Той не знае какво да каже. Аз започвам гръмко и отсечено:

— Не съм този, когото търсите. И не работя за този, когото търсите. Ясно ли е?

— Да бе — отвърща жената. — Току-що ме убеди в това. Можеш вече да си вървиш.

Въздишам и казвам на Дани и Майк:

— Искам да повикате капитан Сантамария тук.

— Как пък не! — зъби се жената.

Поне не се боричка с мен и не хапе. Мразя да ме хапят.

— Искам да се обадите на капитан Сантамария — настоявам аз — и да му предадете, че много си падам по греди, но не обичам стълбове.

Жената трепва и се мъчи да извие глава към мен.

— И ти ли познаваш Пол Таркингтън?

Сега пък аз не знам какво да кажа.

— Шефе, какво да правим? — пита Дани.

— Каквото ви каза той — натъртва тя. — Обадете се на капитана.

8.

*„Деджа Торис“, Палуба 15
Чакалнята за външни екскурзии
20 минути след като хората от охраната
решиха да не ме гръмнат*

Щом се появява капитан Сантамария, Дани и Майк излизат от салона. Аз седя на един от диваните. Жената е опряла гръб в стената, още държи парализатора, но повесен към пода, а не прицелен в мен. Дал съм ѝ пистолета си, за да покажа, че ѝ се доверявам. Нейното неизречено обещание да ме просне половин секунда след като помръдна май е отговорът.

Капитанът спира на входа за секунда-две. Струва ми се обзет от любопитство, а не от досада. А разменените между двамата погледи са направо безценни. Изглежда, че нейното раздражение му е забавно. Прекалена близост, за да са само колеги, но не виждам признаци да са любовници. Може би роднини? Баща и дъщеря? Само че не откривам никаква прилика.

— Той носеше това оръжие — казва жената и му дава пистолета ми. — Не знаем къде може да го е крил. Майк го претърси старателно. А и металът беше по-студен от лед.

Капитанът оглежда пистолета подробно. Вади пълнителя и се взира в патроните. Пъха пълнителя на мястото му, проверява дали оръжието е поставено на предпазител и го връща на жената.

— Това е като от антикварен магазин — отбелязва Сантамария. Не знам дали говори на нея, или на мен.

— Не намерихме нищо в скафандъра, с който е излязъл — добавя тя. — Явно е заглушавал локатора.

Капитанът кима, сяда на едно кресло срещу мен и пита:

— Господин Роджърс, в кой отдел работите?

Стрелкам с поглед жената и му казвам:

— В момента съм в неравностойно положение спрямо вашата началничка на охраната.

— Ще си получиш оръжието чак при напускането на кораба! — сопва ми се тя.

— Той искаше да каже, че не знае името ти — обяснява капитанът.

Жената се мръщи.

— Кой се изразява така, по дяволите?!

Забелязвам почти недоловимата усмивка, скрита в брадата на капитана. Да, има някаква връзка между тези двамата. Все едно са роднини, но не мога да схвана точно какви са отношенията им.

— Представям ви мичман Андреа Джемисън — казва ми Сантамария. — Оглавява службата за охрана и сигурност на „Деджа Торис“, както вече сте се досетили. Служеше шест години в базата „Олимпус“, до самия край на войната. Можете и сам да прегледате служебното ѝ досие, нали?

Аз движа мускулите на челюстите си още щом чувам името, за да изпратя запитване в службата по защитената връзка. Всеки би могъл да види това, но цивилен, който не знае за моите импланти, би помислил, че стискам зъби изнервено.

— Сигурен съм, че можете да прегледате и моето досие — продължава капитанът.

Опирам кътниците си един в друг, за да предам параметрите на търсенето, и виртуалният екран в лявото ми око примигва, докато чакам. На Земята щях да получа данните мигновено, но сега се бавят заради дългия път, който трябва да изминат сигналите.

Жената — тоест Джемисън — е настръхнала.

— Капитане, що за щуротии са това?

Без да я поглежда, Сантамария отговаря:

— Господин Роджърс се е измъкнал навън, за да си осигури защитена връзка със Земята. И в момента използва вградения в рамото си телефон, за да търси нашите военни досиета. Щом научи нашето равнище на достъп до секретна информация, може да реши коя от историите за прикритие да ни пробута.

— Значи е оперативен агент? — невярващо пита Джемисън.

— Е, не може всички да са красивци като мен навремето — подхвърля Сантамария.

Тя сумти пренебрежително.

— Не виждам интерфейс, а и той не си мърмореше под носа. Как борави с телефона?

— Доколкото мога да отгатна, има виртуален екран в едното си око. И имплантирани биометрични сензори на различни места в тялото си. Различни движения на очите или налягане на определени мускули управляват телефона и другите устройства, скрити под кожата му.

Резултатите от търсенето светват на екрана. Не се и опитвам да прикрия движенията на окото и пръстите си, докато чета информацията. Тя е доста оскъдна. Много от архивните записи все още са недостъпни. Виждам обаче, че Джемисън и Сантамария са служили заедно осем месеца в Олимпус през войната. Преди това тя е била главен старшина на корветата „Синсинати“ от силите на Земната коалиция. А Сантамария е командвал... Първи марсиански батальон?! „Господи, той се е сражавал в самия авангард!“

А сега и двамата работят за Пол Таркингтън.

Затова пък Ели Гавилан май е приключила с военните, след като се е уволнила от служба преди войната. Дори почти не е посещавала болница на Управлението по проблемите на ветераните. Очевидно не е в играта. Това добра новина ли е? Интересът ѝ към „Евън Роджърс“ искрен ли е?

„Не точно сега бе, Кенгуру. Още си загазил. Съсредоточи се!“

Примигвам, за да махна екрана, и пак поглеждам Сантамария. След секунда се вирам и в Джемисън. И двамата са заслужили по цял куп ордени и медали, с които никога не могат да се накичат. Служебните им досиета ще бъдат разсекретени много години след смъртта им и сигурно в чест и на двамата ще бъдат наречени бойни кораби.

Много ми е неприятно, че опрях пистолет в главата на Джемисън.

— Капитане, мичман. — Кимам поред на двамата. — Съжалявам за неприятностите, които причиних. Не съм тук като участник в операция. Сега съм в почивка. Просто... малко ме налегна скуката и исках да имам сигурна връзка с отдела на Земята. Не съм свикнал да бъда толкова изолиран. Надявам се да ме разберете.

От устата ми звучи доста по-тъпо, отколкото в главата ми.

— Извинението е прието — отговаря Сантамария. — Нали, мичман?

— Ами да — съгласява се Джемисън. — А сега отговори на въпроса на капитана. В кой отдел работиш?

Нямам какво да крия от тях.

— Подчинен съм пряко на директора Таркингтън. Кодовото ми име е Кенгуру.

Тя рязко си поема дъх.

— А, ясно къде си крил пистолета...

Дори Сантамария реагира на новината.

— Да, ясно ми е защо Камшика те е пратил на почивка. В момента в централата май се вихри голяма гадост.

Чак ми се замайва главата. Светът се преобръща с главата надолу — вместо страхотния корав шпионин, който се перчи сред цивилни, аз се оказвам учениче в присъствието на великани. Сантамария дори е осведомен какво става в службата. Явно са му известни и неща, които Пол отказа безцеремонно да сподели с мен.

„Кенгуру, да не ти е за пръв път?“

И да можех да науча какво става в столицата, няма как да помогна. Нали?

— Господин капитан, имам въпрос. Каква е връзката ви със службата напоследък? Не са много хората, които знаят за мен и... моите способности.

Джемисън чак прихва и си закрива устата с длан.

— Извинявай — казва веднага. — Не погледна ли *последните* данни в нашите досиета?

Лицето ми пламва. Защо не се старая повече, за да не изглеждам нескопосан идиот толкова често?

— Тези данни трябва да са с по-висока степен на защита — напомня ѝ Сантамария. — Едва ли са достъпни при запитване извън Земята или поне са в друг раздел.

— Засега изключих антената — намесвам се аз. — Защо не ми кажете вие, господин капитан?

Той се усмихва.

— Макар че разполага с тебе, службата продължава да се занимава с контрабанда и по традиционния начин. Имаме си

прокарани маршрути през вътрешните планети в системата. Обикновено това са около пет процента от товарите в контейнерите.

Сядам на дивана. Вече знам защо съм точно на този кораб. За Сантамария и Джемисън това е поредната операция, но Пол разчита на тях и да ме измъкват от неприятности, ако загазя.

Иска от тях да са мои бавачки.

— Капитане — казва Джемисън, — дали господин Роджърс не може да ни бъде полезен в тази ситуация?

„Я чакай. За каква ситуация говори?“

Сантамария умува, после сочи лявата половина на лицето ми:

— Роджърс, какви скенери имаш в това око?

— Пълен комплект. Пасивни сензори в целия електромагнитен спектър. А щом вече имам връзка, мога да си сваля при нужда и всякакъв софтуер за анализ. Виждам по-добре през стени, ако от другата страна нещо излъчва елементарни частици, но успявам да различа много подробности и като просто засичам източниците на електромагнитни излъчвания.

— Това е по-добро от всичко, с което разполагаме в момента — казва капитанът.

— Тоест нищо — уточнява Джемисън.

— Какво да търся при сканирането?

Що за проблеми може да възникнат с пътници в туристически кораб, за да са необходими високотехнологични скенери?

Сантамария се изправя.

— Май е по-лесно да ти покажем, за да разбереш.

Виждам, че Джемисън държи моя пистолет с дръжката към мен. А нейният парализатор си е в кобура.

— Оръжието ти, Роджърс — напомня тя.

Някак не успявам да изтръгна думата „съжалявам“ от устата си. Ще опитам пак по-късно. Трябва да се извиня и на Дани и Майк. И съм почти сигурен, че с тях ще ми е по-трудно. От погледа на Джемисън разбирам, че не ми е сърдита — знае, че когато в играта се натрупат прекалено много тайни, някои от тях започват да се блъскат.

Пък и не се съмнявам, че тя може да ме обезвреди с лекота, ако наистина се наложи.

— Благодаря.

Ставам и си вземам пистолета. Решавам да се изфукам. Обръщам се надясно, за да стоя с гръб към нея и капитана, представям си малък космат мамут и отварям джоба без преградата. Появява се като черен диск, който виси във въздуха сред неравен и искрящ бял ореол. Въздух нахлува шумно в портала. Пускам пистолета и той се гмурва в джоба. Затварям портала и в стаята пак е тихо.

— Еха-а... — проточва Джемисън.

Знам си, че се хиля до ушите. Не ми пада често случай да впечатля някого с моята свръхчовешка дарба.

9.

*„Деджа Торис“, Палуба 5, Пътнически сектор
Посред нощ, когато трябва да съм заспал,
но това май е по-интересно*

Влизам със Сантамария и Джемисън в служебен асансьор. Джемисън ми обяснява в движение:

— Внимаваме да не се разчува, защото не искаме повсеместна паника на кораба. Докато ти се забавляваш навън, в една от каютите се включи пожарната аларма. Колегите реагираха на сигнала и намериха два трупа.

— Трупове ли? — сепвам се аз. — В пожара ли са загинали?

— Не е ясно какво се е случило — казва капитанът. — Никой не е чул нищо особено преди да се включи алармата. Но звукоизолацията между каютите си я бива.

— Два трупа — продължава Джемисън. — Само че в тази каюта са били регистрирани трима души. Един пътник липсва. Него търсехме, когато се натъкнахме на тебе.

— Впрочем как ме открихте? — питам. — Аз уж се постарях в заличаването на следите си.

— Много некадърен акробат си.

Да, винаги подранявам с танца на победата...

— Задействал си един от външните сензори за движение — уточнява тя. — Имал си късмет, че не си се движил по-бързо. Малко е оставало лазерната система да те изпече.

Устата ми изведнъж пресъхва.

— Хъм...

„Да не забравя друг път да задавам повече въпроси по време на екскурзия в двигателния сектор“.

Спираме пред каюта 5028. Джемисън ни раздава пластмасови калъфи за обувките и еднократни ръкавици, после допира палец до сензора на вратата, за да я отвори.

Влизам и мигновено затискам с длан носа и устата си. Вонята на обгоряла плът е непоносима. Поглеждам къде е банята, за да знам къде да повърна, ако се наложи.

— Извинявам се за миризмата — казва Джемисън. — Вентилацията работи, но това е местопрестъпление и не можем да почистим, докато не бъде проучено както трябва.

Този апартамент май е четири пъти по-голям от моята каюта. Спалните са по-малки, но са три и в тях се влиза от дневната в средата — една отляво и две отдясно. Най-просторната спалня отляво има собствена баня, втората баня е до кухненската ниша.

В дневната е пълен погром. Счупени лампи, потрошена масичка, навсякъде по дивана и пода има парчета стъкло и пластмаса. Всичко, което може да гори, е овъглено повече или по-малко. А и всичко е подгизнало — от автоматичните пръскачки, които са угасили пламъците.

— Кои са били в тази каюта? — питам иззад ръката си.

— Семейство Уаклин отвърща капитанът. — Спечелили безплатна екскурзия в томбола.

— Късметлии.

— Голям късмет, няма що.

Джемисън ме води в голямата спалня. На леглото има тяло, всичко наоколо е в кръв. Мъртвата е жена с бледа кожа и бяла коса, вероятно на повече от 80 години. Изглежда, е спала, когато някой я е заклал. Сигурно се е събудила и е опитала да се съпротивява, но е била притисната към леглото. И на двете китки има тъмночервени ивици.

— Това е Емили Уаклин — обяснява Джемисън. — Пътувала е с двамата си възрастни синове Алан и Дейвид. Дейвид е изчезнал. Алан е в една от другите спални.

Връщаме се в дневната и отиваме в спалнята срещу кухничката. Заварваме я почерняла от пожара. На леглото има овъглени останки от човек.

Задавам се и извърщам глава, старая се с все сили да задържа в стомаха си изисканата вечеря отпреди часове. Не успявам. Хуквам към банята и повръщам в мивката. Не очаквах чак такава гадост в първата си екскурзия.

— Не бързай — успокоява ме Сантамария, докато си плакна устата. — Дейвид няма къде да се дене. Не може да напусне кораба, а

ние показваме лицето му по всички канали. Всички в кораба ще разберат, че е опасен.

— Нали искахте да не се разчува?

— Ела в другата спалня, когато можеш.

Джемисън ни чака в последната спалня до отворения гардероб. На пода има пластмасова кутия.

— След като заснехме всичко, отделихме някои предмети — казва тя, бърка в кутията и ми подава прозрачно пакетче с няколко оранжеви цилиндърчета вътре.

— „Стеломан“ — чета етикетите. — И „Далазин“.

— Лекарство, предписвано при психопатии, и успокоително — обяснява тя.

— Дейвид Уаклин ли е пил лекарствата?

— Имал е и това.

Джемисън вади по-голям пакет с незатворен голям метален пръстен, на който има сензорен екран за управление.

— Лекарят на кораба установи, че това е генератор на алфавълни в мозъка. Предназначен е да стабилизира състоянието на пациента, да му помага да остане спокоен.

— Значи имате шизофреник на свобода — казвам аз. Чувал съм достатъчно от Джесика за медицината, за да отгатна някои неща. — Вероятно е в продължителна криза. И можете да съобщите на хората, че е опасен, без да им обясните какво всъщност е направил.

— Не искам паника на моя кораб — натъртва Сантамария.

— Откога е изчезнал?

— Най-много от три часа — отговаря Джемисън. — Според лекаря Емили и Алан са били убити около полунощ.

— Имаш ли нещо против да огледам?

— Нали затова си тук, Роджърс?

Включвам лявото око.

— Да търся ли нещо конкретно? Окото ми не различава много добре органични вещества, но би трябвало да открия метал, керамика, повечето термополимери...

— Започни с метала — предлага тя. — Още не сме намерили оръжието, с което е извършено убийството.

— Предполагам, че тук нямате излъчвател на фермиони? — питам.

Джемисън издува устни и пухти.

— Не сме се сетили и за това. Не си ли пъхнал такова нещо в онзи твой джоб?

Въртя глава.

— Просто ми е нужен устойчив източник на някаква честота в електромагнитния спектър. По-добре да е в късовълновия диапазон. Например радиопредавател би свършил работа.

Гледаме се няколко секунди и накрая тя се ококорва.

— Кухнята!

Отначало не я разбирам. Тя излиза от стаята и аз тръгвам след нея към кухненската ниша.

— Поддръжка, аз съм Джемисън — подхваща тя. На яката ѝ има микрофон. — Имам нужда от електротехнически комплект и изолиращи ръкавици в каюта 5028.

Стоя зад нея в коридора. Сантамария е от другата страна на кухненския плот и ни наблюдава любопитно, но си мълчи. Чудя се защо още е тук. Може би следи да не ядосам толкова Джемисън, че тя най-после да ме набие.

Тя чуква с пръст по остъклената вратичка на кутията под един от шкафовете.

Усмиввам се.

— Значи опекохме пуйката.

Тя се мръщи.

— Каква пуйка? Просто ще използваме микровълновата печка.

— Няма значение, пошегувах се.

Докато чакаме от поддръжката да ни донесат нещата, включвам микровълновата печка и настройвам лявото си око към нейната честота. Виждам металните части вътре в ярко синьо-зелено от облъчването. Дължината на вълната е малко над един милиметър.

Чува се звънец, Джемисън отваря на кубичен обслужващ робот. Кубът се отваря отгоре, под капака има кухня за товар. Тя прикляка, грабва каквото е поръчала и допира комуникатора на китката си до сензорния екран отпред. Роботът потегля, Джемисън се изправя и затваря вратата.

Връща се в кухнята, разглобява печката, сякаш го прави всеки ден, и вади сплескан сив цилиндър с малка издатина отгоре и два накрайника при дъното — излъчващия магнетрон. Аз си слагам

изолиращите ръкавици и го държа, докато Джемисън свързва накрайниците с преносима батерия. И цялата стая светва пред мен.

За миг спирам да дишам, докато се оглеждам — всеки метален предмет блещука в синьо и зелено от отразените електромагнитни вълни. Жълто-оранжев ореол трепка около ръката на Джемисън заради взаимодействието между микровълновото излъчване и радиовълните от нейния комуникатор. Почти забравям къде съм и какво трябва да правя.

— Върши работа — успокоявам я. — Искаш ли да ти кажа колко метал имаш в зъбите?

— Може ли по-късно? — троснато отвърща тя.

Отбелязвам си наум, че Джемисън не обича майтапите, когато изпълнява задача.

Отиваме в спалнята на покойната Емили Уаклин. Държа магнетрона пред себе си с изпънати ръце и обикалям бавно. Джемисън върви с мен и следи да не откача случайно батерията. Сантамария гледа от вратата.

Минава много време, докато претърсим цялата стая. Налага се да проверяваме всяко засичане на метал, за да знаем, че си е на мястото — облегалки, опори, пръти в мебелите...

Сега ми е малко по-леко, защото виртуалният екран пречи да виждам ясно трупа.

Не намираме нищо. С Джемисън претърсваме и другите две спални, но не откриваме нищо необичайно — няма нито излишни детайли, нито липсващи.

В шест сутринта Сантамария ни нарежда да прекъснем и се обръща към Джемисън.

— Имаме съвещание след три часа. Можеш ли да подготвиш резюме по случая?

— Няма проблем, но няма и много за казване. — Тя ме поглежда. — Роджърс, имаш ли нещо против да дойдеш на съвещанието?

Чакам малко дали капитанът ще възрази, но той мълчи. Разбира се. Шефката на охраната нямаше да предложи това, ако не знаеше предварително, че той ще одобри. Двамата се познават толкова отдавна, че избягват с лекота недоразуменията.

— Какво искаш да кажа? — питам все пак.

— Само каквото видя тук. И не се тревожи, че ще си провалиш прикритието. Каква е стандартната история в момента? Проучваш разни проблеми в Държавния департамент ли?

— Инспектор по междупланетната търговия. Класика.

Достатъчно мъгляво е, за да обясни имплантите ми, и твърде скучно, та някой да задава нежелани въпроси. Джемисън кима.

— Окото ти е доста необикновено, но все пак е правдоподобно. Ако някой попита къде си криеш пистолета, просто ще подминем въпроса.

— Защо да не им кажа, че съм нинджа?

— Ще помислят, че си комик, а не инспектор — скастрия ме Джемисън. — Иди да дремнеш, да закусиш или каквото ти се прави. В девет ще пратя да те вземат.

10.

*„Деджа Торис“, Палуба Б
Заседателна зала на старшия команден състав
30 минути след като от обслужването по стаите
ми донесоха разочароващ омлет*

Доволен съм, че не дойдоха Дани и Майк да ме придружат до залата. Няма да се чудя какво да им кажа. Хората от охраната ме вкарват в служебен асансьор и се качваме почти на върха на кораба.

Елипсовидната зала се намира точно зад основния център за управление, по-често наричан „мостик“. През едната врата се влиза там, през отсрещната се излиза във фойе, където е асансьорът. Голяма кръгла маса заема повечето място. Монитори и сензорни екрани покриват стените.

Сантамария и Джемисън вече са там до стройна жена с червена коса и лунички. От другата ѝ страна мъж с ъгловати челюсти работи с таблета си.

Сантамария ми представя жената като комодор Ерика Галбрейт, старши помощник на капитана. Усмивката ѝ е открита и дружелюбна и си казвам, че нашивките на униформената ѝ риза сигурно са за украса. Не е задължително всички офицери в туристически кораб да са бивши военни, но на пътниците вероятно им допада илюзията за авторитет и властност.

Мъжът с таблета е Джеферсън Логан, туристическият директор на кораба. Чувал съм по няколко пъти на ден обяви, изречени от жизнерадостния му глас. Забелязвам в движенията му някаква стегната точност, но не типичната за военен. Да не е акробат? Явно има опит в безтегловност. В рекламните брошури пише, че ръководи всички забавления и екскурзии по време на полета.

Вратата към коридора се отваря и влиза плешив тъмнокож мъж с бяла лабораторна престилка, чиито джобове са пълни до издуване. Капитанът го представя като доктор Рахул Соуни. Стискам ръката му и

чакам търпеливо с престорено нехайно изражение, докато Сантамария обяснява кой съм и защо участвам в съвещанието, а после казва:

— Показваме лицето на Дейвид Уаклин на всички терминали за информация в кораба. Джеф, някой съобщи ли нещо досега?

— Не успяхме да потвърдим нито едно съобщение — отговаря Логан. — Двайсетина души твърдят пред охраната, че може да са видели Дейвид Уаклин, но го няма в записите от камерите и сензорите.

— Докторе, свърза ли се с лекаря на Уаклин на Земята?

— Да — отговаря Соуни. — Доктор Джордж Ламори. Според него Дейвид и преди е имал периоди на умопомрачение, но изобщо не е проявявал склонност към насилие, камо ли убийство. Именно доктор Мори му е предписал стеломан и далазин... а наскоро и генератора на алфа-вълни по искане на семейството.

— Възможно ли е генераторът да е предизвикал този изблик на насилие? — пита Галбрейт.

— Едва ли — отвръща Соуни и едва се сдържа да не въздъхне. — Досега няма неоспорими доказателства, че генераторите на алфа-вълни наистина успокояват пациентите, както твърдят производителите. Те са нещо като хомеопатията — имат само плацебо ефект. По-вероятно е пътуването в космоса да е объркало процесите в тялото на Дейвид и непознатите неприятни усещания да са влошили психическото му състояние.

— Не е лесно да се стигне от „космическа болест“ до двойно убийство — вмята Джемисън.

Соуни свива рамене и разперва ръце.

— Все още не разбираме напълно шизофренията. Можем да лекуваме някои симптоми, но няма как да знаем какво се случва в главата на Дейвид.

Сантамария кима.

— Джемисън, защо не споделиш какво видяхте двамата с господин Роджърс в каютата?

Тя описва сцената в апартамента на семейство Уаклин. Аз наблюдавам как реагират останалите около масата. Логан не е чувал нищо досега и явно е втрещен. Галбрейт явно чува някои подробности за пръв път. Лекарят изглежда угрижен.

— Засега нямаме представа къде е оръжието на убийството — завършва Джемисън. — Според доктора трябва да е гладко и остро, с

дължина петнайсетина сантиметра. Може би някакъв нож.

— Така е — потвърждава Соуни. — Емили и Алан са били убити с едно и също оръжие.

Рязко вдигам глава.

— Чакайте, това не ми го казахте.

Поглеждам Джемисън, после и Сантамария.

— Извинявай, твърде много неща ни се струпаха на главата снощи — казва тя.

Лъже. Подложили са ме на изпитание — искали са да проверят ще открия ли сам този факт, за да преценят колко полезен мога да бъда. Досещам се по виновното изражение в очите на Сантамария. Но не личи да е много притеснен.

Не им се сърдя. Просто имам какво да доказвам.

— И по цялото тяло на Алан Уаклин има изгаряния трета степен — продължава Соуни. — Уврежданията са причинени след настъпването на смъртта. Убит е преди да започне пожарът.

— Но защо е изгорил само единия труп? — обаждам се аз. — Дейвид е убил и двамата с един и същ нож. Защо не е довършил започнатото по същия начин?

— Може огънят да го е уплашил — намесва се Галбрейт.

— Гореше доста силно — намесва се Джемисън. — Противопожарната система се беше включила, когато с Ели влязохме...

— Главният инженер на кораба реагира на сигнал за пожар в пътническа каюта? — прекъсва я Сантамария.

— Бяхме наблизко. Дълго е за обясняване. Както и да е, грабнахме пожарогасители и изтичахме да помогнем в гасенето.

Нещо в тази история ме дразни. Не пасва.

— Доктор Соуни — решавам да попитам, — колко време е необходимо, за да се стигне до изгаряния трета степен?

— Може да се случи и за по-малко от секунда, ако температурата е достатъчно висока.

„Температурата...“

— Но пръскачките също биха се задействали мигновено — напомня Галбрейт. — Сензорите реагират на сгорещяването на въздуха.

Спомням си разходката извън кораба, товарните контейнери по корпуса и разглобената микровълнова печка. И си припомням какво е първоначалното предназначение на моето ляво око.

— Ами ако не е бил обгорен от огън? — питам. — Ако друго въздействие е причинило тези увреждания на тъканите?

Джемисън впива поглед в мен.

— Роджърс, какво говориш, по дяволите?!

— Установихте ли какво е причинило самото запалване? Имаше ли запалка, кибрит, източник на открито горене? Или пробив на плазма?

— Невъзможно — отсича Галбрейт. — Няма изпускатели на електроплазма до каютите за пътниците и екипажа.

Сантамария и Джемисън се споглеждат.

— Господин Роджърс, какво е вашето предположение? — пита капитанът.

— Нещо е подпалило пожара. С достатъчно енергия да причини изгаряния трета степен на човешко тяло за съвсем краткото време, преди да се включат пръскачките. Нещо, което сензорите не са засекли като огън, преди да се разгори пожарът.

Всички мълчат, вторачени в мен.

— Йонизираща радиация — пръв казва Сантамария.

— Какво?! — Джемисън върти глава. — Всички пътнически палуби имат висока степен на защита. Летим с обърнати към Слънцето товарни контейнери. А и тази радиация изобщо не стига, за да причини видими изгаряния.

— Източникът не е бил външен — възразявам аз. — Капитане, ако разрешите, бих искал да огледам трупа по-подробно.

Доктор Соуни се отбива в лазарета и се среща със Сантамария, Джемисън, Галбрейт, Логан и мен в коридора пред каюта 5028. Донесъл е радиационен детектор. Другите наблюдаваме как го включва и го обръща към вратата. Охраната вече е опразнила коридора и няма опулени пътници от пронизителното ускорено писукане на детектора.

— Господи — ахва Соуни, — отчита почти десет кюри! На какво може да се дължи такава радиация?

— Джеф, изведете всички пътници от този сектор и от палубите под и над тази част от сектора — заповядва Сантамария. — Преместете ги в празните каюти в други сектори. Джемисън, хора от екипажа със скафандри за опасна среда да съберат вещите на Уаклин и да почистят каквото могат.

Докато Логан се отдалечава, а Джемисън се дърпа встрани да даде нарежданията си по комуникатора, нещо ме човърка. Екипажът разполага само с цивилни скафандри за работа в опасна среда. Ще бъдат защитени от биохимически въздействия, но не и от радиация. В такъв кораб обикновено няма източници на силно излъчване дори в инженерните сектори. Йонните ускорители не са сериозна радиационна заплаха.

— Господин Роджърс — казва ми капитанът, — бихте ли потърсили сведенията за военната служба на Алан Уаклин?

— Вече го правя.

Още с първите звуци на детектора бях включил антената и бях изпратил запитването си.

— Не е на служба в момента — мърмори лекарят под носа си, загледан в данните за радиацията от двете страни на вратата. — А всички пътници и багажът им минават през детектори, преди да влязат в кораба. Как е могъл да внесе радиоактивен материал? И защо би го направил?

— В класифицирани военни архиви ли търсите? — пита ме Галбрейт.

— Не всички са с ограничен достъп. Просто търся подробности с какво се е занимавал, когато е бил на служба.

— Докторе — сеца се Сантамария, — в медицинското досие на Алан отбелязано ли е къде е служил?

— В армейските специални части на САЩ.

Капитанът кима и се обръща към Галбрейт.

— Специалните части често провеждат по-особени операции. Понякога и снаряжението им е необикновено, за да се справят с извънредни ситуации.

— Но какво би могъл да запази досега? Нима... — Галбрейт се запъва и ме поглежда. — Говорите за нещо, което е имплантирано в тялото му.

— Да — потвърждава Сантамария. — В телата на мнозина войници са имплантирани енергийни източници за другите импланти — най-често комуникационно оборудване. Преди няколко десетилетия в армията са експериментирали с по-мощни неща. Например атомни енергийни модули.

Галбрейт свива вежди.

— Това не е ли... безумно опасно?

— Меко казано — обажда се Соуни, клати глава и изключва детектора.

— Затова се отказаха от тези експерименти след Войната за независимост — натъртва капитанът. — Оказа се обаче, че е невъзможно да извадят някои от атомните модули, без да погубят носителите им.

В лявото ми око светват разсекретени данни и аз съобщавам:

— Алан Уаклин е бил изпратен на Марс. Служил е в базата „Олимпус“ преди осем години. В миротворческа част преди войната. Имал е полеви импланти с радиационно хранване.

Всички мълчат няколко секунди.

— Още ли излъчва? — пита Сантамария.

— Още?! — възкликва Галбрейт с изтънял глас.

Превключвам окото на сензор и надничам в каютата. Преди не търсех този тип радиация, но сега я откривам навсякъде по стените, където са видимите следи от обгаряне. А наред леглото има искрящо ядро — там, където би трябвало да е сърцето на Алан.

— Да — казвам на капитана.

И всички вече говорят един през друг.

— Никой няма да влиза в тази каюта, докато корабът не влезе в орбита около Марс! — заповядва Сантамария.

— Трябва да започнем незабавно лечение на облъчените! — възкликва Соуни. — Всички, които са били в каютата. Господи...

— В склада имаме допълнителна противорадиационна защита — казва Галбрейт. — Ще изпратят работи да обезопасят засегнатите места.

Джемисън завършва разговора си и се включва в гълчавата.

— Досещам се, че имаме лоши новини.

— Алан Уаклин е носил излъчвател в гръдния си кош. Още е активен — осведомявам я аз.

Тя примигва.

— Ама че гадост...

Всички си вършат забързано работата, а аз преглеждам отново записите, които съм направил по-рано на местопрестъплението. Ясно е, че има кръв по леглото на Алан, значи трябва да е бил жив в момента на аварията с енергийния модул. Не успявам да различа в записа други рани от нож освен онази на гърлото.

Трудно е да проследя всички микрокабели в обгорените тъкани, но не забелязвам други прекъсвания в тях. А и те не биха причинили реакцията в радиоактивното ядро. Или нападателят — тоест брат му Дейвид — го е намушкал в гърдите и е прерязал схемата на енергийния модул, или тежестта на тялото му върху гърдния кош на Алан е притиснала ядрото към гръбнака и защитният корпус отпреди петнайсет години се е пропукал.

Обяснявам на Сантамария какво съм открил. Стоим в лазарета и чакаме Джемисън да мине през обработката против облъчване. Всички сме се преоблекли след усърдното търкане в банята, за да махнем от кожата си колкото може повече увредени от радиацията клетки.

— Дейвид може да е обезумял от страх — казвам на капитана. — Не си е пил лекарствата от... колкото станаха? Дванайсет часа? Не мога да повярвам, че все още никой не го е срещнал. Къде ли се крие?

— Нямаме пълно покритие със сензори в кораба — Сантамария.

Говори замислено, не е ядосан. Какво ли би могло да смути хладнокръвието на този човек? От досието му съм научил, че се сражавал в Елизиум Планиция — една от най-кървавите битки във Войната за независимост. Чудя се дали е пуснал тази брада, за да скрие белезите.

— Имаме само камерите на общодостъпните места и сензорите в ключалките — продължава той. — Бих искал да обиколиш с Джемисън и да сканираш за топлинно излъчване, но първо трябва да установим къде е най-вероятно да се скрие.

Джемисън излиза смръщена от лекарския кабинет.

— Бях забравила колко гнусен е вкусът на това лекарство. Бълвоч.

Взема картонена чаша и я пълни с вода от охладителя, а капитанът я пита има ли план за претърсването. Аз пък си напомням да

проверя колко ефективни са достъпните за цивилни препарати против облъчване.

Джемисън изпива водата на един дъх и казва:

— Охраната е нащрек от снощи. Имал е пролука от най-много два часа, за да си намери скривалище. Няма как да е в някой ресторант или зона за развлечения. Служителите щяха да го открият след отварянето.

— Къде би искал да отиде шизофреник с пристъп? — чудя се на глас.

— Нямаме сензори в служебните стълбища — добавя тя. — Нищо не пречи да започнем там. Ще видим какво ще ни хрумне, докато търсим.

Сантамария кима.

— Заемете се. Аз ще съм на мостика.

Излизаме от лазарета. Капитанът тръгва към пътническия асансьор. Джемисън ме води в обратната посока към служебния.

— А когато не намерим нищо в стълбищата, къде ще продължим с издирването? — питам я.

Комуникаторът ѝ писука, преди тя да ми отговори.

— Охрана до шефа.

Тя докосва бутончето на яката си.

— Джемисън, слушам ви.

— Шефе, Блевинс съм. Имам група за претърсване на осма палуба и намерихме нещо.

11.

*„Деджа Торис“, Палуба 8
Зона с ограничен достъп
Надявам се да не е броени минути
преди още някой да бъде убит*

Излизаме от асансьора и заварваме четирима от охраната струпани около голям люк с надпис „Спасителен катер“. Сега сме при външния корпус на кораба, на един кръгов коридор от най-близките каюти и близо до ниша с търговски автомати. Двама са извадили парализаторите от кобурите. Един държи портативен скенер. По навик чета значките с имената им, щом ги доближавам. Повече информация никога не е излишна.

Блевинс ни посреща. Неговото лице ми е потискащо познато и след секунда си спомням откъде. Той е от онези, които прекъснаха пиянската ми разходка първата вечер — на него лепнах мислено прякора Синьото ухо. За мой късмет той май не ме помни.

— Наш човек ли е? — Той кима към мен.

— Казва се Роджърс. В играта е — отговаря Джемисън и това като че ли е достатъчно за Блевинс. — Какво намерихте?

— В този сектор не бива да има хора — обяснява Блевинс. — Претърсвахме за всеки случай, да не би издирваното лице да се е промъкнало в зона само за екипажа, както този твой приятел направи снощи.

О, познал ме е. Вече подозирам, че Дани и Майк са разпространявали злостни лъжи за мен сред охраната на кораба.

— Какво намерихте? — повтаря Джемисън, без да обръща никакво внимание на подмятанията му.

Блевинс се отказва да ме изгаря с поглед и изопва рамене.

— Това.

Сочи пулта за управление до люка. Открехнатият предпазен капак е намазан с червено.

Аз добре знам как изглежда кръвта, Джемисън също — ръката ѝ посяга към парализатора на хълбока.

— Има ли човек вътре?

— Топлинното излъчване съответства на зрял мъж. Не се движи.

— Роджърс — пита ме Джемисън, — Дейвид Уаклин ли е в спасителния катер?

— А той как ще научи? — усъмнява се Блевинс.

— Аз съм търговски инспектор в Държавния департамент на САЩ — казвам му. — Имам имплант за сканиране на товари. Може да не е от полза в такова положение, но си струва да опитам.

— Хайде, Роджърс — подканя ме Джемисън.

Включвам виртуалния екран и радиационните сензори в окото. Изреждам различните режими и откривам топлинния източник. Размерите, формата и температурата съответстват на зрял човек, седнал на пода в дъното на спасителния катер.

Но може да е кой ли не. Променям спектъра и изображението се превръща в мътни розови очертания на торс, глава и ръце. Дейвид Уаклин може и да се е почистил, но няма как да се е избавил от проникващата радиация в съсипания енергиен модул на брат си.

— Той е — потвърждавам накрая.

— Има ли оръжие? — пита Джемисън.

— Нужен ми е източник на радиовълни.

Тя натиска бутона на комуникатора.

— До всички служители от охраната, говори Джемисън. Ще излъча дълъг тестов сигнал. Намалете силата на звука и не използвайте тази честота през следващите трийсет секунди. Повтарям, ще излъча дълъг и силен тестов сигнал, отброявам — три, две, едно, сега.

Докато говори, докосва гривната на ръката си. Другите четирима повтарят движението ѝ. Щом тя казва „сега“, чувам приглушен ритмичен звук.

На моя екран светват какви ли не метални силуети и магнитни полета. Минават няколко секунди, докато забележа ножа. Отначало ме обърква формата му, защото си представях някакъв кухненски нож — дълъг и с приблизително триъгълно острие. Но за какво му е да си внася кухненски нож? Би могъл да събуди подозрения при проверката на багажа.

Алан Уаклин обаче е служил в армията и няма нищо чудно, ако си е запазил нещо за спомен.

— Виждам ножа — казвам на Джемисън. — На първата седалка отляво до стената, близо до входния люк. А той седи на пода в дъното от дясната страна.

— Благодаря, Роджърс.

Отстъпвам назад, за да не ѝ преча да се възползва от сведенията.

Тя изключва сигнала и сочи на двамата по-близо до нея — Скотън и Беседа, да се отдръпнат и да държат люка на прицел. Ян оставя топлинния детектор на пода и също вади парализатора си. Той и Блевинс доближават люка с Джемисън и застават от двете му страни. Блевинс хваща ръчката и гледа питащо Джемисън, която се е прицелила в средата на люка. Тя кима.

Наблюдавам в инфрачервения диапазон, когато Блевинс отваря рязко люка. Джемисън не мърда, а Ян наднича бързо с насочен парализатор. Само след секунда Блевинс прави същото от другата страна. Мъжът в спасителния катер изобщо не реагира.

Изключвам екрана, за да си върна нормалното зрение. От сензорите има полза, но работата с тях уморява, а накрая се объркваш от различните образи в двете очи.

Долната половина на лицето му е мокра, като че от устата му са текли слюнки. Главата е отметната назад и опира в стената, погледът му е размътен. Свил е колене към гърдите си. Обгърнал е хлабаво краката си с ръце. Китките му треперят.

Скенерите не са ми показали кръвта — има я навсякъде по гърдите, ризата му е подгизнала, шията и долната половина на лицето са опръскани на много места. Учудвам се, че не е оставил повече следи из кораба по пътя дотук.

— Дейвид Уаклин — подвиква Джемисън през отворения люк, — чувате ли ме?

Той не продумва.

— Господин Уаклин, аз съм Джемисън, началник на охраната. Дойдохме да ви заведем в лазарета. Разбирате ли какво ви казвам?

Няма отговор. Полетът в космоса наистина ли може да смути чак толкова съзнанието на шизофреник?

— Ян, прибери ножа — заповядва тя по-тихо.

Ян се маха от ръба на люка, вади прозрачна кесия от чантата с принадлежности на пода и се промъква в спасителния катер само колкото да хване ножа през кесията. Армейски полеви нож, стандартен пехотен модел. Острието е дълго почти петнайсет сантиметра и е цялото в съсирена кръв.

Джемисън влиза в спасителния катер, Блевинс е зад нея в дългата теснотия със седалки от двете страни. На входа Ян ги прикрива с насочен парализатор. Блевинс застава над Дейвид Уаклин и е готов да стреля, докато Джемисън го обръща по лице на пода и стяга китките му. Опитва се да пипа внимателно, но Уаклин е месест мъж и никак не ѝ е лесно да се справи с напълно отпуснатото му тяло. Той май ще има синини утре.

— Добре — казва тя. — Да дойде санитар с носилка.

Скотън се обажда в лазарета. В катера Блевинс и Ян сядат от двете страни на Уаклин, не го изпускат от поглед и за миг. Беседа и Скотън прибират парализаторите в кобурите. Джемисън се връща и спира пред мен.

— Досещаш ли се как е проникнал вътре, без да задейства алармата? — питам я.

Тя върти глава.

— Не. Печатът си беше счупен, значи в схемата е бърникано, за да не работи.

Аз оглеждам празния коридор.

— В този сектор захранването постоянно ли е? Да не икономисвате енергия, когато тук не е нужно да се поддържа най-благоприятна среда или нещо подобно?

— Алармите на спасителните катери са включени в отделна система. Винаги са активни.

— И не е особено вероятно, че Уаклин е успял сам да обезвреди системата — добавям аз.

— Да, в такова състояние едва ли. — Джемисън хвърля поглед към безчувствения мъж с изцъклени очи на пода. — Дори да бе успял, щяхме да знаем. Заклучващата система е изцяло механична и няма електрически...

Млъква, подминава ме и тръгва към асансьора. Вървя след нея. Тя спира в средата на коридора, коленичи пред един капак и го отваря.

— Не трябва ли да е заключен? — питам аз.

— Трябва. Но ключалката е механична. Без аларма.

Взема фенерче от колана си и осветява вдлъбнатината под капака. Виждам превключватели, кабели и малки жълти етикети. Тя плъзга пръсти по сноп кабели, намира етикет и се навежда да го прочете.

— Дяволите го взели! Скапан кабел. Отбелязан е за ремонт преди шест месеца, но никой не го е сменил. Май ще поискам нечие уволнение за това.

Затръшва капака и се изправя.

— Значи никой не е бърникал в системата — подхвърлям аз.

— Имало е захранване, само че е нямало комуникационна линия. Алармата се е задействала, а сигналът не е стигнал доникъде. Кълна се в Господ, някой ще си изпати!

Не повишава глас, очите ѝ обаче блестят. Опитвам да си представя как се чувства. Може би както се е чувствал Пол, когато се издъних. Грешката не е негова, но той носи отговорност за това.

Блевинс и другите откарват Уаклин, а ние с Джемисън проверяваме още спасителни катери, преди да се върнем да докладваме на капитана в заседателната зала. Заварваме и комодор Галбрейт, и доктор Соуни около масата.

— Още три точки за достъп в онзи сектор — обяснява Джемисън, опира гривната си в масата и данните светват на повърхността ѝ. — Проверени са на същата дата, но ремонт не е извършен. Етикетите на кабелите не съвпадат с дневника на ремонтите — в него е отбелязано, че са ремонтирани седмица по-късно. Проверихме самите кабели и няма съмнение, че са износени и повредени.

Погледът на Сантамария се плъзга по данните.

— Трябва да прегледаме отново целия архив на поддръжката и графика за ремонтите през последните шест месеца. Съжалявам, Ерика, но работата се пада на тебе.

Галбрейт свива рамене.

— Знаеш колко си падам по бюрокрацията.

Усмивката на Сантамария угасва бързо.

— Докторе, как е нашият пациент?

— В стабилно състояние и обездвижен. Засега е на система с успокоителни. Не искаме да рискуваме с досегашните му лекарства, за да не предизвикаме нов пристъп. Уви, тук не можем да направим пълно изследване на кръвта. Не ни стига оборудване за това. Пуснали сме анализ за токсини, но ще имаме резултатите утре.

— Добре. — Сантамария извива глава към мен. — Господин Роджърс, благодаря ви за съдействието.

Кимам.

— Щях да кажа, че за мен беше удоволствие, но при тези обстоятелства би прозвучало малко нелепо.

— Джемисън ще ви придружи до пътническите сектори. Дано ви хареса остатъкът от полета.

Сантамария и Галбрейт се връщат на мостика, Соуни влиза в коридора. Джемисън ме води обратно към асансьора.

Спускаме се до шеста палуба в мълчание. Асансьорът спира, аз излизам и забелязвам, че тя остава в кабината. Обръщам се.

— Роджърс, приятно ми беше да работя с тебе. — Джемисън протяга ръка.

Стискаме си ръцете и изведнъж ми се иска тя да не си тръгва.

Не заради самата Джемисън. А защото имах какво да правя. Дори не ми беше досадно онова съвещание както обикновено.

Защото и аз бях там и участвах в работата. Нямам никакво желание пак да се превърна в цивилен.

Джемисън пуска ръката ми и аз задържам вратата отворена.

— Може ли да помоля за услуга? — питам.

Тя се двоуми само за частица от секундата.

— То се знае. Искаш още един ароматизатор за възглавницата ли? Често ни молят за това.

Не се усмихва, но аз се засмивам. Ако ще да не признае, съвместната ни работа днес не ѝ е дотегнала. Личи си.

— Настанен съм на капитанската маса за вечеря — започвам и изражението ѝ подсказва, че ми съчувства. — Но не се чувствам на мястото си там. Не съм турист. Има ли някакъв шанс да се храня в столовата на екипажа?

— Нима не харесваш неизчерпаемия избор от изискани гозби в нашата пищна трапезария?

— Онези светски разговори ще ме довършат. Не че съм саможивец, но... не съм и турист.

— Да, би могъл да се преструваш по-умело — подсмихва се тя.

— Пратиха ме в отпуск — оправдавам се.

„И хич не ме бива да се радвам на отпуска си“.

— Ще говоря с капитана — обещава Джемисън. — Друго има ли?

Отстъпвам назад и вратата се затваря. Още нещо ме гложди отвътре, но не успявам да го проумея. Прибирам се в каютата и ровя в кошницата, оставена за „добре дошъл“. Чак след няколко миниатюрни бутилчици уиски и няколко часа съм разбирам какво не ми дава мира.

12.

*„Деджа Торис“, Палуба 17, столовата на екипажа
Четири часа след незадоволителния омлет*

Капитан Сантамария дава съгласието си да се храня в столовата на екипажа и Джемисън ме завежда там на обяд. Говори по комуникатора, когато тропа на вратата на моята каюта — някакви деца замърсявали плувните басейни. Моите опити да я запрещавам в движение предизвикват все по-неприятни погледи. Решавам да почакам, докато седнем, за да поговоря с нея за Дейвид Уаклин.

Тревожното звънче, скрито в главата ми, вдига врява цяла сутрин. Твърде стряскащо съвпадение е сред всички места, където някой може да се скрие в огромния кораб, човек с тежък шизофреничен пристъп да се навре тъкмо в спасителен катер, чиято аларма е повредена. Прекалено много невероятни случайности в това произшествие.

Може и да няма нищо. Ами ако има?

Не ми се вярва, че на хората от охраната в „Деджа Торис“ им се стоварват често криминални разследвания. А и не се съмнявам, че съм обучен по-добре за такива анализи от всеки в екипажа — това правех в службата по време на войната, когато не ми позволяваха да пътувам извън Земята. Не искаха единственият, който им дава достъп до джоба, да бъде пленен или убит. Научих какво ли не, докато седях зад онова бюро.

Джемисън може да има полза от помощта ми, дори да не иска. Особено ако въвличат и нея в оправянето на обичайните бели на пътниците по цял ден. Впрочем онези хлапета как са отмъкнали толкова много супа от бюфета и са я занесли чак в басейна?

Столовата на екипажа е практично и оскъдно обзаведена, добре осветена и цялата в плоски белезникави повърхности — няма нищо общо с орнаментите и позлатата в главната трапезария. Представям си

Сантамария там горе, въвлечен в учтиви празнословия с нова група пътници, които се чувстват особено поласкани, защото седят до човек с внушителна премяна. Оглеждам леко занемарената, но напълно годна за предназначението си столова и вдишвам дълбоко уханието на сготвен на пара ориз, подлютено месо и задушени зеленчуци. Никакви кулинарни подвизи. Просто вкусна засищаща храна.

Минавам с Джемисън покрай щандовете с порциите и тръгваме към масите, разположени умерено нагъсто — трябва да внимавам, докато се разминавам с хората, но сблъсъците не са неизбежни. Докато се промъкваме към маса до отсрещната стена, обмислям най-подходящото начало на разговора.

— Да, голям смях ще падне — мърмори тя, прекъсва разговора по комуникатора и оставя своя поднос на масата. — Здравсти, непознато другарче.

— Здравсти и на тебе — отговаря глас, който съм чувал.

Пристъпвам иззад гърба на Джемисън към един свободен стол. В първите секунди не мога да позная жената пред мен, но накрая тя оставя таблета, на който чете нещо, и вдига глава. Косата ѝ пада свободно покрай лицето и едва докосва еполетите на парадната униформа. Да, наистина изглежда готова да марширува в парад.

Ели Гавилан. Джемисън маха с ръка към мен.

— Ели, това е господин Роджърс, наблюдател от Държавния департамент. Роджърс, да ти представя...

— Вече се запознахме — прекъсвам я аз.

Джемисън свива вежди.

— Къде?

— О, Евън беше на екскурзията в двигателния сектор вчера — намесва се Ели. — Но не знаех фамилията му. Раджа ли каза?

— Наричай ме Евън, това е достатъчно.

Здрависваме се. Ръката ѝ е топла и мека. Не искам да я пусна.

Май се хиля тъпо, защото Джемисън ме подритва по глезена. Тя вече седи на мястото си и се храни. Пускам ръката на Ели и се настанявам, а тя бута таблета си настрана. И аз се заемам с обяда си, за да не е толкова очевидно внезапното ми онемяване.

— Защо си в бяло? — Джемисън кима към парадната униформа.

— Видни особи — обяснява Ели, вдига ръка и завърта показалец. — Трябва да ги разведа из двигателния сектор по пълната програма, а

после да преглътна официална вечеря в главната трапезария, която започва в пет.

— Да, тази участ е по-страшна от смъртта — съгласява се Джемисън.

Ели ме поглежда.

— Значи работиш в Държавния департамент? Каза, че си търговски инспектор, нали?

Разбира се, в този момент устата ми е пълна. Кимам.

— Тъхъ.

— Дано не сме загазили. — Ели ми намига.

Преобръща ми се сърцето.

— Роджърс е в отпуск — вмята Джемисън. — Капитанът ме помоли да му покажа кораба. Любезност между професионалисти.

— Хъм... — проточва недоверчиво Ели. — А защо търговски инспектор проявява такъв интерес към двигателите на космически кораб?

— От малък исках да бъда астронавт. Но по-трудната математика ми беше непосилна, справям се само със счетоводство. — Започвам да се чувствам неловко от фалшивата си биография. — А ти? Как стигна до космоса?

Тя вдига рамене.

— По обичайния начин. Постъпих в космическия флот.

— Служила е шест години в американския боен флот — допълва Джемисън и аз едва не се задавам.

Тоест Ели е била в същите части, към които и аз уж съм принадлежал според стандартното ми прикритие, когато съм извън Земята. И е почти сигурно, че знае повече от мен за военната служба.

Пулсът ми се ускорява, но си спомням навреме, че сега не използвам това прикритие. Представям се за друг човек и съм в отпуск, а не по задача. Надявам се усмивката ми да не е прекалено насилена. Изобщо не съм подготвен за такъв обрат в разговора и все едно се давя в дълбокия край на басейн.

Примитивната част от мозъка ме спасява.

— Благодаря ти, че си защитавала страната си.

— А, тъкмо се сетих — Ели докосва гривната на китката си. — Анди, трябва да променим графика за обработката в 5028. — Тя ме стрелка с поглед. — Може ли да го обсъдим сега?

— Може — натъртва Джемисън. — Роджърс знае всички подробности. Но няма как да променим графика. Утре сме в средата на полета.

— Но ти не знаеш колко сектори ни останаха за обезопасяване преди безтегловността — настоява Ели.

— Предишния път не ни стигна времето.

— На пътниците нищо няма да им стане, ако имат по-малко места за забавления — възразява Джемисън. — 5028 е местопрестъпление. Работата там е с предимство.

— Добре, бранителко на законността, но наистина ли искаш от мен да отделя цяла група, за да се погрижат за една каюта?

Джемисън се подпира на масата и снишава глас.

— Хората ти ще носят пълна екипировка за работа в опасна среда, значи ще бъдат двойно по-мудни. А имаме по-малко от дванайсет часа.

— Нали вие от охраната заснехте всеки сантиметър от каютата — оплаква се Ели. — А и докато опаковаме всичко, ще направим по-голяма бъркотия от безтегловността.

— Добре де. — Джемисън поглежда своята гривна. — Мога да ти дам четирима в четири следобед.

Ели я гледа изпитателно.

— Досещам се, че няма да са доброволци...

— Няма. Затова им подготви докладни за извънреден отпуск.

— Ще се примиря някак и с това. Ти ще дойдеш ли да оплескаме заедно всичко там?

Джемисън върти глава.

— Имам друга работа.

Спомням си какво каза Джемисън в заседателната зала — двете с Ели първи отишли да гасят пожара в 5028. Колко дълго са останали там? Колко им е навредила радиацията от счупения енергиен модул на Уаклин, за която не са знаели?

Примигвам и включвам сензорите в окото си. Виждам и двете в розово, както видях Дейвид Уаклин. Колкото по-малко време се размотават хората, пратени в каюта 5028, толкова по-добре.

— Роботите от поддръжката не могат ли да почистят? — решавам да попитам.

— Не и без някой да ги наглежда — отвръща Ели. — Бива ги за типови, повтарящи се задачи. Там обаче е нужна човешка досетливост.

— Според тебе колко ще се забавите в каютата?

— Какво те засяга, каубой? — Джемисън присвива очи.

— Мога да съм от полза в това.

Очите ѝ си остават присвити.

— Няма да прахосваме дарбите ти за такива дреболии.

— О, за мен не е проблем.

— Няма и да бъде.

Ели се засмива.

— Евън... откога се познавате с Анди?

— Какво? — сепваме се едновременно двамата с Джемисън.

Споглеждаме се и пак зяпваме Ели, но тя явно не се шегува.

— От вчера — натъртва тя.

— Съвсем отскоро — казвам в същия миг.

— Така ли било... — някак разочаровано казва Ели.

— Но защо... — запъвам се аз. — Не се засягай, но как ти хрумна, че се познаваме отдавна?

Тя свива рамене и дори това леко движение изглежда прелестно.

— Ами слушам ви как си говорите. Като хора, които... знам ли... са преживели нещо заедно.

В такъв момент вече би трябвало да съм изпаднал в паника. Тя е надникнала направо през прикритието ми и е зърнала частица от истинското ми „аз“. Обикновено това би означавало, че съм се провалил и е време да си плюя на петите.

Но вместо паника чувствам как ми олеква. Ели току-що ми е дала шанс да не се придържам толкова строго към ролята си.

— И ти знаеш как е между колеги — подхващам. — И двамата сме били по служба на Марс. Да де, преди войната.

Не сме били по едно и също време, нито пък на едно и също място, но се надявам Джемисън да не съсипе представлението. Забелязвам с крайчеца на окото си как едната ѝ ръка се свива в юмрук под масата.

— По служба ли? — Веждите на Ели се извиват. — Да не си бил на длъжност улично гаменче? Ти успял ли си дори да завършиш гимназия преди войната?

— И още как. — Не я лъжа. — На повече години съм, отколкото изглеждам.

— Анди, не знаех, че си била на Марс — обръща се Ели към Джемисън.

— Не обичам да говоря за това — отговаря Джемисън малко по-рязко.

Ели кима и пак се вторачва в мен.

— А *ти* какво си правил там, господин търговски инспектор от Държавния департамент?

Говори закачливо. Очаква и аз да увъртам.

— Шпионирах — изтърсвам аз.

Тя прихва.

— Питам те сериозно.

— И аз отговорих сериозно. Не ти се вярва, че мога да бъда шпионин ли?

Ели клати глава засмяна.

— Евън, ти щеше да бъдеш най-нескопосаният шпионин в цялата Слънчева система.

Правя каквото мога и моята усмивка да си остане на мястото. Какво означава това — че съм страхотен в занаята или че съм пълен некадърник?

Поглеждам Джемисън.

— Ти какво ще кажеш?

Тя се мръщи и свива устни през цялото време, но накрая не издържа и се превива от смях. Ели се смее с нея.

— Добре де, много е забавно — мърморя аз. — Благодаря ви, че признавате дарбите ми.

— Извинявай, Роджърс — успокоява се Джемисън. — Но просто е нелепо, нали разбираш?

Хили ми се, докато бърше сълзите от бурния кикот. Аз си предъвквам храната и я зяпам невъзмутимо.

— Съжалявам — казва Ели. — Не исках да се подигравам на детските ти мечти.

— Няма нищо — отвърщам и извъртам очи към Джемисън. — Хората все ме подценяват.

— Виж, в това вярвам охотно — подсмива се тя.

Ели се пресяга над масата и докосва ръката ми. Старая се очите ми да не се изцъклят, но пулсът ми е като картечница и екранът в лявото ми око светва с предупреждение от медицинския модул, сякаш бих могъл да не забележа това. Мърдам пръстите на другата си ръка и изключвам екрана.

— Тя се държи така с всички. — Ели ме потупва по ръката. — Не само с тебе.

Главата ми се замайва.

— Благодаря — успявам да смънкам през щастливата бъркотия в ума си.

— Бил ли си на Марс напоследък? — пита Ели. — След войната. Въртя глава.

— Прекалено зает бях другаде.

— Понякога... — Тя млъква и започва отново, но по-тихо. — Понякога съм толкова доволна, че напуснах флота преди да започне стрелбата. Лошо ли е това? Егоистично?

— Не — възразява Джемисън. — Никога не бива да ти тежи, че си стояла настрана от война.

Аз не знам какво да кажа. Гривната на Ели писука.

— Олеле... Анди, и ти ли виждаш това?

Джемисън вдига своята гривна към очите си и се озъбва.

— Стига бе! Къде са родителите им?!

Ели става. И аз се изправям, без да се усетя.

— Евън, извинявай, че изчезвам толкова набързо, но трябва да се погрижа за това. — Усмива се. — Радвам се, че пак си поговорихме.

— И аз — уверявам я с надеждата, че ще ми протегне ръка.

Не го прави.

— И ние тръгваме — подканя ме Джемисън. — Роджърс, сложи си остатъка от обяда в кутия.

— Къде отиваме? — питам, а с очи изпращам Ели и се възхищавам как униформата откроява фигурата ѝ.

— Аз се връщам на работа. Ти правиш каквото поискаш.

Обръщам се към нея.

— Помислих, че искаш да помогна.

— Роджърс, ти си в отпуск. Забавлявай се.

Доближавам я и казвам по-тихо:

— Трябва да поговорим за Дейвид Уаклин.

— Не се тревожи, ние ще се справим с това.
— Мога да помогна.
— Ще те уведомя, ако се нуждаем от твоята помощ.
— Имам инструменти, с които не разполага никой друг в този кораб.

— И в момента не са необходими. Върви да се веселиш.

„Не знам как“.

— Добре де, а радиацията? Ако използвам окото си...

— Толкова ли е трудно да разбереш, когато ти намеквам „разкарай ми се от главата“? Роджърс, представи си, че знаем какво да правим. Благодаря ти за предложението, но да привлече и тебе ще е по-голямо главоболие, отколкото да оставя хората от екипажа да си вършат работата. Хайде, да не се бавим.

Тя взема двата подноса и тръгва към изхода. Мъкна се с нежелание след нея.

Очевидно е, че няма да я убедя да ми възложи нещо. Но има с кого да си поприказвам. И човекът ще препоръча услугите ми на Джемисън, след като докажа полезността си по друг начин. Човек, който се безпокои много повече от нея, когато има радиационна опасност.

И този човек ще вечеря с някакви видни особи тази вечер.

13.

*„Деджа Торис“, Палуба 10, Алеята
Четири часа преди вечерята на Ели
с важните особи*

Сбогувам се с Джемисън пред асансьора, тръгвам към пункта за записване в екскурзии на Алеята и започвам да разглеждам предложенията на екрана. Не намирам сред тях вечеря на тузари с главния инженер на кораба. Май е закрыта сбирка.

Зарязвам екрана и влизам в самия пункт — малка ниша с видеостена и едно-единствено истинско бюро. Стената показва някакъв подводен риф с пъстри морски същества. Сядам на едно от двете удобни кресла пред бюрото, а човекът зад него прекъсва заниманията си с компютъра, за да се заеме с мен. Твърде късно е, когато го разпознавам.

— С какво да ви услужа, господине? — пита Уорд. — А, вие ли сте... Здравейте. — Усмивката му трепва само за частица от секундата. На този тип трябва да му се признае, че е професионалист. — Радвам се да ви видя отново. Хареса ли ви екскурзията в двигателния сектор?

— И още как — заявявам аз. — Агентът по екскурзиите скоро ли ще се върне?

— Аз съм, господине.

— Мислех, че си... все едно. — Навеждам се над бюрото. — Имам въпрос, който е малко чудат.

— Ще направя всичко по силите си, за да ви помогна.

От тона му човек би си помислил, че ми предлага психиатрична помощ.

— Приказвах си с един човек в бара и той спомена, че тази вечер имало маса за някакви тузари. Като капитанската маса, но с хора от инженерния състав.

— Предлагаме няколко вида официални вечери с домакини от екипажа — потвърждава Уорд. — Желаете да проверя ли?

— Ако не те затруднявам.

Той се допитва до компютъра си.

— А, да. Главният инженер ще участва във вечерята, която започва в пет.

— За това питам. — Кимам. — Има ли свободни места на масата?

— Съжалявам, господине — Уорд позволява на усмивката си да изчезне, — но точно тази маса е запазена от група, която не приема външни лица.

— О, това го знам — започвам да си съчинявам по вдъхновение. — Онова приятелче от бара... той е един от тях. Покани ме да се присъединя.

— Ясно. Може ли да науча фамилното име на вашия приятел?

— Ама че неприятно... Знаех си, че съм забравил нещо. — Изсмивам се насила. — Изобщо не го попитах. Слушай, не може ли просто да ме настаниш на тяхната маса тази вечер? Обикновено съм на капитанската маса, но нали разбираш... Попреситих се на космическите му истории. Няма да откажа малко разнообразие.

Уорд не отговаря веднага. Май се наслаждава на мимолетната си власт над мен. Ако бях пиян, щях да се двоумя дали да го цапардосам, за да не е толкова самодоволен.

— Наистина съжалявам, господине — казва накрая. — Само гостът, който е направил резервацията, може да я промени. Защо не помолите своя приятел да поиска промяна?

— Ами да. Така ще направя. — Надигам се от креслото. — Благодаря. Ще проверя дали още е в бара.

— Разбира се, господине. Пожелавам ви прекрасен ден!

Уорд ми маха с ръка усмихнат.

Скривам се зад ъгъла и изминавам половината Алея, преди да си позволя кратък вбесен танц — забивам крошета във въздуха и тропам с крака.

„Кенгуру, от години те обучават в първокласна шпионска служба. Наистина ли се остави да те надиграе някакъв шибан туристически агент?“

Не. В никакъв случай. Има и други начини. Винаги има.

Колко жалко, че не мога да реша този проблем с юмруците си. Хората все казват, че насилието никога не било за добро, но когато се

научих да пребивам двойно по-тежки от мен хлапета, животът ми доста се подобри.

Така беше преди да срещна Пол. Преди той да ми покаже, че хората може да бъдат манипулирани и без да ги докоснеш, стига да разполагаш с подходящи ресурси. Само трябва да разгадаеш какво иска онзи, когото си набелязал.

Е, имам си разни нещица в джоба. Какво всъщност иска Уорд?
„Той работи на процент“.

Намирам най-близката тоалетна, скривам се в свободна кабинка и вадя малко снопче от аварийния резерв. И се връщам на гишето за туристически резервации.

— Здравейте отново — посреща ме Уорд. — Мога ли да ви бъда полезен с още нещо?

— Спомних си името на моя приятел — заявявам и сядам пред него. — Джеймитър Мейтланд.

Слагам новичката стодоларова банкнота на бюрото и я плъзгам към него. Холографски бюст на покойния президент Мейтланд трепка над повърхността ѝ.

Уорд показва класа не реагира видимо на опита да го подкупя. Оглежда Алеята зад мен, очите му шарят наляво-надясно, преди да се вторачи в мен.

— Той май е имал близък, ако не греша?

И за това съм подготвен. Отделям друга стотачка от снопчето в ръката си и плъзгам и нея по бюрото.

— Всъщност си спомням, че са били *трима* братя — натъртва Уорд.

Мръщя се.

— Наистина ли?

Той кима.

— Наистина.

Избързах с втората банкнота. Така става, когато не си репетираш за представлението. Карай да върви, не харча свои пари. Слагам трети Мейтланд на бюрото. Уорд посяга към парите, но аз не ги пускам.

— Значи можеш да изпълниш желанието ми?

Той отдръпва ръката си и насочва вниманието си към компютъра. Натиска няколко клавиша и казва:

— Не мога да ви настаня на самата маса за важни гости, но ще ви уредя място на съседната. Ще виждате всичко отблизо. Това стига ли ви?

Надявах се да поговоря с Ели по време на самата вечеря, но поне ще мога да я запrikaзвам, преди да се върне в секторите на екипажа. Пак е по-добре, отколкото да се промуша там тайничко и да си навлека гнева на Джеемисън.

— И така бива.

Вдигам ръката си. Уорд прибира банкнотите с едно ловко движение.

— Господине, а имате ли подходящо официално облекло?

— *Толкова ли държите на формалностите тук?*

Никак не ми допада тази негова усмивчица.

Не прочетох всички обяснения в документите от туристическа агенция „Принцесата на Марс“, преди да се кача на това весело корабче. Нямах време. Затова не си взех подходящи дрехи за официалните вечери. А в службата не смятат смокинга за толкова важна принадлежност, че да го включат в снаряжението за извънредни ситуации, което винаги държа в джоба.

Но добрата новина е, че на алеята има шивашко ателие, и Уорд твърде услужливо ми съобщава това. Е, няма да плащам аз.

Шивачът си записва мерките ми и заръчва да се върна след един час. Спирам за малко пред съседния фризьорски салон и решавам, че не искам да се занимавам с косата си точно сега. Връщам се в каютата, за да се изкъпя и обръсна.

Огледалото в банята явно има някакво авангардно устройство и изобщо не е замъглено от парата, след като спирам водата в душа. Виждам ясно съвсем обикновеното си тяло и лицето си — и то съвсем обикновено и дори незапомнящо се.

Пол наистина имаше късмет, че си намери мургаво хлапе със свръхспособност, склонно да изпълнява заповедите му. Службата не само ми имплантира бионичното ляво око, а и преправи лицето ми, преди да се заема с операции — за да съм колкото се може по-незабележим. Скромна брадичка, леко сплескан нос. Нито красавец,

нито грозник. Сливам се с почти всяка тълпа и ако не си отварям устата, хората почти винаги ме смятат за един от местните.

Службата ми даде нова самоличност и нов живот, а аз само трябваше да се откажа от предишното си лице. Това не ме притеснява. Не исках да си остана онова уплашено момче. Исках да загърбя всичко в миналото си. Исках да бъда друг човек.

„И какъв ще бъдеш тази вечер, Кенгуру?“

Самопочистващото се огледало отразява толкова добре, че дори малко ме смуцава.

Довършвам заниманията си в банята, навличам някакви дрехи и пак тръгвам към Алеята за проба на смокинга. Глупаво настоявам данося истинска папийонка и минават няколко минути, докато я нагласим така, че да не ме задушава. Отбивам се набързо в каютата да оставя всекидневните дрехи и тръгвам към главната трапезария.

Влизам в пет часа и десет минути, хората вече се хранят. През два метра има някой от персонала, питат ме за номера на масата и ме упътват към голямата стълба в дъното. Масата на Ели е точно пред стъпалата, там вече са поднесли предястията.

Важните особи се оказват няколко момичета с вид на ученички и две по-възрастни жени. Отблизо забелязвам, че всички носят някакви значки с емблема в синьо и златно. Не познавам тази емблема. Снимам я с лявото око, включвам антената и пускам търсене.

На моята маса, която е точно до масата на Ели, както е обещал Уорд, са заети половината места. Светските разговори не са толкова претенциозни както на капитанската маса. Правя си компания с две двойки туристи. Едните са запалени пътешественици и опитват да убедят другите колко увлекателни са по-дългите полети към далечни планети. Оставям ги да водят разговора и съм доволен, че не е нужно да говоря много. Така имам повече време да се заглеждам в Ели.

Тя с нищо не показва, че ме е забелязала. Цялото ѝ внимание е насочено към недораслите момичета, които май я обсипват с въпроси. Гълчавата в трапезарията ми пречи да подслушвам. Мога да включа чувствителния микрофон, но ще е някак нечестно.

Тъкмо навреме получавам резултата от търсенето за емблемата на значките — Национален съвет за наука и технологии. Федерална образователна програма. Имало е защо да ми се струва смътно позната.

Може би ще се възползвам от това да подхвана разговора по-късно. Когато случайно, но нарочно срещна Ели в коридора.

Отказвам всички предложения на сервитьорите за алкохол. Искам си ума бистър тази вечер.

На масата за видни гости приключват с вечерята по-рано, отколкото на нашата. Зарязвам съседите си по маса без особено съжаление, за да догоня Ели, която излиза от трапезарията.

— О, здрасти. — Махам ѝ с ръка.

Тя вдига поглед от екранчето на китката си.

— Здравей, Евън. — Стреснатото изражение се сменя с усмивка. — Как си се пременил. Хареса ли ти вечерята?

— Да, благодаря. — За миг се двоумя да споделя ли как в последния момент станах клиент на шивашкото ателие, но решавам, че не искам да се държа така тази вечер. — На работа ли се връщаш?

Ели натиска за последен път нещо на гривната си и отпуска ръка.

— Застъпвам чак в полунощ. Имам предостатъчно време да се преоблека. — Свива рамене. — Щях да проверя докъде е стигнал екипът по почистването, но те май почти са привършили. Няма нужда да навличам защитния скафандър и пак да влизам там.

Не бих могъл да измисля по-добро начало за разговора, който съм намислил.

— И как е минало? Питам за почистването.

Тя оглежда минаващите край нас пътници.

— Може би не е много уместно да го обсъждаме тук. А и защо те интересува толкова?

— О, професионално любопитство. Все пак съм инспектор по междупланетна търговия.

— Да, вече спомена това... — проточва тя със съмнение.

— Радиацията е сериозен проблем в тези търговски отношения. Ще ми е интересно да науча повече за вашите процедури в справянето с тази заплаха. Но на по-спокойно място. Когато имаш свободно време. — Тя се е ухилила. — Нещо смешно ли казах?

— Евън, ако ще ме каниш на среща, просто го направи.

— Аз не... Не е това...

Изведнъж мозъкът ми сякаш се обвива с памук.

— Ама че лъжец. — Ели ме хваща под ръка и съм готов да се закълна, че по гръбнака ми плъзва гореща тръпка. — Хайде да се

разходим. Знаеш ли откъде се минава за ботаническата градина?

14.

*„Деджа Торис“, Пътнически асансьор
Три минути след като Ели промени плановете ми*

Качването в ботаническата градина с асансьора се проточва. Има предостатъчно време да умувам как да се държа след тази изненада. Бях си намислил да говоря за инженерни проблеми, радиация и космос, за да привлека вниманието на Ели. Не очаквах, че тя иска да дойде с мен. Каква игра да подхвана сега? Как да овладее положението?

Или просто да се порадвам на компанията ѝ?

Дейвид Уаклин е на сигурно място. Опасността от радиоактивно заразяване е премахната. Аз само различавам допълнително случая и не мога да не си призная, че предчувствието ми за нещо още по-зловещо може да се дължи на неудържимото желание да върша някаква работа. Защото само това умея. Може би ме плаши шансът да бъда обикновен човек вместо борец със злите сили.

А мълчанието на Ели е странно. За какво ли мисли? Да я попитам ли? Как би постъпил нормален човек?

— Как мина вечерята с важните гости? — казвам накрая.

— А, не беше чак толкова зле. Група ученички. Винаги съм напрегната, когато говоря с хлапета. Нали трябва да им бъда за пример, знаеш как е.

— Всъщност не знам.

Тя се засмива и ме тупва по ръката. Сърцето ми прескача един удар. Да задълбая ли в темата за децата? Но аз нищо не знам за тях. А и за това ли искат да говорят жените на първа среща? Тя дали смята, че това е първа среща?

Вратата на асансьора се отваря и нахлува ярка жълта светлина през листата на горичка. Издавам някакъв гърлел звук и вдигам ръка да закрия очите си.

— Това истинска слънчева светлина ли е?

— Ти да не си вампир, че се плашиш? Хайде.

Ели ме хваща за ръката и пулсът ми се забързва. Извежда ме от асансьора и ме води по настлана пътека между дърветата.

— Да, истинска е. Растенията се нуждаят от нея за фотосинтезата.

Тук мирише на живот — почва, трева, дървесна кора. Почти съм готов да си въобразя, че се разхождаме някъде на Земята.

— Значи тук сме над товарните сектори.

— Браво, Евън. — Ели ме потупва по ръката. — Получаваш червена точка.

— Имах чудесна екскурзоводка вчера. Не знаех и че влизаш в ролята на учителка.

— Не стигам чак дотам — отрича Ели. — Но веднъж пожелах сама да покажа базата на ученици, докато бях на военна служба. Придружителят им от министерството на образованието хареса екскурзията и оттогава все ми досажда да се занимавам с деца.

— Твоите обяснения ли хареса или тебе? — подхвърлям аз.

Тя не носи пръстен, но няма ли си приятел някъде? Или приятелка? Или приятели и приятелки?

Ели ме поглежда косо.

— Не съм толкова малка, че да не различа двете неща.

Спирам се навреме да не ѝ направя комплимент, че изглежда по-млада от годините си. Горчивият опит ме е убедил, че това най-често е гаф. За какво друго да говоря? Нищо не ми идва наум.

— Тази ботаническа градина е много хубава.

„Направо си великолепен, Кенгуру. Добре че поне не подхвана разговор за времето“.

— Има дървета от цял свят — отвърща Ели. — Разделена е на шест части и всяка представя различна климатична зона на Земята.

— Често ли идваш тук?

Май знам за растенията още по-малко, отколкото за децата...

А тя ме гледа с досада.

— Стегни се, Евън. Очаквах нещо по-добро.

Хиля се като идиот, защото и тя се усмихва, а аз не знам какво друго да направя.

— Дали би могла да споделиш поне част от тези очаквания, за да направя всичко по силите си и да ги оправдая?

„Моля те, помогни, ей сега ще умра от притеснение“.

— Внимание! Посетители на ботаническата градина — започва туристическият директор Логан и малко остава да се вцепеня, докато проумее, че гласът му звучи от скрит високоговорител в пода, — моля ви да стоите встрани от мигащите жълти светлини...

— Това да не е нещо, за което забрави да споменеш? — питам Ели, без да изслушам съобщението до края.

— Не бих казала, че забравих — подсмива се тя. Жълти ивици проблясват покрай пътеката. След секунда подът под нас потреперва и се раздвижва. Осъзнавам, че съм се хванал за рамото на Ели, чак когато тя откопчва пръстите ми и ме ръга с лакът в ребрата.

— Изненадан ли си?

— Един от нас май смята това за забавно.

Ели прихва.

— Ще стане и по-весело.

— Сигурна ли си, че подбра най-подходящата дума?

— Стига си страдал от космическа болест, да вървим.

Усетът ми за равновесие най-после разгадава какво се случва — цялата палуба с форма на диск се върти около централната шахта на асансьора. Ели ме води по посока на въртенето към една от стените, които делят градината на клиновидни части. В полупрозрачната преграда, която стъписващо изглежда като не чак толкова сияеща версия на въздушната мембрана в джоба, се отваря кръгъл отвор, щом пристъпваме към нея, и усещам топъл сух повей.

Прекрачваме в друг свят: пустинен оазис, заобиколен от пясъчни дюни докъдето поглед стига, до самия плосък хоризонт под ясното синьо небе. Няма съмнение, че тук въздухът е по-сух, дори слънчевите лъчи май греят гърба ми по-силно. Или си въобразявам?

„Ей, сетих се за една смехория от последния път, когато бях в пустинята...“

Разделящата стена се затваря зад нас. А след миг и въртенето спира. Мозъкът ми още се мъчи да измисли някаква тема за разговор, в която да не издавам секретни сведения, а Ели ме кара да спрем до висока палма.

— Стигнахме. — Сочи сенките ни на пясъка. — Сега гледай.

Прилича на истински залез, но ускорен. Сенките се удължават пред очите ни и се проточват до съседната дюна за по-малко от

минута. Но ако са завъртели кораба спрямо Слънцето, за да постигнат този ефект, това би отклонило „Деджа Торис“ от траекторията му. Каква е тайната на фокуса?

— Добре де, онова там трябва да е видеостена — протягам ръка и соча, — но как...

— Ти ми обясни — натъртва Ели. — И без да се оглеждаш. Така ще развалиш всичко.

— Не знаех, че ще се явявам на изпит.

— Впрочем казах ли ти вече, че и времето ти за отговор изтича?

Знам, че се майтапи с мен. И освен това ми олеква, защото съм се научил да решавам такива задачи. Умея да минавам тестове без грешка. Известно ми е как да разгада някоя система, за да я надхитря, без да задействам някоя аларма.

И ще го направя, без да се преструвам на друг човек.

— Така да бъде — съгласявам се. — Отзад ни огрява истинска слънчева светлина. Прониква откъм отсрещната страна на градината и през преградата. Самият кораб не се върти, значи нещо друго пренасочва светлината. Нещо в *самия кораб*. Огледала?

Ели имитира силен бръмчащ сигнал.

— Не позна. Опитай пак.

Мръщя се, вторачен в сенките, които се удължават още.

— Да видим... Палубата се върти, значи всяка част е обърната към Слънцето по някое време и това симулира смяната на деня и нощта. Хитро измислено. Просто нещо трябва да спира светлината. Налучквам ли?

Тя сумти неопределено и свива рамене.

Не е *истински* изпит, нали? Това би било прекалено чудато. Дори за инженер. Представям си как Ели води всички ухажори тук, натиква ги в пустинята и гръмогласно им съобщава условията на математически задачи, за да отдели достойните от...

— Преградите! — заявявам аз. — Като онази, в която се появи отвор, за да минем. Свойствата на този материал може да се програмират. Преди беше полупрозрачен. Но може да стане напълно непроницаем в точно определени интервали, за да наподобява естествени условия... като залезите. — Поглеждам Ели с крайчеца на окото си. — Може ли вече да се обърне?

Тя се засмива.

— Напълно заслужено.

Завъртам се на пети, за да се убедя в правотата си. По-голямата част от разделящата стена е потъмняла до черно, има само тясна ивица слънчева светлина, която се спуска. Илюзия като самия кораб. Вложеният в „Деджа Торис“ замисъл е да лъха на разкошна романтика от минало, каквото никога не е имало.

Всичко наоколо е лъжа. Тоест би трябвало да се чувствам съвсем на мястото си.

— Бива си те в дедукцията, Шерлок — хвали ме Ели.

— Благодаря. А стените и таванът освен това са видеоекрани, нали?

— Кристален визуален преобразувател — уточнява Ели. — Най-новото в авангардните материали. Филтрира космическата радиация, създава холографски изображения и е устойчив на износване. Всички илюминатори на „Деджа Торис“ са от такъв кристал. Нуждаят се от постоянно хранване, но поне нямаме нужда от друга пасивна защита срещу радиация.

В пустинната част от градината вече е притъмняло. Бавно пулсиращи червени линии очертават пътеката. Зрението ми се нагажда и забелязвам нещо в нощното небе. Соча хоризонта.

— Звездите пред нас са истински, нали?

— Ами да. — Ели май е изненадана. — Програмата за залеза деполяризира холограмата и можеш да гледаш навън през кристала. Но ти как...

— Звездите над нас трепкат, защото записът е направен на Земята. А онези пред нас не мигат. Няма атмосфера.

— Набито око имаш.

Притиснала е ръката ми към себе си и усещам как диша. Този смокинг не е ушит за пустинята, така че се потя. Ризата е залепнала за кожата ми. Надявам се, че Ели все още не надушва това.

— Я ми кажи — подканя тя и пак ме води по пътеката, — как Евън Роджърс започна работа в Държавния департамент?

„Допуснах да убият най-добрия ми приятел и едва не разпалих война. Нищо особено“.

— Исках да науча защо кафето е толкова скъпо — подхващам на глас.

Тази реч съм я репетирал. Разказвал съм за фалшивата си самоличност толкова пъти, че вече вмъквам импровизирани подробности, за да не ми дотегне. Понякога намирам странни монети в чувал с боб. Друг път е издялана на ръка дървена играчка. Но никога не посягам на основната история, която е изградена старателно от цял екип специалисти в службата, за да не може никой да провери правдивостта ѝ. Отдавна си служа с техните думи и успявам да си внуша, че всъщност не аз лъжа Ели.

— Еха-а... — проточва тя, когато завършвам разказа. — Едва ли съм чувала за по-завеяна причина някой да тръгне да обикаля света.

— Това ли е завеяно? Аз пък познавам една жена, която ходи в една ботаническа градина да гледа представление с холограми.

Тя ме пляска игриво по ръката. Това е добър признак, нали? Убеден съм, че е така. Да ѝ отвърна ли със същото? Я по-добре да си кротувам.

Минаваме през следващата преграда в по-хладна и влажна част от градината. Тук също е тъмно и не виждам растенията добре, но приличат на папрати.

— Евън, а каква е *истинската* причина да пътуваш до Марс? — пита Ели.

— Сега съм в отпуск.

Тя върти глава.

— Това не е почивка. Или ти си най-некадърният турист в историята.

— Да, не ме бива много за турист.

Тя спира и впива поглед в мен. Да не съм казал нещо обидно? Да не би туристите да са болезнена тема за нея?

— Слушай, Евън. Говоря сериозно. Ако не започнеш да ме сваляш съвсем скоро, ще се наложи да те съблазня.

Изобщо не съм подготвен за такава атака и не успявам да схвана веднага какво ми говори, а чуденето как да реагирам се проточва още повече и пак се потя. Целият.

— Ще те целуна още сега — заявявам.

— Добре.

Очите ми се затварят преди устните ни да се докоснат. Много време е минало от предишната целувка и още повече време е изтекло,

откакто съм се целувал без никакви скрити помисли. Може и да не се е случвало никога.

Отначало само се радвам, че съм улучил целта. А после странно усещане искри по цялото ми тяло и аз вече пропадам, рея се, летя.

Не мога да дишам, а и не искам. Желанието ми е да остана тук завинаги.

След най-дългите и най-кратките четири секунди в живота ми Ели се отдръпва.

— О, това не беше никак зле, нали?

— Не мога да се оплача — отвърщам и вдишвам дълбоко. Някакъв аромат ми напомня за сладолед. — Тук да не са посадили ванилия? Или я има в твоя парфюм?

Тя бърчи нос толкова мило, че направо ми се замайва главата.

— Не си падам по парфюмите. Май си използвал онзи луксозен шампоан в банята си.

Тръскам глава.

— Чак сега усетих това ухание.

Ели се усмихва.

— Значи не си се потил много досега. Реагира на изпотяването.

Явно трябва да чета етикетите по-внимателно.

— А може би тук е твърде влажно.

— Ако не ми вярваш — тя доближава лицето си до моето, — можем да отскочим до твоята каюта и ще те убедя.

Може да съм тъп, но не съм чак толкова тъп. Хващам ръката ѝ и направо се втурваме към асансьора.

Чак когато сме полуголи на леглото в каютата се сещам за предпазването от бременност. Ели ми подсказва, че в минибара има предостатъчно запаси от презервативи. Не е трудно да се досетя, че такива вечерни изненади се случват доста често в туристическите кораби.

Ели знае какво иска. За щастие и аз искам същото.

Тя е изумителна. Надявам се аз да съм поне удовлетворителен.

След това и двамата заспиваме. Буди ме писукането на нейната гривна. Подпирам се в леглото и я виждам да закопчава униформената си куртка пред огледалото. Тя изключва алармата, забелязва, че съм буден, и се навежда над леглото.

— Дългът зове. — Целува ме. — Ще се видим ли по-късно?

Не разбирам защо трябва да пита.

— Не знам как ще успееш да ме отпъдиш, госпожо главен инженер.

Усмивката ѝ огрява цялата стая.

— Не сме на работа. Наричай ме Ели.

— А ти мен — Евън.

„Но това не е името ми“.

Още една целувка и тя излиза.

15.

*„Деджа Торис“ Палуба 6, Каюта 6573
33 минути след като Ели си тръгна*

Има нещо ужасно: винаги сънувам кошмари след секс. Няма значение и дали ще будувам денонощия наред — щом накрая заспя и започна да сънувам, става лошо. Отначало го приписвах на страховете си, защото първите ми сексуални преживявания не бяха от най-приятните, но след като започнах да работя за Пол, вече нямаше как да пренебрегна този натрапчив навик.

Никога не сънувам партньорките си и няма нищо открито сексуално в тези видения. Обикновено се появява нещо печено. Старая се да не задълбавам в самоанализи. И изобщо не продумвам за това пред Скалпела.

Този път в страховития кошмар, от който се будя, съм затворен в микровълнова печка и ме готвят до смърт, а няколко робота гледат. И това ми напомня, че мислех да проуча колко са ефективни цивилните лекарства срещу радиация.

След половин час безплодно ровене проумявам, че дори не знам точно какво търся, а и не бих могъл да разбера правилно резултатите. Знам обаче с кого трябва да поговоря. Длъжен съм да попитам заради Джемисън, заради Сантамария, заради всеки друг, който е влизал в каюта 5028 след пожара.

Длъжен съм да попитам заради Ели.

Чрез антената, която съм монтирал отвън, мога да се свържа с вътрешната комуникационна система на службата, но малко се притеснявам да потърся Джесика. Но пък тя е на милиони километри от мен. Какво толкова може да направи? Да ми се разкреци?

Сядам пред бюрото в стаята и махам с ръка, за да активирам компютъра. Часовникът показва 00:58. Докато влезем в орбита около Марс, на „Деджа Торис“ се използва часовата зона на началната точка на полета, тоест същата както във Вашингтон.

Не ми е ясно точно как протича онази проверка в службата. Който и да разследва нашия отдел, не е необходимо да идва в нашия офис. Щом някой може да стовари цялата си бюрократична мощ върху нас, несъмнено има такава степен на достъп до класифицирана информация, че да получи дистанционно каквото поиска. Аз мога да го правя от междупланетното пространство, значи и те могат да го правят от друг квартал в същия град.

Успявам да измисля само една причина проверяващите да отидат в службата — за разговори лице в лице. Тоест разпити. Косъмчетата по врата ми настръхват. Пол, Джесика и Оливър са в опасност, а аз не съм там да им помогна. Пол защо ме напъди така? Защо не искаше да съм там?

Знам отговора. Не иска да им се мотая в краката, защото аз съм най-слабото звено. Аз съм скритото в ръкава асо, тайното му оръжие, с което има надмощие и над по-силните от него. Но аз съм и най-неопитният, най-склонният да нарушава правилата. Не желае да подложат и мен на проверката, защото не му се вярва, че мога да опазя самия себе си, камо ли някого от останалите.

Да, но ето ме съвсем сам в туристическия кораб — без подготовка, без подкрепления, — а вече помогнах да хванат заподозрян в убийство. Ще се справя някак и без помощ. Това е моят шанс да покажа, че не съм чак толкова зависим от Камшика, Скалпела и Снабдителя.

Преди това имам нужда от само едно обаждане.

За няколко минути измислям как да свържа сигурно вградения в рамото си телефон с компютъра на бюрото. Неоспоримо е предимството да имаш скрит в тялото си пълноценен екран, който е истинско вълшебство по полезност, но очите ми се уморяват, когато се вирам прекалено дълго в несъществуващи обекти. А ако този разговор не свърши съвсем набързо, ще се проточи много.

Паузите в размяната на реплики също ще ни затрудняват. Почти сме преполовили разстоянието до Марс, значи радиосигналите от „Деджа Торис“ достигат Земята за повече от 100 секунди. Ще минават повече от три минути докато получа отговор от Джесика на поредния си въпрос.

Но това си има и добра страна — не може да ме прекъсва често, както е свикнала.

Първо влизам в общата страница на отдела, за да науча как върви проверката, ако мога. Не се учудвам, че никой не е качвал нови съобщения. И се питам дали не се държат така нарочно.

Заемам се да оставя видеосъобщение за Джесика, не харесвам казаното и започвам отново. Опитвам поне шест пъти преди да реша, че колкото по-пестелив съм с думите, толкова по-добре.

— Кенгуру до Хирурга. Предавам и приемам чрез Ехо Делта. Нужна ми е информация колко ефективни са цивилните лекарства против облъчване. Моля за незабавен отговор. Край.

Три-четири минути се точат адски дълго, когато чакаш да започнат да ти викат. Може би тайничко се надявам Джесика да не е в службата, но научавам без изненада, че е там. Всъщност никога не съм я виждал да се появява сутрин или да си тръгва вечер. Понякога се питам дали не спи на кушетката за прегледи.

Изненада обаче има — тя е с висока прическа, безупречен грим и вечерна рокля без презрамки. Все едно е на моден подиум. Така се заплесвам, че първите й думи минават покрай ушите ми и съм принуден да пусна съобщението отначало.

— Скалпел до Кенгуру. Не знам какво ги вършиш, по дяволите, но щом се обаждаш *на мен*, а не на Камшика, значи не е *чак толкова* неотложно. И няма да те питам... не, всъщност те питам защо използваш антената за извънредни ситуации. Защото все някой ще засече сигнала и е твърде вероятно да... — Тя клати глава и си поема дъх. — Както и да е. Ще оставя на Снабдителя да ти изнесе тази лекция.

— Голям кеф — мърморя аз.

„Остави това за по-късно“.

— Сега да отговоря на твоя донякъде смущаващ въпрос — ефективността зависи от конкретното лекарство и от точните характеристики на радиацията, на която са изложени пациентите. Би трябвало да си получил профилактична доза защитаващ от облъчване препарат, когато си се качил на кораба. Вероятно разполагат с генисалин или трибетаин, но те не помагат срещу всички видове облъчване. Ако можеш да доближиш източника на радиация, изпрати ми данните от сканирането. А ако *самият ти* си бил облъчен, искам и данните от сензорите за състоянието на твоя организъм. Колкото може по-скоро! Край.

Събирам файловете и ги изпращам с кратко съобщение.

— Кенгуру до Скалпела. Изпращам данните от сканирането и от моите сензори. Бяхме изложени за кратко на радиация от повредено емисионно енергийно ядро. Впрочем какво си облякла? Да не си загубила някакъв бас? Край.

Чакам отговора почти пет минути. Светналият в окото ми екран ме заварва на тоалетната чиния. И по-зле е било.

— Скалпел до Кенгуру. — Докато говори, Джесика работи със своя компютър, затова почти не поглежда към камерата. — Нося тази нелепост, защото бях на опера, която... но защо ли те занимавам с това? Не е важно. Проверяващите се мъчат да ме хванат на въдичката, докато тормозят с въпроси Камшика и Снабдителя. Играят си на „разделяй и владей“. — Завърта глава. — Не. Наистина не е важно. Искам да ми кажеш колко души са били облъчени от емисионното ядро. Допускам, че корабният лекар не е безнадежден идиот и е накарал всички да се изкъпете и да се изтъркате до червено, освен това е унищожил дрехите и ви е дал генисалин. Това ще ви помогне в първите дни, но сензорите в тялото ти показват увреждания на костния мозък. Смятам да реша този проблем. Изчакай. Не мърдай никъде. Край.

Излизам от банята и понеже нямам какво да правя, записвам още едно съобщение.

— Кенгуру до Скалпела. Виж какво, не се тревожи излишно. Нито ми се гади, нито ми пада косата, а мина цяло денонощие. А емисионното ядро май беше изчерпило повечето си енергия, преди ние да влезем там. Не ми се вярва, че в този кораб имат апаратура за синтез на лекарства, затова не се сецям още с какво бих могъл да помогна — все пак ще е голяма мъчнотия да си правя химическа лаборатория в каютата, нали? И като гледам, имате си достатъчно разправии. Просто ми кажи дали трябва да... де да знам, да отбягвам мазните храни през следващите дни или нещо подобно, за да не ти досаждам повече. И ще ти бъда благодарен да не казваш на Пол. Не е нужно да се безпокои и за такива дреболии. Край.

Убеден съм, че Джесика не е чула съобщението до края, защото се появява отново на екрана ми само след три минути и двайсет секунди.

— Скалпел до Кенгуру. Трябва да знам колко души освен тебе са били облъчени от емисионното ядро, дали сред тях има деца на по-малко от десет години или възрастни на повече от шейсет години, както и производителя на ядрото. Преди осем години във военните импланти сме използвали три различни марки емисионни ядра с алфа-и бета-частици, а записите от окото ти нямат разделителната способност, за да определя марката. Ако е необходимо, отиди да си запишеш серийния номер и не мисли за допълнителното облъчване, наноботите ще те излекуват и от него. Край.

Усъмнявам се, че съм чул последното изречение както трябва, и го слушам отново, след това прилагам към отговора си военното досие на Алан Уаклин.

— Кенгуру до Скалпела. Изпращам ти военното досие на вече покойния носител на емисионното ядро. От него би трябвало да научиш кога е имплантирано. Ти наистина ли каза „наноботи“? Така прозвуча. Но не може да е вярно, защото те не само са строго секретна експериментална биотехнология, а и ти едва бе започнала да ги програмираш в деня преди да замина. Тоест преди седмица и половина. Моля те, обясни ми. Край.

Не може да е намислила това, в което я подозирам. Или може? Няма как Пол да разреши това. И дали изобщо е възможно? Как би успяла да напредне толкова в софтуера на наноботите за десетина дни? Въздействието върху живите тъкани се различава напълно от създаването на безжични мрежи и ако нещо потръгне зле... е, очевидно няма да е краят на света, но несъмнено ще навлече края на нашата служба.

Три-четири минути отлитат незабелязано, когато напразно си мъчиш ума.

— Скалпел до Кенгуру. Имам личното му досие, ще се наложи да направя още проучвания, но би трябвало да намеря каквото е нужно. Да, казах „наноботи“. Променям програмите им, за да възстановят твоите увредени от радиацията тъкани и хромозоми и да убиват клетките, образуващи злокачествени тумори, преди да са се разпространили. Кодът е почти готов за изпращане. Не мърдай оттам. Чакай моето разрешение. Край.

Е, това вече е нелепо...

— К. до Скалпела. Хайде да си говорим направо. В отпуск съм от десет дни, а ти вече лекуваш рак? Край.

— Скалпел до Кенгуру! Опитвам се да върша работа! И не е лечение, а спешна помощ. Ще минат няколко седмици, докато наноботите открият и премахнат всички засегнати тъкани. Имаш време, но ако беше минало още едно денонощие, уврежданията можеше да станат твърде тежки дори за наноботите, затова трябва да измисля как ще помогнеш и на пострадалите цивилни. Да ми се беше обадил веднага след случката. Сега ще седиш и ще чакаш.

Дори не казва „край“, само плесна по клавиша, за да завърши предаването.

— К. до Скалпела. Моля те да ме извиниш за всички тези въпроси, но не очаквах, че би могла да използваш миниатюрните *роботчета* в моята кръв, за да предотвратиш *рак*. — Понякога се чудя дали Джесика наистина принадлежи към човешкия род. — Ще има ли странични ефекти, докато вършат тази работа? Някакви усещания? Има ли риск да променят каквото не бива и... знам ли, да ми съсипят бъбрек или нещо друго? Край.

Минават почти шест минути, преди да получа отговора ѝ. Тя се е вторачила в камерата.

— Скалпел до Кенгуру. Няма да усещаш нищо. Наноботите манипулират отделни молекули в клетките ти. Промените са микроскопични. По-голямата част от работата се състои в предотвратяване на по-тежки увреждания. И това не е новост в науката. Лекарите се занимават повече от век с откриването и профилактиката на рака. — Погледът ѝ става леко унесен. — Животът ми не започна с постъпването в тази служба. Двайсет години разработвах методи за молекулярни въздействия. И тъкмо в този вид възстановяване на тъкани се състои основата на моето предложение към научния отдел. Можех да приложа технологията още преди месеци, ако те не се заяждаха за всяка дреболия... — Млъква, вдишва дълбоко, вдига ръка и издиша. — Не. Няма да се нервирам за това. Продължаваме нататък... В това предаване е включена новата програма на наноботите. Телефонът в рамото ти би трябвало вече да им я изпраща. Остави този канал включен, може би ще са необходими допълнителни данни. След няколко часа ще ти се обадя, за да ти кажа какво ще правим с цивилните. Край.

16.

*„Деджа Торис“, Палуба 3, Бюфет „Барзум“
Шест и половина часа след толкова приятния
разговор със Скалпела*

„Деджа Торис“ достига средата на полета малко след закуска, но преди това системата за оповестяване повтаря предупреждения от туристическия директор Логан всички предмети да бъдат закрепени и всички деца да бъдат наглеждани. Това ми помага и да се събудя навреме, за да отида в бюфета преди края на закуската.

Да се погрижиш за четири хиляди цивилни в безтегловност не е лесно. Оставиш ли ги да се реят из цял кораб цяло денонощие, само си просиш неприятности. Затова някои части от „Деджа Торис“ вече са недостъпни и като гледам, всеки от екипажа, наброяващ около две хиляди, участва в начинанието. Разположени са навсякъде, където би поискал да отиде пътник, за да помагат с придвижването. Май е невъзможно човек да се отърве от тях, но и това го има в договора за пътуването — по средата на полета безопасността е по-важна от желанието да се усамотиш.

Докато допивам сутрешното си кафе, поднесено в затворена колбичка заради безтегловността, се чува последното съобщение на Логан. Трима от екипажа ни наобикалят и ни предлагат специалните чехли, ако сме забравили своите в каютите. Усмиввам им се и соча червено-белите приспособления с голямо сцепление, които съм сложил на краката си. Тогава ми предлагат камера-робот под наем, която да ме следва и да записва приключенията ми в безтегловност. Отказвам учтиво. Няма нужда никой после да гледа как съм пърхал тронаво цял ден.

Пронизителна аларма отбелязва последната минута, преди да се лишим от гравитация, наоколо примигват матовочервени светлини и привличат вниманието към пода, който ей сега ще се превърне в поредната стена. Половината пътници около мен изглеждат

неспокойни, другата половина — развълнувани, а хората от екипажа ни подканят да се присъединим към тях в гръмогласното обратно отброяване.

— Три... две... едно... *безтегловност!*

Отначало няма нищо особено. Наблизо деца подскочат и остават разочаровани, защото не политат. Пълното изключване на двигателите отнема около минута. После бюфетът и околностите му вече ехтят от писъци, подвиквания и вопли — стотици хора преживяват за пръв път продължителна безтегловност. Пътниците в „Деджа Торис“ са я усетили само за няколко часа при прехвърлянето от Стъблото. Сега им предстои цяло денонощие на объркване и може би страх.

Хората от екипажа щъкат сред тълпата и не позволяват никой да се отнесе безпомощно нанякъде. Кафявите ивици по пода, които смятах за декоративен елемент, всъщност са грапави ленти, които лепнат за обувките и чехлите, за да дават опора.

Зяпам и слушам оживлението и врявата няколко минути, но накрая пак се замислям за трудната задача, която отлагам от снощи.

Не знам колко ще се бави Джесика в измислянето на лечение от лъчевата болест, което някак да пробутам на пострадалите членове на екипажа; ясно ми е обаче, че не мога да направя всичко сам. Дори за да науча имената на всички засегнати от инцидента, трябва да имам достъп до списъка на екипажа.

Май няма друг начин освен да подлъжа някой офицер да се включи в играта. Не знам как ще постигна това, но вече съм си набелязал мишената — Джемисън. Тя е разковничето и ако успее да й пробутам залъгалките си, край на проблема.

Само трябва да внуша на ветеран от военния флот и опитен агент на разузнавателна служба, че е необходимо тя и неколцина от колегите ѝ да се подложат на експериментално лечение, и то проведено от мен.

„Колко му е. Раз-два, и готово“.

— Господин Роджърс?

Трепвам силно от гласа на Джемисън и това движение ме изтласква над седалката. Успявам да се вкопча в ръба на масата и увисвам за миг, докато овладее движенията си и опра подметките си на близката лепкава лента. Лявата ми ръка закача ъгъла на подноса и едва не го изстрелва нанякъде. Спирам го с другата си ръка. Притискам го отново към грапавата повърхност на масата.

Пред мен Джемисън е стъпила на лепкава лента от другата страна на масата и се зъби нетърпеливо, както вече съм свикнал да я виждам. Двама от охраната, които не познавам, са във въздуха зад нея, хванали са се за дръжки по стените — има ги много наоколо. Като останалите си колеги и те са сменили униформите с удобни за безтегловността гащеризони.

— Какво правите тук? — изтърсвам преди да помисля.

— Евън Роджърс? — още по-твърдо изрича тя, а и погледът ѝ става пронизващ.

„Добре де, шефе, ще изиграя ролята“.

— Да, аз съм. Ъ-ъ... проблем ли има?

Тя маха с ръка на двамата да ме доближат.

— Бихте ли дошли с нас, господин Роджърс? Искаме да поговорим с вас.

Мъжете с нея май не смятат, че разиграват сценка. Навеждам се към нея и казвам тихо:

— От мен очаква ли се да вдигна скандал?

— Не, сър — звучно заявява Джемисън. — Просто елате с нас и ще изясним случая.

Извеждат ме от зоната около бюфета — Джемисън отпред, аз и единият от охраната по средата, вторият зад нас. Другите пътници си шушукат, докато напредваме по коридор към служебен вход. Опитвам се да изровя от паметта си направил ли съм нещо от вчера досега, за да загазя още повече.

Щом влизаме в част от кораба, достъпна само за екипажа, питам:

— Добре де, какво става?

Джемисън отпраща с жест двамата, които явно са доволни да се отърват от нас, и сочи към асансьора.

— Натам сме.

Потискам желанието си да се инатя и я следвам с умерен успех. По пода и стените тук няма лепкави ленти както в пътническите сектори, а ръкохватки през около метър. Незнайно защо не успявам да хвана цаката на придвижването по този коридор.

Пропускам пет-шест ръкохватки и се блъскам поред във всички повърхности, преди Джемисън да спре и да се обърне. Докопча ме за яката и ме завлича в асансьора.

— Благодаря. Отдавна не ми се е случвало.

— Няма нужда от акробатика — скастрия ме тя, натиска един бутон и вратата се затваря. — Карай по-простичко. Леки съдържани движения.

— Ясно. Може ли вече да говорим спокойно? За какво беше това представление?

— Съжалявам за театъра, но трябваше да те откъсна от пътническия сектор, без някой да си помисли, че се отличава от останалите.

Това не изглежда добре.

— Какво става?

— Дейвид Уаклин е буден и не помни нищо.

— Шизофреничен пристъп?

— Не. Доктор Соуни казва, че Уаклин е заспал в първия ден на полета и се е събудил чак сега.

Свивам вежди.

— Спал е две денонощия?

— Така твърди Соуни. Взел му е кръвни проби, направил е основно сканиране на мозъка и не е намерил нищо необикновено. Нямало е пристъп. Освен това казва, че според съдържанието на кръвна захар и други биохимични показатели наистина е ял за последен път преди два дена, а след това е спал много дълго.

— Но ти не си убедена.

— Кое е по-вероятно? — троснато отвърща Джемисън. — Да е извършил насън двойно убийство и да е проникнал в онзи катер или да лъже?

Вратата на асансьора се отваря със звън.

— Но защо ми обясняваш това? И къде отиваме?

— В лазарета. Докторът отказва да тъпче Уаклин с още лекарства, затова имам нужда от твоето око вместо детектор на лъжата.

Усмиввам ѝ се.

— Нуждаеш се от помощта ми, а?

— Не и ако станеш непоносим.

— Гарантирам, че ще ме понесеш, макар и с големи усилия.

— Май вече съжалявам — мърмори Джемисън.

Разпитът не е много вълнуващ. В началото Дейвид Уаклин е объркан и свадлив, но се укротява за по-малко от минута под напора на неспирните въпроси на Джемисън. Лявото ми око може да засича основни жизнени показатели като температура на кожата, пулс и честота на дишането и аз използвам програми за анализ на тези реакции като показател, че човекът се отклонява от истината. Но този път няма никакви отклонения от нормата.

Според спомените на Дейвид той заспал в каютата си и се събудил в лазарета, вързан с ремъци за кушетката. Направо рухва, когато Джемисън му съобщава, че другите от неговото семейство са мъртви. Тя го довършва — показва му окървавения нож от спасителния катер и Уаклин вече плаче неудържимо като дете.

Окото ми потвърждава, че не се преструва. Вкисвам се. Значи имаме убиец на свобода в кораба и дори не можем да предположим кой е той.

— Какво става тук?! — провиква се доктор Соуни.

Появява се стремително иззад ъгъла, привлечен от риданията на Уаклин, и едва не се забива в стената до мен, но накрая спира с помощта на една ръкохватка. Отскачам, но блъскам Джемисън. Пликът за веществени доказателства с ножа вътре се изплъзва от ръката ѝ.

Сблъскват се и ръцете ни, когато посягаме едновременно към острия нож, който се премята из лазарета. Тя ме избутва с лакът и го хваща.

— Що за глупости?! — ръмжи Джемисън.

— Извинявай. Заради безтегловността е. Но ти видя ли го?

Дейвид дори не е погледнал към нас. Тялото му се тресе от гръмкия плач.

— Ами да — потвърждава Джемисън и аз съм убеден, че помръква така не от съчувствие към Уаклин.

— Какво направихте? — ядосано пита Соуни.

— Трябваше да му задам няколко въпроса.

— Приключи ли?

— Приключихме — въздиша Джемисън. — Той не ги е убил. Така ли е, Роджърс?

— Да. И това май е добра новина.

— За жалост аз пък имам лоши новини — сумти Соуни.

— Какви? — мръщи се тя.

— Ще докладвам в заседателната зала след десет минути — натъртва лекарят. — Капитанът също ще иска да чуе това.

— Както кажеш.

Запътвам се към асансьора след Джемисън. Този път тя не ме влачи, но изоставам с поне петнайсет секунди. Тези ръкохватки наистина ли са твърде малки или ръцете ми са толкова грамадни?

Щом се вмъквам в асансьора, тя натиска бутона, откача някаква кутийка от колана си и ми я дава.

— Знаеш ли как се използват?

Разглеждам нещото в ръцете си. Тънки алуминиеви халки за вмъкване на пръсти и тънък цилиндър, който ляга в дланта. От предпазната дъга се подава струйник между показалеца и средния пръст.

— Ръчен тласкач, нали?

Джемисън кима.

— Бутонът под палеца е полуавтоматичен. Кратка струя азот под налягане, която те тласка в обратната посока. Не я насочвай към хора. Газът е под налягане двеста атмосфери. Струята излиза с петдесет метра в секунда.

— Разбрах. А защо трябва да го нося?

— За да се движиш в кораба. Дотегна ми да те гледам как се мяташ насам-натам в безтегловността.

— Не ми се налага често да работя в открития космос.

— И слава богу.

17.

*„Деджа Торис“, Палуба Б
Заседателна зала на офицерите
16 глупашки часа преди пак да имаме притегляне*

Чувствам се зле облечен. Всички останали в залата носят елегантни гащеризони с пъстри знаци за ранг и емблеми на съответните служби. Капитан Сантамария, комодор Галбрейт и началник на охраната Джемисън са в традиционното морскосиньо и златно, туристическият директор Логан изпъква с ярките оранжево и жълто, професията на доктор Соуни е изтъкната в бяло и червено. Аз пък нося джинси и избледняла тениска.

Джемисън обяснява какво се случи.

— С доктор Соуни и господин Роджърс проверихме показанията на Уаклин и сме единодушни, че той не лъже.

— Как е възможно? — учудва се Галбрейт.

— Това е въпросът за милион долара — въздиша Сантамария.

— Все не ти разбирам изразите — сумти Джемисън.

— Все едно в телевизионна игра — опитвам се да ѝ подсказам.

— Не ми помагаш — сопва се тя. — Защото не ги гледам.

— Струва ми се, че знам отговора — казва Соуни. Докосва масата, за да изчисти екрана, и показва пластмасова торбичка с две шишенца хапчета. — Това са лекарствата, предписани на Дейвид Уаклин — стеломан и далазин. Стандартното лечение на шизофрения.

Отваря торбичката, вади шишенце и го подава на Логан.

— Моля ви да извадите една таблетка.

Логан отвинтва капачката и чука лекичко дъното. Отвътре изскачат три кръгли жълти хапчета. Той стиска едното с палец и показалец и прибира другите две в шишенцето.

— Етикетът гласи „Стеломан“ — напомня Соуни. — Потиска психопатичните прояви. Ето го фармакологичното описание.

Пак докосва масата, появяват се правоъгълник от текст, въртяща се молекула и снимка. Соуни увеличава изображението: две таблетки с щамповани в тях цифри и от двете страни.

Но тези хапчета на снимката са овални, а не кръгли.

— Не са същите — отбелязва Логан. — Формата е друга, а и кодът не съвпада.

— Възможно ли е да са някакво генерично производство? — пита Галбрейт.

— И аз предположих същото — отговаря Соуни. — Но не е така, ако се вярва на етикетите. А когато проверих какво представляват тези таблетки, резултатите бяха смущаващи.

Показва друго фармакологично описание с кръглите хапчета като онова в ръката на Логан. Няколко ключови думи се набиват на очи. Докторът е прав. Новината е лоша.

— Фенциклидин — обявява той. — Първоначално е използван венозно като обезболяващо, през двайсети век са злоупотребявали с него като наркотик. В големи дози причинява кататония при шизофреници.

Джемисън изразява гласно същото, което си мисля и аз:

— Шибана работа!

Сантамария щрака с пръсти.

— Ерика, искам проучване на пътниците. Открий кой е свързан по някакъв начин със семейство Уаклин.

— Слушам, сър.

Галбрейт се отблъсква от масата, извива се във въздуха и се устремява с главата напред към вратата.

— Но как биха подлъгали шизофреник да пие друго лекарство? — недоумявам аз.

— Нали чухте какво предположи комодор Галбрейт. Генеричните варианти на лекарствата често се различават външно от патентованите — казва Соуни. — Опасявам се обаче, че са го измамили нарочно. Етикетите не са истински. И щрихкодовете им са фалшиви. Някой е искал Дейвид Уаклин да използва неподходящото лекарство.

— Докторе, искам да направиш още веднъж токсикологична проба на Дейвид Уаклин — казва капитанът. — И да установиш дали е имал в организма си точно тези лекарства.

— Минаха повече от две денонощия — възразява Соуни, но забелязва как го гледа Сантамария и се поправя: — Ще направим всичко по силите си, капитане.

— Благодаря, докторе.

Сантамария потропва с пръсти по ръба на масата, а Соуни взема торбичката с лекарствата и се изтласква към асансьора.

— Джеф, какво да правим в тази ситуация? — пита капитанът след малко.

— Не можем да уведомим пътниците — отговаря Логан, — особено в момента. Няма как да контролираме паниката в условия на безтегловност.

— Съгласен съм.

— Не знаем какво иска убиецът — продължава туристическият директор. — Може би вече е постигнал целта си, която е била да убие Емили и Алан Уаклин, а за престъплението да бъде заподозрян Дейвид. Но в такъв случай би могъл да изчака до края на полета, когато не би ни останало време да го заловим.

— Значи още не е осъществил целия си план — казва Сантамария. — И трябва да научим каква е следващата му цел.

— Най-добре е да помогна на Ерика — решава Логан. — Ще направим кръстосана проверка на заниманията в кораба. Ще започнем с пътниците, които не са правили нищо особено и не са се хранили в общите заведения. Убиецът би имал нужда от време, за да заличи следите си.

— Тръгвай — одобрява капитанът.

Логан се завърта на място и полита към мостика.

В залата оставаме само аз, Сантамария и Джемисън.

— Роджърс — казва ми капитанът, — искам от тебе да се свържеш с нашия общ приятел, за да разреши да получим пълното военно досие на Алан Уаклин.

Щом включавам антената, виждам чакащо съобщение. Примигвам, за да го махна. Трябва да го оставя за по-късно.

Криптирам съобщение пряко до Пол с искането за досието и много уклончиво обяснение за какво ми е тази информация. Обръщам се и се оказва, че само Джемисън се е навела над масата. Явно капитанът се е върнал към обичайните си задължения.

— Ще проверя за отговор след половин час. Сега какво ще правим?

Тя ме гледа начумерено.

— Ти върви да правиш каквото искаш. Обади се на охраната, когато получиш досието.

— Мога да ти помагам в анализа, с който си се захванала.

Тя вече се зъби.

— Нямам време да ти обяснявам.

— Аз съм схватлив. Нека просто надничам над рамото ти, както казват...

— Ще ти го кажа с други думи — прекъсва ме Джемисън. — Ще си свърша работата много по-бързо, ако не ми досаждаш. Върни се, когато имаш досието.

В службата не се свенят да ми натякват, че ме държат там заради джоба. Но все още се дразня, когато някой пак ми го напомни.

Добре де, ще се постарая да не се напия, защото нямам с какво да си запълня времето.

Излизам от залата, а тя дори не вдига глава.

Писва ми да се държат с мен като с някакво непълноценно същество. *Особен* невинаги означава и *способен*. Научих това още откакто осиротях. След като открих джоба, стана по-интересно, но май вече съм задълбал прекалено в този коловоз.

Може да изглежда смахнато, но според мен бях по-щастлив през войната, когато не биваше да ме пращат по задачи с използване на джоба и се наложи да развия други умения, за да оправдая мястото си в службата. Е, сега съм в отпуск. Стига съм се напъвал да работя, хайде да се позабавлявам.

Веднага след като проумея какъв е смисълът на думата „забавление“.

В окото ми изскача напомняне, че имам чакащо съобщение. Защо да отлагам? Премествам се в някакво безлюдно служебно стълбище, за да гледам видеото.

Джесика.

— Скалпел до Кенгуру. Отговори незабавно. Край.

Говори още по-отсечено от обикновено. Изпращам сигнал за разговор на живо. Тя отговаря след по-малко от пет минути. Облякла е

привичната си бяла престилка върху простичка синя блуза. Изпарения се вият на прозирни сивкави спирали над голяма чаша на бюрото ѝ.

— Установих кой радиоактивен изотоп е използван в емисионното ядро на Алан Уаклин — започва тя направо. — Намерих решение за проблема с лечението от облъчване, но ще трябва и ти да се потрудиш. Без да споделяш с никого.

— Ако не мога да обясня на екипажа, как ще ги лекувам? — мърморя по-скоро на себе си.

— Знам, че така те затруднявам, но ще измислиш нещо — продължава Джесика, вперила поглед в камерата. Все едно наистина се с вторачила в очите ми. — Длъжен си да го направиш. Трябва да спасиш живота на тези хора. Потвърди, че си разбрал. Край.

— Кенгуру до Скалпел. Все пак все нещо трябва да им кажа. Няма как да им пробутам хапчета или инжекции, или не знам какво без никакви обяснения, нали? Просто трябва да ги залъжа с нещо. Край.

— Скалпел до Кенгуру. *Не.* — Думата звучи като ругатня. — Правим това без никакво разрешение, в пълна тайна. Ако се оплескаме, можеш да се оправдаеш, че за всичко съм виновна аз. Ако искаш, запази това съобщение като доказателство пред съда, не ми пука.

— Сега ме слушай внимателно — продължава тя. — В медицинския комплект за спешни случаи, който държиш в джоба, има апарат за кръвни проби. Вземи го, после си намери центрофуга и някакъв много скъп алкохол. Направи го за не повече от едно денонощие. Ако се бавим прекалено, уврежданията на тъканите ще станат непоправими. Моля за потвърждение. Край.

Започвам да подозирам какво ще поиска от мен. Но не мога да повярвам — това си е безумие.

— Кенгуру до Скалпел. Моля те, кажи ми, че не искаш от мен каквото си мисля. Край.

— По дяволите, как да знам какво си мислиш? — Джесика ме е зяпнала свирепо през времето и пространството. — И не те моля. Казвам ти, че ако не направиш това, през следващите десет години в организма на всеки засегнат от излъчването на емисионното ядро ще се развие някакъв злокачествен тумор. Потвърди. Край.

Тук си имаме убиец на свобода, а тя настоява да събирам разни импровизирани измишльотини. А после да използвам все още

неодобрена биотехнология в експеримент върху цивилни? Това е лошо от всяко мое хрумване досега. Тоест много лошо.

— Добре. Няма да споменавам думата, започваща с „н“, но си говорим тъкмо за това, нали? Как, да му се не види, можем изобщо да оправдаем вкарването на тази технология в телата на *цивилни*?! Край.

— Да. Говоря за наноботите. Ще изолираш част от тях, после аз ще ги програмирам наново да действат извън твоето тяло в продължение на трийсет дни. Това заедно със стандартните лекарства би трябвало да премахне тежките увреждания от радиацията. В края на този месец вградените в наноботите предпазни механизми ще ги обезвредят и ще бъдат изведени от организма през черния дроб. Дори ако някой реши да ги търси, няма да открие никакви доказателства, че някога ги е имало.

— Нямам право да ти заповядам да постъпиш така. — Изражението на Джесика се смекчава. — Но ние поначало създадохме наноботите тъкмо за такива случаи и затова не се отказахме от тези изследвания след Безплодната година. Потенциалната полза от тях е невъобразима. Можем да прилагаме технологията, за да възстановяваме всяка жива тъкан точно и безотказно. Можем да спасяваме човешки живот с нея.

Прави многозначителна пауза.

— Кенгуру, само ти можеш да направиш това. Няма кой друг да помогне на тези хора да преодолеят последствията от облъчването. Ти си техният единствен шанс. А след още едно денонощие дори ти не би могъл да ги спасиш.

Тръскам глава и се мъча да пропъдя от съзнанието си лицата на тези хора. Капитан Сантамария. Началник на охраната Джемисън. Онези, които са гасили пожара в каютата. Всички други, които са влизали в обгорената каюта.

Ели.

— Ще се свържа скоро с тебе, за да уточним цялата процедура. Събери оборудването. Край на разговора.

„Проклятие!“

Особен невинаги означава способен. Но когато си единствен на света, имаш отговорности, каквито другите хора нямат. Само аз мога да се справя с това. И няма как да си затворя очите за единственото нещо, с което бих помогнал.

Рея се в стълбицето и първо умувам как да се сдобия с центрофуга, после се напъвам да измисля с какво да я заменя. След четвърт час се примирявам. Ще прахосам твърде много време с другите варианти.

Трябва да лъжа отново жената, с която преспах снощи.

18.

*„Деджа Торис“, Палуба Б, Служебно стълбище
23,5 часа преди и моите наноботи
да станат безполезни за тези цивилни*

В секторите за екипажа на „Деджа Торис“ не е като в зоните за пътници — няма големи указатели или карти на видно място през няколко метра, няма и ниши с големи справочни сензорни екрани, които да упътят човек към най-близкия бар или друга желана цел. „Принцесата на Марс“ явно изисква от служителите си да знаят наизуст какво означават тези буквено-цифрови кодове по стените. Обозначението на палубата си личи, но останалото не е толкова лесно за разгадаване. Помня кода в главния инженерен сектор, но първо слизам и се качвам по стълбището и надничам в други сектори, докато проумея схемата.

Но преди да изляза от стълбището вадя от джоба документите си на инспектор от Държавния департамент. Повечето фалшиви документи, които използвам, са обикновени служебни карти или значки, мога само да ги показвам за секунда-две на пазач или секретарка. До тези обаче прибягвам често, затова са свързани с пълноценна фалшива самоличност, която ще издържи и най-придирчивата проверка. За всеки случай.

Човек от екипажа ми препречва пътя веднага след влизането ми в инженерния сектор — голямата зала над йонния ускорител. Фамилията на значката му е Сяо.

— Господине! Съжалявам, господине, но не бива да влизате тук.

Вдигам пред очите му фалшивия документ.

— Трябва да говоря с главен инженер Гавилан.

Той се ококорва. Гледа ту картата, ту лицето ми.

— Проблем ли има, господин Роджърс? Мога ли аз да ви помогна?

За миг се изкушавам да залъжа него вместо Ели. В никакъв случай не е на повече години от мен, може би съвсем наскоро е завършил военно или гражданско училище. По-вероятно да е военно, щом реагира така на моето фукане с ранг. Ако получа от него каквото ми е нужно, не би се наложило да мамя Ели.

Но аз искам да я видя отново. И какво е още една благородна лъжа в сравнение с планината, която вече съм натрупал?

— Благодаря, господин Сяо — прибирам картата в задния джоб на джинсите си, — но трябва да говоря с главния инженер.

— Както желаете, сър. За какъв проблем да я уведомя?

— Кажете й, че е свързан с фотосинтеза.

Той се ухилва.

— Аха, затова вашето фамилно име ми е познато. Главен инженер Гавилан каза, че разходката й снощи в ботаническата градина била много приятна.

Мигам насреща му, докато обмислям тази новина.

— Това... ъ-ъ, на всички ли е известно?

— Знаят само отговорниците на групи. Тя го спомена по време на сутрешния инструктаж.

— Така ли...

— И аз обожавам градината. Толкова е романтична. — Сяо вдига лявата си ръка, за да видя сребърната халка на безименния му пръст. — Там предложих брак на своя съпруг.

— *Мазел тов* — честитя му на иврит, преди да се усетя. — Впрочем любопитно ми е още какво каза главен инженер Гавилан за вчерашната вечер?

Сяо ми намига.

— Не се тревожете, господин Роджърс. Не е чак такава издайница.

Избутва се с крака от пода към една от работните станции.

Не пропускам факта, че той всъщност не е отговорил на въпроса ми. Старателно си придавам нехаен вид, докато се мъча да видя дали още някой ме гледа многозначително.

Повечето носят малки реактивни раници. Ремъците и коланите почти се сливат с униформените гащеризони, но е лесно да забележиш и да чуеш бяло-сините струйки, които ги тласкат през откритите пространства. Вероятно са от някакъв сгъстен газ както във флакона,

който ми даде Джемисън. Виждам съм астронавти, които могат да изпълнят цял акробатичен спектакъл в безтегловност. Тези инженери не изглеждат чак толкова ловки, но много точно задържат желаната позиция, а в това е разковничето. Иначе заради уж дребните движения, които изобщо не пречат в условията на притегляне, започваш да се мяташ насам-натам.

Съскане привлича вниманието ми, задържам се за една ръкохватка на стената и се обръщам към Ели, която спира пред мен, като докосва нещо на малкия пулт в лявата си длан.

— Здравсти, натрапнико — усмихва ми се тя. — Знаеш, че не е редно да си тук, нали?

— Нищо не можеше да ме възпре — отвръщам и аз усмихнат, но внимавам да не я докосна. Защото няма да е само веднъж. — Чух, че ние сме клюката на деня.

— Съжалявам. Моите колеги наистина са клюкари. — Тя свива рамене. — Животът в кораба е малко еднообразен.

— Ясно. Дойдох да те помоля за дребна услуга, защото мога да я поискам само от инженер.

В очите ѝ се мярка лукава искрица и тя се спуска с раницата, за да се гледаме очи в очи.

— Това вече звучи интересно.

— О, още нищо не знаеш. — „И не мога да ти кажа истината“. — Трябва ми центрофуга.

Усмивката ѝ помръква едва забележимо.

— Центрофуга?

— Само за около час.

— Такава молба предизвиква толкова въпроси, че дори не знам откъде да започна — натъртва Ели. — За какво ти е центрофуга?

— Обяснението е доста дълго. Сигурно няма как да стане само на доверие, а?

Гледаме се и мълчанието се проточва. Долавям, че тя е склонна да ми се довери, но само донякъде. Какво друго да очаквам? Познава ме от ден-два, а най-съкровено ми признание пред нея беше за моята неутолима жажда за кафе. Не може да се каже, че е най-страшната ми тайна.

— Ще я използваш за нещо, така ли? — пита Ели.

Решавам да не лъжа поне този път.

— Да.

— И какво ще сложиш в нея?

Е, лъжата става неизбежна.

— Не знам.

Тя се мръщи.

— Евън, опитай се да говориш малко по-убедително.

По пътя дотук съм съчинил нелепа история. С надеждата да не прибягна до нея. Обикновено не участвам в изграждането на прикритието си за поредната операция, затова измислицата ми е направо смехотворна. Но нали така ни учат в службата — колкото почудата е лъжата, толкова по-добре. Разсмей жертвата, ако можеш. Предизвикай съчувствие, без да го правиш натрапчиво. Подвеждай ги да те подценят.

— Хванах се на бас — мънкам аз. — В бара. С един химик.

Ели скръства ръце.

— Хванал си се на бас, че ще вземеш центрофуга от инженерния сектор?

Опитвам да подсказва с въздишката си, че вече сме стигнали до срамните подробности.

— Знаеш ли каква е напитката на деня? Онзи „Безтегловен футбол“?

— Не се увличам по пиенето.

— Ами това е днешната загадка. Баровете обявяват по една всеки ден, защото продажбите на алкохол носят най-голяма печалба...

— Знам от какво печелим, това е туристически кораб — прекъсва ме Ели. — Значи си попрекалил с тези питиета и си сключил глупав облог?

— Не, глупавият облог е за самата напитка.

Тя се засмива отново. Добър признак.

— Разкажи ми де.

Опитвам се да докарам най-жалкото изражение, на което съм способен.

— Коктейлът е загадка, затова сервитьорите и барманите не ни казват какво съдържа. Химикът смяташе, че е различил поне два вида алкохол. Но според мен в баровете действат по-простичко, защото непрекъснато имат поръчки за тази напитка. Склонен съм да допусна, че използват някаква готова смес от вкусови добавки — за да бъде на

вкус по-сложна, отколкото е наистина. Така е по-евтино, отколкото да леят щедро алкохола.

— Още чакам да чуя за какво ти е центрофугата.

— Ами онзи в бара... тоест химикът, каза, че може да анализира съставките, ако ги сепарираме чрез... май беше „специфична гравитация“...

— Чакай малко — спира ме Ели. — Говориш за съставки, разтворени в спирт. Значи трябва да изпарите голяма част от водата, за да има някаква полза от анализа. — Тя присвива очи. — Само да не излезе накрая, че някой от нашите пътници си е направил домашна спиртоварна в каютата.

— Не го разпитвах подробно — оправдавам се аз. — Да си призная, пречеше ми врявата в бара. Май някои се бяха натряскали.

— Я да те подуша.

Притискам ръка към гърдите си.

— Нараняваш чувствата ми! Дойдох в ясно съзнание и с бистър ум.

— Това е проверка за алкохол, не за твоя морал. — Тя се избутва към мен с реактивната раница. Наблизо няма друга ръкохватка, за да ѝ се изплъзна, пък и не искам. — Просто искам да знам колко си изпил.

— Стига де...

Преди да изломотя още някакво неубедително извинение, Ели ме целува.

Нейните очи са затворени, но моите се извиват трескаво наляво-надясно, за да проверят зяпа ли ни някой. За щастие Ели е хитра — изтиква ме в ниша между конзолата и една от страничните врати. Никой в сектора не ни вижда.

„Кенгуру, защо не се порадваш на момента?“

И моите клепачи се спускат надолу. Устните ѝ са невероятно меки. Езикът ѝ си играе с моя. Отдръпва се преди изобщо да съм се наситил на целувката.

— Да, с тебе всичко е наред — засмива се Ели.

— Сигурна ли си, че не искаш да провериш повторно?

Тя ме потупва и се избутва назад.

— Ще наредя да донесат портативна центрофуга в каютата ти.

— О, мога и сам да я занеса — възразявам веднага. — Знам, че всички сте твърде заети днес. Не искам да ви преча на работата.

Ели свива вежди.

— Доста е тежка.

— Нали сме в безтегловност? Тъкмо ще се позабавлявам.

Тя клати глава и докосва гривната си.

— Щом толкова искаш. Но не забравяй правилото „чупи — купи“.

— Ще внимавам. Аз съм си сръчен, както вече се убеди.

Ели дори се изчервява.

— Добре, Казанова, но вече трябва да излезеш оттук. Знаеш ли къде е складът?

Не знам и тя ме наставлява как да стигна до една от горните палуби за екипажа и какъв инвентарен номер да кажа на завеждащия склада.

— Освен това съм свободна от шест вечерта до полунощ — добавя.

Полагам огромни усилия усмивката ми да е само глупашка, а не кретенска.

— Имаш ли вече планове за вечерта?

— Нямам, Евън, представяш ли си.

Мъча се да си спомня името на най-тузарския ресторант в кораба.

— Опитвала ли си гозбите в онова място с коприна в името? Чух, че било открито наскоро.

Веждите на Ели подскачат така, сякаш се напрягат да повдигнат цялото ѝ лице.

— Да не говориш за „Пикник край Пътя на коприната“?

— Именно. Да се уговорим за седем?

— Не съм сигурна дали ще успееш да направиш резервация за днес.

— Остави ме аз да се погрижа за това.

Убеден съм, че президентът Мейтланд и неговите събратья ще ни отворят широко вратата на ресторанта.

— Както кажеш. — Ели включва раницата и се отдалечава бавно.

— Нека да е в седем и половина. Така ще имам повече време да се подготвя.

Дарява ме с още една ослепителна усмивка през рамо и отлита нанякъде.

А аз пърхам — и в буквалния, и в преносния смисъл — нагоре към склада на кораба. Завеждащият ме гледа, сякаш съм побъркан, но няма желание да оспори заповед на главния инженер. Изнася центрофугата в обемиста мека опаковка — куб със страни около метър. Боря се с този товар по коридора, докато се уверя, че никой не ме вижда, представям си пухкаво одеяло с пъстри шарки на зигзаг и побутвам лекичко центрофугата в джоба.

„Безтегловността била забавна!“ Вече обмислям какво да облека за скъпата вечеря. Не бива да ме виждат втори път със същия смокинг, направо е неприлично. Пък и Ели няма да е с униформата си, убеден съм в това.

И едва не се гътвам от инфаркт, защото на излизане от асансьора ме пресреща Джемисън.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — подхваща ме тя.

— Ами... пътувам към Марс.

— Питам какво правиш отново в секторите за екипажа. — Натъртва на всяка дума.

— Защо пък да не съм тук?

— Роджърс, ти си на шибан туристически кораб. Има цели петнайсет палуби с разнообразни развлечения, та пътниците да не скучаят.

— Нали вече ти казах, че не съм турист?

— Значи се размотаваш наоколо, за да зяпаш как хората си вършат работата?

Да, май трябваше да кажа нещо по-смислено...

— Намекваш ми, че съм нежелан тук ли?

Джемисън се вторачва в мен.

— Тя е на дежурство в момента. Затова не можеш да я намериш.

— Коя е на дежурство?

Тя скръства ръце.

— Имаш представа какво означава „свалка за разнообразие“, нали?

Не ми допадат такива подмятания.

— И още как. Дори си купих преди малко „Шотландците предпочитат блондинки“ от книжарницата на Алеята. Да ти я дам ли, след като я прочета?

Тя извива очи нагоре от досада.

— Да сменим темата. Получи ли досието на Уаклин?

Примигвам, за да видя съобщенията си.

— Още не. — Пол явно е твърде зает, иначе не би се бавил толкова с решаването на такава дреболия. — Докъде стигнахте в разследването?

— Да го обсъдим, докато обядваме. Ела с мен.

— Да разбирам ли, че искаш моята помощ?

— Първо храната — сопва ми се Джемисън. — Трудно те понасям на празен стомах.

19.

*„Деджа Торис“, Палуба 17, Столова на екипажа
8 часа преди да лекувам цивилни
с експериментална биотехнология*

Столвата изглежда по-претъпкана от вчера, но веднага проумявам, че е заради хората по всяка повърхност наоколо, включително по стените и тавана. В безтегловност всяка стая има по шест възможни пода.

И тук предлагат храна като в бюфета за пътниците. Днешният избор е между меню „Аполо“, което наподобява тубичките за първооткривателите на космоса, и меню „Дискавъри“ с по-привични гозби на покрити с фолио подноси. След трийсет секунди в широкоспектрна фурна жълтата тухличка се превръща в порция скариди и ситно нарязани зеленчуци, които дори можеш да изядеш с лъжица като цивилизован човек.

Джемисън взема без колебания два подноса и празна колба за напитки. Загрява храната във фурна и през това време пълни колбата с кафе. аз си избирам кесадила с пиле и се оглеждам, докато чакам фурната да я затопли.

Екипажът явно е научил за убийствата. Сантамария не би могъл да запази всичко в тайна, след като толкова хора са участвали в обеззаразяването на каютата. А новините са твърде обезпокояващи.

Джемисън ме води към свободна маса и „сядаме“ един срещу друг. В безтегловността човешкото тяло се отпуска естествено в полуприсвита поза. Отварям предпазливо порцията си и издухвам встрани събралата се под фолиото пара.

— Нужно ни е досието на Алан Уаклин — казва ми Джемисън. — Логан рови в записите от наблюдателните камери, но ако убиецът е замислил всичко преди началото на полета, не би искал да го видят как говори с някого от семейство Уаклин. Трябва да имаме допълнителна информация, за да я свържем със сведенията за пътниците.

— Щом получа нещо от службата, ще се свържа веднага с тебе — обещавам аз. — Имате ли вече други улики? Искаш ли да участвам в нечий разпит? Мога да използвам окоето си за...

— Роджърс, не си мисли, че не оценяваме помощта ти — прекъсва ме тя. — Но всички в този кораб, включително и ти, няма къде да се денем през следващите четири денонощия. И без това се изложи на риск да разкрият кой си и какъв си. Ако се обърка още нещо, няма къде да изчезнеш.

— Както научих, в този кораб има много спасителни катери.

— Не е смешно.

— О, не сме ли стигнали още до такива крайни мерки? Бих могъл и да се скрия при вас в секторите за екипажа, за да ви правя компания.

Джемисън се опитва да ми отговори с пълна уста, но аз вече задълбавам във внезапно хрумване. Пак оглеждам столовата. За разлика от пътническите сектори, където хората носят какви ли не странни премени, тук всички са облечени в някаква униформа. Никой не изпъква.

Свършеното скривалище.

— Ами ако е някой от екипажа? — подхвърлям, без да слушам какво ми казва Джемисън.

Тя се чумери.

— За какво говориш?

— За убиеца. Ако е някой от екипажа? Никой не може да *влезе* в служебните сектори, ако отпечатъците му не са регистрирани в системата. Но какъв е проблемът да *излезе*!...

— Има допълнителни ключалки на особено важните места — възразява Джемисън. — В инженерните сектори, мостика, компютърния център, някои от снабдителните зони. И навсякъде около въздушните шлюзове. За отварянето на тези врати се изисква по-високо ниво на достъп.

— Ами асансьорите? И стълбищата? Не видях нито една камера за наблюдение на тези места. Хората от екипажа могат да минават между палубите, без никой да ги види.

— Схващам накъде биеш — казва тя и като че ли се задавя. — Що за гадост...

— Логан проверява пътниците — настоявам аз. — Но никой не проверява екипажа.

— Мога да наредя да правят и това.

— На Дани и Майк ли? А сигурна ли си, че можеш да им се довериш?

Ако се съди по гримасата на Джемисън, все едно съм я помолил да хапне лунни камъни.

— Мога да разчитам на хората си.

— А знаеш ли каква е причината за убийствата? Вие от охраната имате най-свободен достъп навсякъде в кораба с изключение на старшите офицери. Напълно убедена ли си, че твоите хора не могат да бъдат покварени?

— Да — натъртва Джемисън. — Тръгнал си по грешна следа.

— Сигурно. Никога не съм чувал за кенгуру следотърсач.

От опита ми за хумор пак няма никаква полза.

— Роджърс, не ме учи как да си върша работата — троснато казва тя.

Преди да изтърся нещо, с което да я изнервя още повече, екранът в окото ме известява за съобщение от службата. Има видео и приложени данни. Пропускам записа и проверявам какво съдържат данните.

— Имам пълното военно досие на Алан Уаклин — казвам на Джемисън.

— Добре. — Джемисън бърка в джобче на колана си и вади инфокарта. — Копирай го на това.

Вземам правоъгълничето от полупрозрачен кристал.

— Ясно ти е, че данните са секретни, нали?

— Да, тип „изгори след прочитане“. Знам процедурите. — Гледа ме неприветливо. — Занимавам се с това доста по-дълго от тебе.

Кимам.

— Ей сега ще е готово.

Отпускам едната си ръка под масата, представям си зелен молив и отварям джоба; преградата спира въздушния поток. Бъркам и вадя полевия си транслятор.

— Ти какво... — Джемисън наднича под масата. — Що за дивотии! Да не си слабоумен?!

— Успокой се. — Дърпам ръката си, затварям джоба и слагам транслятора на масата. — Готово. Никой не забеляза. — Рискувам да й се усмихна. — Аз пък се занимавам с *това* доста по-дълго от тебе.

— Роджърс, просто ми дай досието.

— А вълшебната думичка?

Не ми се вярваше, че Джемисън може да се разяри още повече.

— *Веднага!*

Транслаторът е готов за работа след секунди, телефонът в рамото ми предава информацията за половин минута, а транслаторът я записва на инфокартата за още петнайсетина секунди. Джемисън измъква кристалчето от ръката ми, щом го вадя от слота.

— Ти започна разговора кой тук бил риск за сигурността — подхваща тя. — А моето мнение като професионалист е, че ти си най-уязвимото звено в момента. Роджърс, знам колко си уникален. Можеш да правиш неща, които са немислими за всеки друг в този кораб. Но това не означава, че не можеш и да се оплескаш. Всъщност дори опасността е по-голяма при тебе. Разбра ли?

Не понасям да ми говорят снизходително.

— Не съм идиот.

— Ние ще се заемем с анализа на тези данни. Смятай се за свободен от задължения, докато не ти се обадя. Не прави нищо, свързано с работата ни. Иди да се веселиш. И гледай да не се забъркваш в неприятности.

„Май няма шанс някога да се опазя от това“.

— Ще се постарая.

— Приятен обяд.

Джемисън си прибира подносите и се отблъсква от масата. Аз решавам да си доям кесадилията, която е изстинала и втвърдена в някакво подобие на солена пластмаса.

Поне да видя съобщението, което получих с досието на Уаклин. Едва ли ще е по-зле от тези поучения пред очите на всички.

Мърдам пръсти, за да пусна записа. Появява се Пол. Страхотно.

— Камшик до Кенгуру. — Очите му са кървявали и не носи вратовръзка. Май никога не съм го виждал без вратовръзка. — Изпращам данните, които поиска. Ти не уточни достатъчно защо проявяваш интерес към това лице, но допускам, че го подозираш в нещо злонамерено. Прегледах досието и те съветвам да си много

предпазлив. Предпочитам да прекратиш контактите с нас засега, но ако положението се влоши, уведоми ме незабавно. — Посяга към нещо извън обсега на камерата, но се отказва. — Ако по каквато и да е причина положението се влоши, но нямаш контакт със службата, искам да се свържеш с капитана и началника на охраната на „Деджа Торис“. И двамата работят за нашата служба. Използвай паролите за пряко предаване на данни. Каквото и да се случи при вас, капитан Сантамария и неговият екипаж могат да преодолеят проблемите. Не си търси белята, Кенгуру. Не се набивай на очи. Точка.

Записът свършва. И май вече не съм гладен.

Всички са страшно загрижени да не се издъня. Вярно е, по опит и умения не мога да се меря почти в нищо със Сантамария или Джемисън. Така да бъде. Няма да им се пречкам. Но има и неща, които мога да направя само аз.

Отварям в окото си досието на Алан Уаклин и го преглеждам набързо. Постъпил в армията, минал през обучение за специалните части, изпратили го на Марс, уволнен позорно, дрън-дрън.

Ето го. „Имплант в гръдния кош: емисионно енергийно ядро. Източник на радиация. Препоръчва се медицински преглед всяко тримесечие“.

Никой друг на кораба няма в кръвта си наноботи, лекуващи последствията от облъчване. И винаги е по-лесно да помолиш за прошка по-късно, отколкото да искаш разрешение.

20.

*„Деджа Торис“, Палуба 6, Каюта 6573
7 часа преди вечерята с Ели*

Връщам се в каютата, заключвам вратата, включвам антената и изпращам сигнал на Джесика. Не ми отговаря. Чакам петнайсет минути и опитвам отново. Пак нищо.

Нямам представа как върви проверката на отдела и кога Джесика пак ще има свободно време. А и да си призная, не ме блазни перспективата трети човек да ми се разкрещи за има-няма един час. Знам какво трябва да направя.

Представям си пухкаво одеяло и вадя центрофугата от джоба.

Всички мебели в каютата са закрепени, за да не мърдат. Махам опаковката на ръбестия апарат, слагам го в средата на ниската масичка и вземам малко еластични връзки, каквито имам в един от многото полеви комплекти, които винаги си държа в джоба.

След като притискам центрофугата към масичката, отварям друго място в джоба и намирам полевия медицински комплект. Дори не съм го поглеждал след ежегодния курс за опресняване на знанията по първа помощ, а това се случи преди няколко месеца. Умувам цяла минута, докато си спомня с кои джаджи се вземат кръвни проби. Казвам си, че Джесика би могла да измисли малко по-подробни етикети.

Опитвам да си внуша, че примаяването от забитата в ръката ми игла всъщност се дължи на неприятния обяд. Не ме притесняват болката от убождането, смъденето в раничката или видът на кръвта. Много кръв се е ляла пред очите ми — боят с ръчно изработени ножове беше любимо занимание в приюта за сираци. Пък и силният точен удар с юмрук в носа обикновено пръска някоя артерия и почти винаги прекратява кавгата.

Кървенето не ме плаши. Тревожи ме мисълта за *другото*, което е в кръвта ми.

Пълня епруветката и си превързвам ръката. И тогава осъзнавам, че изобщо не знам как да работя с тази центрофуга.

Откачам металната кутия от масата и намирам марката и модела на метална табела отдолу. Пак връзвам центрофугата и с компютъра на бюрото търся указания за употреба. В медицинския раздел твърдят, че ако завъртя човешка кръв три минути с 3000 оборота в минута, би трябвало да отделя плазмата от по-тежките клетки.

Пак изпращам сигнал на Джесика. И пак няма отговор.

Намирам в банята капкомер и с около една трета от моята кръв в епруветката пълня малък съд в ротора на центрофугата. Сипвам вода в съд от отсрещната секция за уравновесяване, затварям капака и намирам параметрите на въртене.

Преди да започна, слагам епруветката с остатъка от кръвта в хладилника на минибара и за кой ли път търся Джесика. Нищо.

А задължително ли е тя да ме напътства на всяка крачка в това? Толкова ли е трудно? Студентите в колежа непрекъснато използват центрофуги в лабораториите. Аз съм схватлив. И съм прочел указанията.

Проверявам отново зададените параметри и натискам бутона „Старт“.

Металната кутия започва да се клатушка, така че сграбчвам връзките и я задържам неподвижна. Ръцете ми вибрират със засилващия се вой на електромотора и ми се иска да извия глава встрани, сякаш това нещо пред мен може да избухне всеки миг. Напомням си, че е твърде невероятно, защото малките съдове вътре са направени от нечуплив полимер.

Колкото и убедително да разсъждавам, шумът и вибрациите ме притесняват сериозно. Чудя се дали да не се наведе и да натисна бутона „Стоп“ с носа си, но явно нямам желание да доближавам лицето си до центрофугата чак толкова.

Триминутното въртене се проточва в цяла вечност и когато чувам стихващия вой, усещам как съм спрял да дишам.

Отварям капака и вадя двата пълни съда. Занасям в банята кръвта, вече разделена на гъст червен слой на дъното и полупрозрачна жълта течност отгоре. Следващата стъпка може и да се окаже доста мъчна.

Наноботите в кръвта ми имат радиопредаватели с малък обсег. Свързват се с останалите импланти в тялото ми, за да образуват мрежа. Докато остават на по-малко от половин метър от тялото ми, ще има връзка. Програмирани са да не се отдалечават от белтъчини в кръвния ми серум, защото използват някои от тях като суровини или гориво. Значи наноботите са в горния слой на жълтата течност.

Работя припряно — кръвта няма да остане сепарирана задълго в безтегловност. Първо изсмуквам плазмата с друг капкомер. Изстисквам я в друг съд и го затварям плътно.

Пъхам го в джобче с цип на левия ръкав на моя сувенирен гащеризон точно под кръглата емблема на „Деджа Торис“. Всичко останало, което е било в досег с моята кръв, събирам в торбичка за опасни отпадъци. Вместо да откача центрофугата от масата, решавам да потърся Джесика още веднъж, за да попитам не ли съм сбъркал в нещо.

Не отговаря. Опаковам центрофугата и я пъхам в джоба.

А сега къде да намеря нещо за пиене, от което всеки без изключение би поискал да си сръбне?

На Алеята има някакво гръмогласно шествие с танцьори с пъстри костюми и акробати, предрешени като животни с огромни глави. Много изнервящо. Махам се с асансьора от тази палуба, излизам до казиното и се оглеждам за най-близкия бар.

Май има големи намаления, защото първите пет бара, които навещавам, буквално се пръскат по шевовете. Има пътници по всяка повърхност, наглеждат ги униформени членове на екипажа и май настроението на всички е прекрасно. Питам се дали хората незначайно защо се натряскват по-бързо в безтегловност.

В шестия бар, забутан до бюфета „Барзум“, който е затворен до началото на вечерята, има само неколцина души. Доближавам бармана, който е с гръб към мен.

— Извинете, коя е най-скъпата бутилка при вас?

Обръща се. Пак Уорд. Късметът ми не е за вярване.

— Чудесен въпрос. — Усмивката му ми напомня за Сатаната. — Концентриран алкохол ли търсите, или вино?

Долепям подметките си на лентата под барплота и му протягам ръка.

— Казвай ми Евън.

Той стиска ръката ми.

— Уорд.

— Да, вече ти знам името. — Не мога да не призная, че беше прав в предсказанието колко често ще се виждаме през тази седмица. — Ти колко работни места запълваш в кораба?

Уорд вдига рамене.

— Имам да изплащам студентски заеми.

— Схванах. Да уточня — мислех си за някакво вино, на което да се порадвам с вечерята.

— Ясно. — Уорд докосва екрана на компютъра. — Тази вечер в трапезарията предлагат предястия от...

— Всъщност ние ще вечеряме в „Коприната“.

— „Пикник край Пътя на коприната“? — Той свива устни. — Това е друго.

— Маса за двама. В седем и половина. Можеш да го уредиш, нали?

Той се засмива.

— Сигурен съм, че ще намерим някакво решение, господин президент.

Колко е приятно да се разбираме от половин дума.

— Добре. Сега да обсъдим виното. Искам най-скъпата бутилка, с която разполагаш. Цената няма значение.

Пръстите му играят по сензорния екран малко по-чевръсто.

— Най-изисканите ни вина надвишават дневния лимит по твоята сметка. Ще се наложи да направиш отделна покупка. Или с налични, или с кредитна карта.

Показвам платинената кредитна карта. Онази, която е от личната сметка на Пол и никой търговец в Слънчевата система не би отказал да я приеме, но би трябвало да я използвам само в краен случай. Вече съм решил, че ще се тревожа как да му обясня случката по-късно. Много по-късно. Или направо ще избягам. Честно казано, не знам кой вариант е по-лош.

Едната му вежда се извива леко и той кима.

— Но трябва да знаеш, че цената стига до пет цифри.

— Няма проблем. — Навеждам се към него. — Чуй сега какво е положението. Наистина искам да направя впечатление на една дама и няма да се задоволя с нищо освен най-доброто. Искам най-интересното вино, което имаш. Да е толкова рядко, дори уникално, че всеки да ахне. И дори въздържател да го опита ей така, от чисто любопитство.

— Какво е въздържател? — пита Уорд.

Мръщя се.

— Сериозно ли говориш?

— Майтапя се. Значи ти трябва Червеното вино.

Това нова шегичка ли е?

— Кое червено вино по-точно?

— Не ме разбра. *Онова* Червено вино. От Меридиани Планум.

21.

*„Деджа Торис“, Палуба 3, Бюфет „Барзум“
6 часа преди възмутително скъпата вечеря с Ели*

Уорд е длъжен да се обади на началника си — в случая един от сомелиерите на кораба, — за да ме одобрят като купувач на бутилката. Дори след като е видял платинената ми карта, сомелиерът още се двоуми. Гледа ме скептично, докато повтарям пред него зле скальпената си измислица. Наистина би трябвало да съчиня нещо по-солидно.

— Хрумна ми, че ще бъде чудесно украшение на вечерта — упорствам аз. — Нали разбирате — превъзходно вино, безтегловност. Нима преживяването няма да е вълшебно?

— И още как — казва той без никакво въодушевление.

— А фактът, че виното е от Марс преди войната... о, това ще е черешката на тортата. Образно казано де. Не ме бива много в метафорите. — Напоследък май се оказва, че не ме бива в много неща. — Сещате се какво имам предвид.

— Разбирам ви, господине. Ако позволите, нека изясним окончателно — вие желаете да придобиете нашата единствена бутилка „Каберне Минос Меридиани Планум“?

— Да.

— И осъзнавате, че *това* е цената на бутилката? — Той сочи екрана на таблета си.

— Да.

Защо ли вече подозирам, че ще ме накара да подпиша договор с кръвта си?

— И желаете да купите само тази бутилка.

— Това проблем ли е?

— В никакъв случай, господине. Дали вие и вашата дама бихте желали да поръчате и ястия, с които да се насладите на виното? Мога

да ви запазя маса под панорамния купол. Тази вечер предлагаме специално меню...

— Вече си запазихме маса за вечеря — прекъсвам го и стрелкам с поглед Уорд, който кима. „Браво, мой човек“. — В „Пикник край Пътя на коприната“.

Сомелиерът се запъва само за секунда.

— Прекрасно, господине. Но ако позволите да отбележа, тяхната кухня може би не е най-подходящата именно за тази марка и реколта. Бих могъл да ви препоръчам блюдо с подбрани сирена. Или някои морски дарове. Тази вечер предлагаме сурови стриди на специална цена...

— Не, благодаря, само виното.

„Няма ли да млъкнеш и да ми вземеш парите?“

Сомелиерът впива поглед в мен, но кима.

— Както желаете, господине. Ще ви помоля да почакаете: трябва да получа потвърждение от банката, издала картата ви. Ще отнеме няколко минути заради забавянето на сигнала. Моля да ме извините за неудобството.

— Не се безпокойте за това — отговарям аз. — Не можете да промените законите на физиката, нали?

— Не влиза в служебните ми задължения, господине.

— Впрочем виното отлежава все повече, докато го обсъждаме.

Сомелиерът се обръща и се скрива от погледа ми в някакъв служебен вход.

— Винаги ли се държи така? — питам Уорд.

— Само седем дни в седмицата. Да те почерпя ли нещо? За сметка на заведението.

— Няма да откажа. — Оглеждам осветените отзад редици бутилки по стената. — Изненадай ме.

Уорд се заема да приготви коктейл.

— Не го приемай като лична обида. Той просто си върши работата.

— Мислех, че работата му е да продава вино.

— Именно. — Уорд изстиска бистра течност в прозрачен шейкър. — Да продава вино. А такива напитки са и цяло представление, не са само лична наслада.

Добавя друга бистра течност в шейкъра. В безтегловността въздушните мехурчета остават неподвижни и сместа прилича на желатин. Уорд я разтръсква и привидно гъстият гел се завърта в шейкъра.

— Да, май мога да го разбера.

— Евън, не че искам да те засегна — продължава Уорд, — но ти не изглеждаш тъкмо от хората, които се ръсят редовно с петцифрени суми за бутилка течна радост. — Аз се опитвам да отгатна как ще изсипе своето творение от шейкъра. — Плъзнаха приказки за тебе сред екипажа. Федералните служители не са най-известни с неизчерпаемите си банкови сметки.

— Ами аз пестя отдавна. Човек живее само два пъти, нали?

Уорд ме зяпва.

— Май правилното е „Човек живее само веднъж“.

— Не, убеден съм, че беше два пъти. „Веднъж за горест, втори път за радост?“

Пак ли бъркам? Не съм познавач на поезията.

— Както и да е. Надявам се, че това пътешествие ти харесва.

— Най-великолепната ваканция в живота ми.

Не го лъжа.

Уорд вече не тръска шейкъра, хванал е двата му края. Завърта го по дългата му ос. Течността вътре се превръща в цилиндричен въртоп. Уорд маха рязко капака и спиралата излиза от шейкъра. Той оставя капака, взема половинката от смукателна колба и улавя в нея коктейла. С другата си ръка отстранява празния съд, взема втората половинка на колбата и затваря коктейла в прозрачното кълбо.

— Ловко го направи — одобрявам аз, а той пъха маслинка и сламка през клапанчето на колбата.

— Всичко е шоу. — И с тези думи ми връчва коктейла. — Фирмата иска да гледаш как други пътници се радват на разните глезотии в кораба, за да поискаш и ти същите глезотии. Ако си поръчаш изискано питие, стараем се всички наоколо да научат за това. Наздраве.

— Това го разбирам. Затова онзи вкиснатият искаше да си пия виното на панорамната палуба. — За да бъда жива реклама, че разполагат с нелепо скъп ферментирал гроздов сок, и да увеличи

шанса, че и други ще се изкушат да си изръсят портфейлите за свои бутилки. Смуча от загадъчната смес. — Какво пия в момента?

— Мартини с водка.

Не ми се е случвало досега.

— Приятно е. Благодаря ти.

Уорд кима.

— Луксът се нуждае от реклама. Знаеш ли историята на Червеното вино?

„Може би по-добре от тебе“.

— Ами да. Едно от първите оцелели лозя на Марс.

— *Първото* — поправа ме той. — Семейство Яроу построили своя купол с изкуствен климат в кратера Еъри именно за да отглеждат грозде. Почвата поначало била богата на желязни окиси и вулканичен базалт, но за лозите трябвало да бъдат осигурени подходяща атмосфера и бактерии. Години наред опитвали с промени в околната среда, но накрая създали нещо, което не само можело да се пие. То било същинска революция. Яроу разработили методи, които повлияли и на земните винари, и на всички фермери и градинари.

— Няма и да те питам — изтърсвам аз. — Явно имаш диплома по ботаника.

— Всъщност е по молекулярна биология. Но имам и сертификат по ботаника.

Пак се оплесках с опита за шегичка...

— Но съвместяваш няколко длъжности на туристически кораб, защото?...

— Казах ти. Студентски заеми.

А, не ми пробутвай пак този номер.

— От цяло десетилетие „Зелено небе“ наемат всеки ботаник, съгласен да работи за тях. И само с две години работа в някое от подразделенията им из астероидния пояс можеш да изплатиш образованието си и в най-скъпия университет. Не би ти се наложило да продаваш нищо на пияни хора.

Уорд свива рамене, но не иска да ме погледне в очите.

— Харесва ми да продавам.

И тогава ме осенява прозрението.

— Марс. Искал си да отидеш на Марс. Затова е, нали? А работата в туристически кораб е най-лесният начин да стигнеш дотам,

ако времето ти е повече от парите.

Той взема друга смукателна колба и я избърсва.

— Не бих казал, че е *лесно*. Но поне е възможно да минеш през граничния и митническия контрол и да стъпиш на повърхността, ако туристическата компания гарантира за тебе.

Сецам се, че не знам цялото му име.

— Фамилията ти да не е случайно Яроу?

— Не — отрича той и отваря празната колба. — Но мой братовчед носеше тази фамилия.

— Братовчед?

— Матю Яроу.

Е, сега вече стана много неудобно...

— Моите съболезнования за загубата.

— Случилото се през войната беше ужасно — казва Уорд. — Не стига, че загинаха толкова хора, но да се лишим от всички онези култивирани сортове, от плодовете на толкова изследвания това беше същинската трагедия.

Ако си го повтаря достатъчно често, може и да си повярва.

Мартинито е много силно и много сухо.

Знам кои са Яроу. Знам, защото ги проучвах през войната. Службата ми възлагаше анализи на потенциалните заплахи и тактически оценки на ситуацията в Арабия Тера и околните хабитати. Пол се стараеше да ме задържи на Земята колкото може по-дълго, но искаше и да има полза от мен. А аз открай време имам усет към подробностите.

Може би по-малко от двайсет души са видели необработените записи от последното сражение в кратера Еъри. И аз съм един от тях. Имах задача да направя обобщение по записите от камерите в шлемовете на земните бойци, за да го включат в доклада на службата до Обединения комитет на началник-щабове. Изкушавах се да изтрия завинаги най-гадните моменти, за да не ги види и чуе никой след мен.

В Меридиани Планум апаратът на НАСА „Опортюнители“ събирал образци от скали и почва в началото на 21 век. Семейство Яроу си избрали парцел там по време на втората заселническа вълна на Марс, когато животът в купол вече не бил всекидневен риск. Новите колониални власти искали предприемачите да се възползват от

различните уникални възможности, съществуващи само на Марс. Искали да покажат, че Марс може да бъде по-добър дом от Земята.

Някои хора казват, че те преуспели твърде много в този стремеж. Някои хора твърдят, че заради това започна войната. Някои хора са идиоти.

През четиринайсетия месец на войната земен десантен кораб се отклони от зададената точка на кацане към Арабия Тера, малко на север от кратера Еъри. Марсианската пехота се изля като река от районите на запад от тази местност и помете нашествениците. Битката се превърна в обсада, която продължи няколко седмици.

Днес кратерът Еъри е по-голям. Всичко е радиоактивно до дълбочина петдесет метра и там през следващите векове няма да расте нищо. Според една популярна версия работниците в лозята на Яроу примамили в купола първите земни войници и ги убили с отровен газ. Добра измислица. Аз видях как са умрели тези войници. Гледах записите от камерите на шлемовете им.

Освен това знам точно кога и как е умрял Матю Яроу. Жалко, че не мога да кажа на Уорд, но той всъщност не би искал да научи. От това няма да му олекне.

Загадка е колко бутилки „Червено вино Меридиани Планум“ са останали. Повечето архиви на Яроу са били унищожени през войната. Все още се говори, че семейството е имало тайна изба под повърхността някъде в полярните области на Марс, но никой не я е открил досега, както би могло да се очаква. Знаем само как да проверим дали бутилката е оригинална — по целостта на печата върху корковата тапа и криптографския запис в холограмния код на етикета.

Не е просто бутилка вино, а историческа ценност. Никой не би отказал поне да го вкуси и тъкмо това ми е нужно, за да прехвърля наноботите в техните тела и да ги спася.

— Ти опитвал ли си някога от Червеното вино? — питам Уорд.

— Не. Предпочитам бяло.

Не мога да позная дали се шегува.

22.

*„Деджа Торис“, Палуба 6, Каюта 6573
5 часа преди овкусената от наноботи вечеря с Ели*

Връщам се в каютата си с Червеното вино, включвам антената и пак изпращам сигнал на Джесика.

Този път ми отговаря. Носи зелен вълнен пуловер със заздравяващи платки на лактите и раменете. В стаята около нея е тъмно, светят само два компютърни екрана и примигват сигнални лампички на нейната медицинска апаратура.

— Къде се дяна, по дяволите? — пита тя. — Опитвам да се свържа с тебе от... — Клати глава. — Няма значение. Моля те, потвърди, че си се снабдил с оборудването. Край.

— Потвърждавам. — Вадя епруветката с плазма от джобчето на гащеризона си и предавам изображението с лявото си око. — Завъртях в центрофугата своя кръв и сепарирах плазмата, за да извлека наноботите. Впрочем защо носиш пуловер на британските специални части? Край.

— Можем да обсъдим модните ми пристрастия друг път. Изпрати ми анализ на тази епруветка в широк спектър на радиовълните. Трябва да проверя дали наноботите са се отделили правилно. Моля те и да потвърдиш, че епруветката през цялото време е била на не повече от половин метър от твоето тяло. Край.

Шавам с пръсти, за да регулирам сензорите в окото си, и върху ръката и пръстите ми се наслагват ярки очертания. Ярки кръгчета примигват в дъното на епруветката. Доближавам я към лицето си, та Джесика да получи по-ясна картина.

— Каж ми, когато имаш достатъчно данни. Край.

Оставям връзката активна.

Джесика кима, загледана в екрана.

— Наноботите в серума изглеждат добре. Зареждам новите им програми. Не прекъсвай, повтарям не прекъсвай връзката, докато не ти

кажа. Край.

Пъхам епруветката в джобчето и чакам. Две минути зяпам слепоочието на Джесика, но накрая отварям кутията с Червеното вино, махам опаковъчната хартия и обръщам етикета така, че да го виждаме и двамата.

— Това подходящо ли е за ролята на скъпата напитка? Край.

Тя извива глава към мен и първо казва нещо на китайски.

— Моля те, успокой ме, че не си откраднал това! Край.

— То се знае, че не съм. Нали летя с туристически кораб. Тук всичко се продава. Купих бутилката с платинената карта.

Пръстите ѝ се свиват, ръката се надига като за удар по бюрото, но тя отпуска бавно длан върху плота.

— Ако си забравил, да ти напомня опитваме се да *скрием* какво правим. Според тебе какво би накарало Камшика да *пренебрегне* покупка за десет хиляди долара, без да ти поиска обяснение? Край!

— Не си опъвай нервите — съветвам я аз. — Той си има по-сериозни главоболия. Ако ме попита, ще отговоря, че съм искал да се разтуша малко най-после. Нали той искаше да се държа така? Ще му кажа, че съм искал да смая момиче.

И няма да е лъжа. Надявам се с цялата си душа, че Ели ще хареса това вбесяващо скъпо вино.

— А как ще обясниш тези дълги разговори с мен през милиони километри? Защото и това ще забележи.

— Между другото *на мен* се пада рискът да бъде изправена пред военнополови съд за незаконни медицински експерименти! Край.

— Знаеш това-онова за редките и скъпи вина, а? И... разни подробности... за жените. Трябваше да ти поискам малко съвети преди толкова важната за мен среща. Ето ти го обяснението.

Джесика ме изпепелява с поглед.

— Никой няма да повярва.

— Довери ми се, мога да пробутам това на Камшика. Да поискам от тебе съвет за любовна връзка няма да е най-тъпата постъпка в живота ми.

— Май си прав.

Джесика се заглежда встрани от екрана. Понасям мълчанието ѝ няколко минути, премествам бутилката и решавам, че май е по-добре да сменя темата, докато чакаме.

— Хайде де, кажи ми защо носиш пуловер на специалните части в тъмното? Между другото много ти приляга и се чудя защо не си подбиращ такива тоалети по-често. Край.

— Историята е забавна. Ще я оставим за по-късно. Обновяването на софтуера приключи. Твоите наноботи вече са програмирани да търсят и да унищожават туморни клетки и предшествениците им, както и да поправят увреждания на хромозомите. Вкарай ги в организмите на облъчените утре до обяд и би трябвало всичко да е наред. Но първо изчакай да станат повечко.

Наноботите се възпроизвеждат, като използват вещества в кръвта ми — принудени са, защото голяма част от тях трябва да бъдат сменяни всеки ден. Похабяват се от работата или ги унищожават естествените защитни механизми в тялото ми. Опитвам се да не мисля прекалено често, че в мен милиони микроскопични роботчета се разглобяват взаимно на части през цялото време.

Джесика ми обяснява процедурата. В епруветката има само пет кубически сантиметра серум с наноботи, а това дори не е една стотна от обема на бутилката. За да сме сигурни, че и една глътка стига поне един нанобот да попадне в кръвта на пиещия виното, са нужни повече наноботи. А те пък се нуждаят от още гориво.

Вземам десертно блокче от минибара, разтрошавам го в пластмасова торбичка и го стривам колкото мога по-ситно с лъжица. Изсипвам тази паста в пет празни епруветки, разпределям с капкомер серума в тях, допълвам с вода, запушвам ги и тръскам усърдно, преди да ги напъхам по многото джобчета с цип на гащеризона.

— Възпроизвеждат се — потвърждава Джесика. — Остави ги на мира за около час и можеш да действаш.

— Виж, може въпросът ми да е тъп, но не мога да не те попитам. Убедена ли си, че не бива да казвам на никого за това? Дали да не привлека корабния лекар с някакво обяснение за прикритие? Ще е много по-лесно, ако имам помощник. — „И много се страхувам, че пак ще оплескам нещо“. — Край.

— Не, не, *не* и НЕ. — Джесика се вторачва в камерата. Дори не крещи, а това ме плаши още по-силно. — Нека ти напомня: за самото съществуване на тези наноботи не знаят и хора с равнище на достъп „строго секретно“. Никой не бива да научи. *Никой*. В най-добрия случай ще предизвикаш паника в целия кораб. В най-лошия с Камшика

ще се захванат онези в Конгреса и всички ще ни тикнат във федерален затвор. Разбра ли? Край.

— Да, разбрах. Но ако рискът е толкова недопустим... — Не измислям деликатен начин да я попитам за това, което искам да знам, затова карам направо. — Ти дори никога не си срещала тези хора. Защо си толкова загрижена за тях? Край.

Джесика се взира в камерата толкова дълго, че сякаш минава цял живот.

— Аз съм лекар. Дадох клетва. — Озърта се през рамо. — Ама че проклетия, трябва да тръгвам. Едва ли ще успея да се свържа с тебе отново днес, затова е извънредно важно да действаш правилно. Недей да се проваляш, Кенгуру. Животът на тези хора зависи от тебе. — Млъква, после добавя: — Пожелавам ти късмет. Край.

— Благодаря — промърморвам и се питам какви ли щуротии стават при тях.

Чувам звънеца на вратата. Политам натам и виждам през шпионката Джемисън. Тя потропва и с кокалчетата на юмука си.

— Роджърс, отвори!

Центрофугата още е закрепена на масичката. Ако Джемисън я види, ще има порой от въпроси, на които не искам да отговарям.

— Ей сега! — подвиквам през вратата. — Не съм облечен!

Отблъсквам се от вратата, слагам Червеното вино в кутията и я натиквам в долното чекмедже на бюрото. Рея се към масичката, освобождавам центрофугата и я прибирам в джоба с надеждата, че фученето на въздуха към вакуума не се чува през вратата.

Смъквам гащеризона — какъвто съм късметлия, Джемисън ще вземе да си измисли повод да ме претърси. Отварям припряно гардероба и навличам първите дрехи, които виждам: кариран панталон и риза с къси ръкави на хавайски шарки.

Отварям вратата и Джемисън ме оглежда начумерено.

— Какво си облякъл, по дяволите?

— Не ти ли харесва? Опитвам да се слея с тълпата.

— Както и да е. Трябва да ти покажа нещо.

Звучи зловещо.

— С убийствата ли е свързано?

Изражението ѝ е неразгадаемо.

— По-лесно е да ти го покажа, отколкото да обяснявам.

23.

*„Деджа Торис“, Палуба Д
Център по сигурността
3 часа след като изразих
подозренията си към екипажа*

Джемисън ме води към главния център по сигурността в кораба. Надявам се да приключим с това навреме, за да си поръчам някакви нови дрехи за довечера. Толкова съм се захласнал, че дори не забелязвам как Майк и Дани се присламчват от двете ми страни, когато прехвърквам през вратата на центъра.

Те затръшват вратата зад мен и се вкопчват в ръцете ми. Рефлексите ми напират да ги размятат и да ме измъкнат бързешком оттук, но аз потискам реакцията и само гледам свирепо Джемисън.

— Забрави да ми кажеш нещо, а?

— Ама че забавно. — Тя докосва някакъв екран. — Тъкмо щях да ти задам същия въпрос.

Сред екраните на стената зад нея светва най-големият — май показва запис от наблюдателна камера. Минават две-три секунди, преди да разпозная едно от кътчетата на Алеята точно до...

— Ха...

Записът е от първата вечер на полета и показва пиянското ми бръщолевене пред холографския глобус на Марс.

— Искаш ли да ни разкажеш нещо за своя приятел? — пита Джемисън.

— Този откога ми е приятел?

Тя спира записа и сочи стоящия до мен мъж.

— Роджърс, не знам дали наистина си бил пиян, но това е най-нескопосаният контакт със свръзка, който съм виждала.

— Какво?! О, не. — Тръскам глава, цялото ми тяло мърда и Майк и Дани ме хващат по-здраво. — Не го познавам този. Срещнах го на вечеря малко преди това.

— Аха. — Джемисън скръства ръце на гърдите си. — И той съвсем случайно те последва от трапезарията, за да си приказвате надълго и нашироко за образователна програма, предназначена за деца.

— Бях пиан! И той също! И целият кораб е уреден така, че да насочва пътниците към Алеята, защото там са магазините!

— Нищо по-добро ли не можа да измислиш? Дори не си се постарал да съчиниш правдоподобно обяснение? Нима си въобразяваше, че ще те оставим да правиш каквото ти скимне? — Тя поглежда към Майк. — Проверете му пръстите.

Майк и Дани ме сграбчват за китките и разгъват пръстите ми. Възпирам инстинктивното желание за съпротива. Вероятно мога да намеря опора в пода, но още не съм се нагодил както трябва към безтегловността.

Двамата от охраната търкат с нещо върховете на пръстите ми и не си поплюват. Какво търсят? Някакви химически следи? Какво съм пипал според тях?

— Няма нищо, шефе — съобщава Майк.

— И аз нищо не открих — добавя Дани.

Пускат китките ми и пак впиват пръсти в раменете ми. Вдигам ръце, доколкото мога, с дланите напред, за да покажа смирение.

— Виж какво...

Изведнъж виждам пред себе си нейния парализатор. „Стига бе, много е бърза“.

— Дори не си помисляй за това — съветва ме Джемисън.

— Не разбирам за какво говориш! — Вече ми кипва. — И не знам кой е онзи от записа. Не знам и защо ме заплашваш с оръжие!

— Майк, Дани, сложете му белезници.

Налагам си да кротувам и не шавам, когато Майк и Дани хващат китките ми, извиват ги зад гърба ми и ги съединяват с нещо студено и метално. Но пак ми изменя хладнокръвието, когато правят същото и с глезените ми.

— Стига де! Какво мога да направя, по дяволите?!

Устните на Джемисън са стиснати в тънка усмивчица, но очите й още пламтят.

— Роджърс, да ти призная, май съм те подценявала. Наистина успя да ни заблудиш. Дори капитана. Само че си станал небрежен,

когато си хаквал компютъра, а може и да те е домързяло. Все ми е едно. Каквито и номера да си въртял тук, край на всичко.

Бурята в стомаха ми е с почти същата сила както онази в ума ми. Защо съм толкова разтревожен, щом си знам, че не съм вършил онова, в което ме обвинява тя? Да, с компютъра имаме проблем, но аз само настроих криптирана връзка със службата — няма начин Джемисън да научи с кого и за какво съм говорил.

Усещам как мускулите в ръцете и краката ми се напрягат, за да проверят колко сигурно съм обездвижен. Пак си налагам насила да се откажа от бойните навици. Всеки опит за съпротива ще бъде за Джемисън доказателство за вината ми. Разбира се, каквото и да направя, май само ще я разяря още повече. Не може да получи от мен каквото иска. Но как да я убедя в това?

— А какво ви каза другият? — Кимам към екрана зад нея. — Онзи от записа?

Тя изпуктява презрително.

— Няма да си губя времето с разпит на съучастник. Ти си проклетият изпълнител на операцията.

— Я почакай... — Вторачвам се в лицето ѝ. — Дори не си говорила с него?

— Искам техниката, с която си работил — съска тя през зъби. Явно си е наумила, че използвам оборудване от службата, за да... направя каквото тя си мисли. — Къде е?

— Задръж малко — настоявам аз. — И двамата бяхме там, когато дойде охраната. И двамата бяхме отведени насила от онова място. Да речем, че наистина имате пробив в сигурността. Защо реши, че аз съм виновен? Другият е имал същите възможности.

— Но не го спипахме да излиза от кораба без разрешение. И не е подлъгвал главния инженер да му отпусне центрофуга от складовете.

Стомахът ми съвсем се свива на топка, защото осъзнавам какво съм принуден да направя... тоест какво да призная, за да я убедя, че съм невинен.

— А и другият не се е държал толкова съмнително, откакто капитанът и аз научихме кой е всъщност — продължава Джемисън.

— Опа! — прекъсвам я. — Имам въпрос. Дани и Майк *не са* кучкари, нали?

Гледам я в очите, без да мигна. „Тези цивилни нямат достъп до информацията, която трябва да обсъдим“.

Тя отвърща на погледа ми със същата непреклонност и накрая казва:

— Майк. Дани. Почакайте отвън.

— Шефе, не мисля, че това е добра идея — възразява Майк.

— Обездвижихте го. А аз имам парализатор. — Двата не помръдват. — По-бързо, това е заповед!

— Добре, излизаме. — Дани отваря вратата и Майк се провира навън, но клати глава. — Само че чуем ли крясъци, ще нахълтаме тутакси.

— Ако някой закрепчи, ще е той — заканва се Джемисън.

— Но не искаме и да го *убиеш* — натъртва Дани. — После има да пишем обяснения до второ пришествие.

Затваря вратата и в стаята оставаме аз, Джемисън и нейният парализатор.

— Шегувахте се за крясъците и обясненията, нали? — подхвърлям аз.

— Ти само опитай да отвориш онзи „джоб“ и ще ти пръсна главата — обещава ми Джемисън. — Сега ми кажи що за дивотии стават тук.

— Нямам представа какво искаш да чуеш, но наистина не знам...

Дори не виждам движението на ръката ѝ. Краят на дръжката на оръжието ме удря по бузата и отмята главата ми встрани. Болката в челюстите е пронизваща.

— Ох!

Тя да не ми спуга зъб току-що?

— Графична ръкавица ли беше? Или мимикриращо фолио? Какво си използвал?

И двете устройства се прилагат за заблуда на биометрични сензори. Тя смята, че съм копирал нечии пръстови отпечатьци. За какво ми е да го правя?

— Не съм...

Джемисън ме халосва повторно, но този път с длан, и болката в другата ми буза е съвсем друга.

— С кого заговорничиш?

— С никого! В отпуск съм!

Третият удар отмята главата ми надясно.

— Защо си взел шибаната центрофуга? И не ми пробутвай тъпотииите, с които си залъгвал Ели.

— Ще ти обясня! Но хайде стига побоища, не може ли да говорим като възпитани хора?

Джемисън прилича на статуя. Десният ѝ показалец обаче се намества на спусъка.

— Говори.

„Кенгуру, слагай картите на масата“.

Поемам си дъх.

— Имам наноботи в кръвта си.

— Какво?! — Джемисън примигва.

— Наноботи. Те са микроскопични машинки, които...

— Знам какво е нанобот, мамка ти! — избухва тя. — Значи имаш *рояк в кръвта?*

— Не е каквото си помисли. Тези са чиста техника. Нищо биологично. Управлява ги софтуер и функциите им са много ограничени. Хакнах компютъра в каютата, за да криптирам връзката с медика, с който работя, а центрофугата взех назаем, за да сепарирам кръвна проба и да извлека малко наноботи, на които медикът промени програмите. — Тя не ме удря, което може би е добър признак. — Не можех да кажа на Ели, защото тя не е в играта.

— И какво си намислил да правиш с тази секретна, експериментална военна биотехнология в моя кораб? — пита Джемисън, без да отмества пръста си от спусъка.

— Използваме наноботите за откриване и унищожаване на клетки, които ще образуват злокачествени тумори.

Тя въздиша.

— Не знам как медикът те е убедил да участваш в това и не ми пука колко благородни са намеренията ви. Занимавате се с медицински експерименти върху цивилни без разрешение. Как да спрем вашите пощурели роботчета?

— Не е експеримент, а *лечение*. За да предотвратим уврежданията от облъчването заради емисионното енергийно ядро на Алан Уаклин. Медикът провери първо как работи програмата в мен, а сега трябва да подложи на същото лечение тебе, капитан Сантамария,

Ели и останалите от екипажа, които са прекарали повече от пет минути в каютата на Уаклин след пожара.

Джемисън се вторачва в мен и върти глава.

— Не. Роджърс, не съм идиотка. Това е междупланетен кораб. Имаме си правила за безопасност. Всеки, който е бил в каюта 5028, се подложи на цялата процедура за минимизиране на последствията от облъчването.

— Но *едва* след като научихме, че Алан е имал този имплант! Колко време си била там за оглед на местопрестъплението? Колко дълго тримата с капитана търсихме оръжието, с което е извършено убийството? Колко се забавихте там двете с Ели първата вечер? — Млъквам за миг-два, за да проумее какво й казвам. — Нищо друго в този кораб не може да се справи с такива увреждания. Не проведа ли лечението, всички ще умрете от рак.

Показалецът й се премества бавно от спусъка върху скобата пред него.

— Искам да проверя тези работи, преди да ги приложиш върху нас.

Кимам.

— Ще ти обясня как да сканираш...

— Не. Ще ти взема кръвна проба и сама ще направя тестовете.

— Не бива да казваш на лекаря. Не бива да казваш на никого! Споделих с тебе, защото трябваше да те убедя в истината. Не съм копирал ничии отпечатъци!

Джемисън се мръщи.

— Какво общо имат наноботите с...

— Защо, по дяволите, ще ти призная нещо, което може да ми съсипе живота, но ще отричам за взлома на някаква си проклета ключалка?

Тя се вира в мен и накрая прибира парализатора в кобура.

— Е, може ли пак да сме приятели? — питам аз.

— Що за шибана история, Господи — ръмжи Джемисън. — Роджърс, ти често ли прилагаш тази хитрост с подлагането на коремчето за почесване, или само на мен ми излезе късметът да гледам това представление?

Зяпам я сърдито.

— Ами да, с такъв късмет защо не посетиш казиното тази вечер?

— Непременно. — Тя отваря един шкаф. — Веднага след като
проверя кръвта ти за наличието на рояк роботчета.

— *Наноботи* — поправям я аз.

— Затваряй си шибаната уста.

24.

*„Деджа Торис“, Палуба Д
Център по сигурността
3,5 часа след като си отворих голямата уста,
за да споделя някои подозрения*

Джемисън връща Дани и Майк в стаята, но не ми свалят бележниците, докато тя ми взема кръвна проба, значи след това не бих могъл да притисна нещо към дупката в сгъвката на моя лакът. Тя излиза да направи тестовете. Дани спира кръвта със сгънатата марля, а Майк ме наблюдава недоверчиво.

— Май се чудиш как с кръвна проба може да се докаже, че съм невинен — казвам му.

— Ами не — отрича Майк. — Началничката да прави каквото си е наумила, после ще чуем какво ще каже.

Преценявам изражението му и се обръщам към Дани.

— Наистина ли й се доверявате чак толкова?

— Тя е шефката — отвръща той, сякаш тези думи обясняват всичко.

— Откога работите в този кораб?

Дани присвива очи.

— Я да чакаме, без да приказваме.

— Стига бе, хора...

— В някой от тези шкафове може да има широка изолационна лента — прекъсва ме Майк.

— Добре де! Разбрах ти намека.

Вторачвам се право напред в стопкадъра, който още си е на големия екран.

Наблюдателната камера трябва да е монтирана на стената срещу холографския кът, посветен на Марс, може би три метра над пода. На кадъра съм се навел да кажа нещо на онзи тип. Имам само смътни спомени от разговора. Виждаме се в профил и все не успявам да си

спомня как изглеждаше другият. А аз съм се упражнявал да разпознавам хората, макар че окото ми може да запише всяко подозрително лице наоколо. Не се знае кога лошото осветление ще затрудни програмите за идентификация и кога ще загубя връзка със службата.

Но не бих могъл да опиша подробно външността на този човек. Да, кестенява коса и може би кестеняви очи? Лицето в паметта ми си остава размито, все едно никакъв детайл не е бил достатъчно необикновен, за да го забележа и запомня. Как е възможно някой да изглежда толкова невзрачен, толкова... средностатистически?

Вратата се отваря. Джемисън се издърпва навътре, лицето ѝ не изразява нищо. И така е по-добре.

— Махнете му белезниците — казва на Майк и Дани, преди да продължи към пулта под екраните.

Дани освобождава китките ми, Майк се завърта във въздуха, за да направи същото с глезените ми.

— Никакви въпроси? — подкачам ги аз. — Дори няма да попитате какво е правила с кръвната ми проба?

Джемисън ме поглежда през рамо.

— Нямаме време за това.

— Шефката ще ни каже, ако е важно — отвърща Майк. — Може да е направила ДНК тест, за да потвърди кой си.

— А не, тези стават за ден-два — възразява Дани. — Аз си мисля, че е бил тест за вирусна или бактериална инфекция, за да потвърди твоето алиби или дали си бил на някое място.

Джемисън се обръща и ни оглежда свирепо.

— Само аз ли съм загрижена за сигурността на този кораб и безопасността на пътниците?

— Да остана ли? — питам я. — Или да не се пречкам?

Тя сумти и сочи другия край на пулта.

— Опри си краката там.

Прелитам натам и пъхам ходилата си във вдлъбнатина на пода с надеждата, че не личи как преливам от злорадство. Майк и Дани се отблъскват от отсрещната стена и спират до Джемисън.

По-късно ще обсъдя с нея как всеки облъчен да получи наноботи. В момента имаме вероятен заподозрян за убийствата. И аз

съм част от екипа. Уверен съм, че можем да свършим тази работа до вечеря, тъкмо ще има какво да отпразнувам с Ели.

— Регистрираме всяко минаване на член от екипажа през врати с идентификация. — Джемисън сочи екрана. — Джанис Лонг, която е била на Алеята онази вечер, по-късно през дежурството си започнала да се появява на две места едновременно.

— Виж ти — вмятам аз. — Добре че някой предложи проверка на екипажа, а?

Тя пропуска думите ми покрай ушите си.

— А това е първият ѝ контакт с пътници по време на същото дежурство. Ще гледаме този запис до края и ще се заемем със следващата част.

Натиска един клавиш и записът продължава.

— Роджърс, ти спомняш ли си твоят приятел да е направил нещо подозрително?

— Не се сещам за нищо. И не ми е приятел.

— Жалко, че нямаме аудиозаписи — отбелязва тя, докато на екрана аз дърдоря нещо на хората от охраната.

— Аз чета по устни — обажда се Майк.

— Сигурен съм — подхвърлям.

„Не... съм... пиян“? — мърмори той. — А Блевинс отговаря: „Не сте, господине“.

— Впрочем — намесвам се отново — от тази гледна точка дори не виждаме човека, който ни интересува.

— Само проверяваме кой къде е — казва Джемисън. — Никога не вреди да знаем всяка подробност.

— Май е по-добре да побързаме, защото още имаме убиец на свобода.

Тя кима.

— Дани, разполагаме ли със записа от другата камера?

— Тъкмо го намерих. Ето го.

Кадърът на екрана се променя — сега е от камера до холографския Марс. Дани докосва друг клавиш и пуска записа.

Лонг се отделя от мен и двамата си колеги. Издърпва моя така наречен приятел назад от глобуса. Щом тя го прехвърля над парапета, той залита и се стоварва върху нея. Лонг се превърта пъргаво, за да не я просне на пода, и го задържа прав за едната ръка. Той я хваща за

китката и кръста, двамата се завъртат на място, сякаш танцуват валс. Минават две-три секунди, докато тя се отскубне, мине зад гърба му и го избута към асансьорите.

— Върни това — нарежда Джемисън. — Спри на момента, когато той пада, и го пусни отново кадър по кадър.

Дани пуска записа по-бавно.

— Ето — сочи Джемисън. — Върни един кадър назад и увеличи тази част.

Изображението на екрана се измества. Наблюдателната камера е снимала с ниска разделителна способност, ръцете на Лонг и пътника са леко неясни при въртенето на място, но неговите пръсти се виждат добре, когато тя се отдръпва.

— Покажи следващия кадър с това увеличение — казва Джемисън.

Дланта на мъжа се стрелва през екрана.

— Още един кадър. И ми покажи тази ръка.

Китката на мъжа се мести рязко наляво, вижда се по-отчетливо. Дани запълва екрана с тази част от картината. На кожата личи бледа, но все пак различима мрежичка. Човешкото око не би я забелязало, но наблюдателните камери снимат и в инфрачервения, и в ултравиолетовия спектър.

— Има нещо на дланта — казва Дани.

— Да не е татуировка? — съмнява се Майк.

— Мимикриращо фолио — обяснявам им. — Той притисна пръстите й към дланта си. Копира отпечатъците й.

И аз съм го правил, но не с такава сръчност. Който и да е този тип, явно е професионалист.

— Покажи данните му — нарежда Джемисън на Дани.

— Пускам програмата за идентификация.

На екрана над нас кадърът се смалва, в дясната половина се подреждат повече от десет съвсем обикновени мъжки лица.

— Странно — мърмори Дани. — Твърде много попадения.

— Прекалено много — съгласява се Майк.

— Такова му е лицето — споделям догадката си. — Не изпъква с нищо.

Джемисън ме поглежда.

— Роджърс, ти си го видял отблизо. Кой от всички е?

— Дай ми малко време. — Взирам се поред в лицата. — Снимките скоро ли са правени?

— Триизмерни снимки за идентификация при качването в кораба — обяснява Дани. — При оптимално осветление, с корекции на бръчките и окосмяването.

Нужни са ми няколко секунди да открия „приятелчето“.

— Онзи там. Джери Бартелт.

— Дай ми данните и пусни търсене във всички записи от камерите — казва Джемисън.

Пръстите на Дани вече играят по клавиатурата.

— Познавал ли е семейство Уаклин? — пита тя Майк. — С тях ли се е качил, срещал ли се е с тях в трапезарията или на някакви развлечения?

Майк преглежда другите екрани и върти глава.

— Засега няма такива резултати. Данните още се обработват.

— И търсенето в записите ще отнеме време — казва Дани. — Трябва да отсяваме мнозина други, за да остане само нашият господин Незабележим.

— Джери Бартелт... — сумти Джемисън. — Кой си ти, по дяволите, и за какво ти е било да убиваш тези симпатични хора? — Поглежда ме. — Майк, Дани, зарежете търсенето. Хрумна ми нещо по-добро.

25.

*„Деджа Торис“, Палуба Д, Сектор за екипажа
4,5 часа след като предложих да помогна някак на охраната*

Джемисън ни извежда от центъра за сигурност и обяснява в движение плана си. Харесва ми, защото имам шанс да покажа, че не съм в тежест на всички, но не ми допада идеята да се озова насаме с Джери Бартелт. Винаги си го има шанса да се стигне до схватка, а не искам да показвам нова-новеничка синина на вечерята с Ели.

— Не е ли по-добре да събереш екип и да нахлуете без предупреждение? — питам Джемисън. — За какво ни е това представление?

— Бартелт те смята за обикновено симпатично пиянде. Ще му влезеш под кожата дружелюбно и ще научиш с какво се е захванал. — Вече сме пред асансьора в дъното на коридора и тя натиска упорито бутона. — Дани, открий къде е Джанис Лонг в момента и прати две ченгета да я задържат.

— Вие „ченгета“ ли се наричате помежду си? — изненадвам се аз.

— Нали сме свои хора — отвръща Майк.

Дани се занимава с комуникатора на китката си. Асансьорът се отваря и всички се вмъкваме в кабината.

Джемисън ме поглежда.

— Роджърс, помниш ли какво пи Бартелт на капитанската маса?

— Същото като останалите. Червено вино и шампанско. Предложиха ни и шардоне, но той не пожела да го опита.

— Никакви коктейли? Нямахте ли мартини? Или чаша уиски след вечеря?

Въртя глава.

— Всъщност не обърнах внимание. Защо проучваш навиците му на пияч?

— Търся правдоподобен повод да се изтърсиш в каютата му. Ако си пьян и носиш половин бутилка от любимата му течност, може би ще е по-склонен да те покани.

Решавам да си мълча за Червеното вино в моята каюта.

— Схванах. Значи само ще *изглежда*, че му се натрапвам интимно. Наистина ли разследваме убийства, или всъщност разиграваме някоя от твоите гузни фантазии?

— Е, това ще си струва да се види — прихва Майк.

Джемисън изпъва показалец към него и той млъква.

Дани вдига глава.

— Блевинс и Янг току-що отведоха Джанис Лонг. Отнеха ѝ снаряжението и ще я съпроводят до „изтрезвителя“.

— Тя оказа ли съпротива? — питам.

Той докосва слушалката в ухото си.

— С такова впечатление останах.

Поглеждам многозначително Джемисън.

— А уж нито един невинен не бивало да преспи в участъка...

— Тя знае правилата не по-зле от нас. Няма да е толкова лесно да докажем, че е невинна.

— Но какви може да са мотивите? — намесва се Майк. — За какво им е на Джанис Лонг или на Джери Бартелт да убият Емили и Алан Уаклин?

— Той няма да ни каже просто така — натъртвам аз. — Ако ще да го попитаме много мило.

— Колко си прозорлив — заяжда се Джемисън. — Нали затова съм намислила да му развържем езика с малко алкохол.

— Бъркаш подхода. — Потропвам с пръсти по стената на кабината. — Чак такова сприятеляваме с него ще се проточи. Мога да го накарам да се оправдава много по-бързо, за да се издаде неволно. Няма причина да смята, че го подозирам в убийство. А и аз мога да се преструвам на тъпанар по-умело от всички вас.

— Да, сигурно ти идва отвътре — отбелязва Джемисън.

— Благодаря ти за доверието.

— Ти нали уж беше някакъв експерт в Държавния департамент — напомня Майк. — Откъде тази вещина в методите за разпит?

— Търговските преговори стават много заплетени понякога.

Той ме гледа с присвити очи.

— Да бе, и аз това си помислих.

Номерът на каютата, в която е Джери Бартелт, свети в мек червен оттенък, а на екранчето под него е изписано „Не ме безпокойте“. Виждам отражението на червените цифри по сивкавия купол на камерата под тавана точно където проhodят откъм асансьора пресича друг, по-дълъг и извит коридор.

Бих могъл да се промъкна през „слепите зони“ на камерите, както направих при промъкването в чакалнята за екскурзии, но ако Джери наблюдава, трябва да види как се преструвам на пиян идиот. Мотая се на зигзаг по коридора, отскачам от една стена към друга, оставям тялото си да се премята и върти, дори не опитвам да остана обърнат в същата посока.

По едно време уж се заклецвам с главата надолу в ъгъла и се завъртам с ръцете, та лицето ми да не е опряно в стената. За миг се плаша, че съм прекалил с блъскането насам-натам. Опирам гръб в стената, за да се уверя, че малкият тласкач, който ми е дала Джемисън, още е закрепен за колана ми на кръста и торбестата хавайска риза го скрива.

След последния удар в стената точно пред каюта 7681 хващам дръжката на вратата и блъскам с юмрук по надписа „Не ме безпокойте“ до болка в ръката.

— Джералд Бартлет, шибаняко! — Бъркам нарочно името му. — Отвори бе, шишкав кучи син такъв! Знаем, че си вътре! Излез да си поприказваме с тебе като мъже!

Почти съм изчерпал запаса си от обиди, когато той отваря. Същият си е както предишния път — напълно обикновен, съвсем невзрачен. Разликата е само в твърде гневното му изражение.

— Ти? Какво правиш тук, дяволите те взели?

— Ти кого очакваше бе? Испанската инквизиция ли? — изкрещявам в лицето му.

Избутвам се покрай рамката на вратата и нахълтвам в стаята, като забивам рамо в гърдите му.

— Ей!

Той се завърта назад и не успява да ми попречи. Не е очаквал да му направя такъв номер и не се е закрепил здраво. Чудя се дали има

по-малък опит от мен в безтегловността. Трябва да се възползвам от всяко предимство срещу този тип.

Пътническите каюти в „Деджа Торис“ са проектирани така, че зрял човек със среден ръст винаги е само на една протегнатата ръка от стена или мебел. Сигурен съм, че така не допускат някой да увисне напред стаята, когато няма гравитация. Мнозина си въобразяват, че могат да „летят“ при безтегловност, като размахват ръце и крака все едно плуват. Не става така. Само изтласкваш въздуха и си оставаш на място. Затова екипажът използва ръчни тласкачи и реактивни раници.

Каютата е единична. Оставям се на инерцията, докато краката ми опират отстрани в лицето му, и тогава свивам колене и махам с ръце, за да се обърна с лице към вратата и с главата надолу. Опирам подметките си в тавана.

Успявам да зърна как Джери затваря лаптопа си. Надявам се Джемисън, Дани и Майк също да са забелязали — имаме видеовръзка през комуникатора на ръката на Дани. Ако Джери е следил камерите през лаптопа си, сега е спял. Това им дава шанс.

— Пиян си — обвинява ме той, хванал се е за бюрото.

Изтласквам се от тавана към него. Той дори не понечва да се дръпне и това потвърждава догадката ми, че си пази лаптопа. Вкопчвам се в яката на ризата му и забивам колене в корема му. Той кашля и изглежда още по-разярен. „Чудесно“.

— Не те ли е срам? — питам го леко завалено. Искан да изглеждам достатъчно разсъдлив, за да съм опасен. — Видях какво си направил на горката жена! Гади ми се само като те гледам.

Джери ме стиска за китките и напъва да откопчи ръцете ми. Придърпвам се рязко към него и навеждам глава. С малко късмет челото ми среща основата на носа му. Болката ме пронизва, но изтръгналият се от Джери звук показва, че той е пострадал по-зле.

— Това как беше, дебелако? — рева в лицето му. — Как си сега? Не е приятно, а?

— Не знам за какво говориш!

Извивам глава, за да погледна мимолетно празната баня и гардеробната ниша, задържам погледа си върху вратата на каютата и пак се обръщам към Джери. Надявам се Джемисън да види, че в стаята няма други, и да схване намека за вратата. „Защо се бавят толкова, по дяволите?“

— Не ме лъжи, гаден извратен чувал с...

Джери ме халосва с дланта на дясната си ръка по слепоочието, а левият му юмрук се забива в главата ми от другата страна. Държа го упорито, но след още два удара по бъбреците пръстите на дясната му ръка се впиват в гърлото ми. Усещам как притискат артериите.

Няма спор, че е професионалист — имам около пет секунди, преди да изпадна в несвяст.

Пускам яката му и се старая да покажа със задавено бълбукане, че се предавам, но на Джери му е все едно. Познавам по погледа му. Няма да ме пусне, докато не ме види в безсъзнание, а дори не искам да си представя какво може да ми направи преди Джеемисън, Дани и Майк да нахълтат.

Само едната му ръка е свободна и аз го принуждавам да я използва. Натиквам дясната си длан в лицето му с вяло движение. Не се преструвам. Той защитава очите си по инстинкт, а аз пъхам лявата си ръка зад гърба и докопвам ръчния тласкач. Докато той успее да хване дясната ми китка, за да обездвижи ръката, вече съм вдигнал лявата ръка.

Почти опирам дюзата на тласкача в ухото му и натискам бутона.

Импулсът зависи от масата и скоростта на обекта. За да успее малък обект като струя газова молекула да премести по-масивен обект като човешко тяло, тяхната скорост съответно трябва да бъде по-голяма. Тоест имат силата да спукат тъпанче на човешко ухо отблизо. Това е то науката!

Джери изпищява. Пръстите на гърлото ми отслабват захвата, но не ме пускат. Пъхам дюзата в едната му ноздра и пак натискам бутона. Този път звукът от устата му е като от стресната котка и ръката му се стрелва към носа. Хващам здраво цилиндърчето с газ и го удрям под брадичката. Чувам изтракването на зъбите му.

Вече е замаян, но още се е вкопчил в дясната ми ръка, а не бива да му давам време да се опомни. Изпъвам левия си крак, опирам подметката в ръба на бюрото и накланям тялото си натам, за да ритна. Дясното ми стъпало се забива няколко пъти в хълбока и корема му с колкото сила успявам да вложа в тази поза и накрая освобождавам ръката си. С последния ритник го завъртам към отсрещната стена.

Понасям се бързешком към вратата и я отварям припряно. Джеемисън, Дани и Майк се втурват в каютата. Майк води, стиснал

парализатора с две ръце, и зашеметява Джери в мига, когато успява да се прицели.

Тялото на Джери сякаш омеква. Дани и Майк го наgrabват, а Джемисън проверява колко съм пострадал.

— Къде бяхте, да му се не види? — грача аз.

— Той беше заключил.

— Не можехте ли да отмените командата?

— Променил е програмата на ключалката. Много хитрини знае този мръсник.

— Трябва да претърсим каютата — настоявам аз. — Той затвори лаптопа щом влязох.

Тя се взира в бюрото и кима.

— То се знае. И внимавай. Имал е три дни да заложи капани тук.

Оглеждам повторно и сканирам с лявото си око за вероятни заплахи. Ако Джери Бартелт се е подготвил добре за този полет, е можел да внесе скришом какви ли не смъртоносни устройства или поне части, от които да си ги сглоби на място. Не откривам нищо особено и казвам на Джемисън, че е безопасно.

Тя казва на Дани и Майк:

— Вие двамата надзиравайте арестувания тук.

— Няма ли да го натикаме в зандана? — учудва се Майк.

— В никакъв случай. Този е професионалист. Как да знаем, че не е настроил лаптопа да се самоунищожи, ако излезе от стаята, без да е дал съответната команда? Просто го закрепете за нещо устойчиво и повикайте още от нашите хора да проверят за скрита електроника. Запушете му устата. Не искам да говори на никого и на нищо.

Имплантираните телефони се управляват и с гласови команди, а това може да се приспособи лесно и за злоредни цели. Не е нужно да натискаш нищо, ако бомбата реагира на гласа ти.

— Ще се справим — уверява я Майк. — Ти къде отиваш, шефе?

— С Роджърс трябва да обсъдим нещо с капитана.

26.

*„Деджа Торис“, Палуба В, Офицерски сектор
1,5 часа преди Ели да започне да се чуди къде съм*

По пътя към секторите за екипажа минаваме покрай голяма реклама за изисканите гозби в кораба, която ми напомня за уговорената среща.

— Слушай — започвам, щом влизаме в асансьора, — тези наноботи...

— Колко време имаме? — прекъсва ме Джемисън.

Примигвам, за да видя обратното отброяване на времето.

— Шестнайсет часа. Но колкото по-скоро...

— Ще решаваме за това по-късно — отсича тя.

— Дали не може да възложиш на някого списък на засегнатите от радиацията?

Тя се вторачва сърдито в мен.

— Току-що пратих в ареста една от подчинените си. Хайде да не възлагаме нови задачи, преди да сме сигурни на кого можем да се доверим.

Не мога да чакам кога ще благоволи да ми помогне. Мой дълг е да разпространя тези наноботи. И вече имам среща с първата си пациентка.

Млъкваме. Не знам за какво мисли Джемисън, но аз умувам как да се отърва от нейните грижи, за да се заема със своите. Дано намеря някакъв шанс в разговора с капитана.

Пред каютата на Сантамария тя притиска длан към ключалката, за да го извести за появата си. Вратата се отваря и капитанът се взира в нас със зачервените си очи.

Носи униформения панталон и сива блуза с къси ръкави. Виждам четири татуировки по ръцете му, но разпознавам само три от тях. Една съвпада с татуировката, която Пол Таркингтън има на дясната си предмишница.

— Проблем ли има? — пита той.

Джемисън ме побутва навътре, вмъква се и тя и затваря вратата. Не знам какво съм очаквал да заваря тук. Може би съм си представял каютата по-флотска или морска, или... де да знам, вероятно украсена с морски пейзажи и древни кораби. Или мъничко моделче на ветроход в бутилка, което той е сглобявал с неизчерпаемо търпение месеци наред. Не познах. Както обикновено.

Ако не са дрехите в отворения гардероб и таблетите, закрепени на лепкави ленти над малкото бюро, бих могъл да се заблудя, че тази стая няма обитател. Липсват семейни холоснимки или дипломи в рамки, или витринка с ордени, каквито се полагат на военен ветеран. Но още по-смущаващо от безличието на тази каюта е, че нищо не нарушава реда.

Дори Оливър, най-спретнатият маниак сред познатите ми, все оставя разни неща тук-там. Е, да, всичко е подредено под прави ъгли едно спрямо друго, но въпреки това е разхвърляно. В помещението на Сантамария не може да се види никакъв белег на хаос, защото няма какво да образува този хаос. Питам се дали е чак толкова склонен да прекалява с безопасността при безтегловност, или има скрити по-дълбоко психологически мотиви за тази спартанска обстановка.

— Капитане, май намерихме истинския убиец. — Джемисън му обяснява накратко как сме разобличили и задържали Джери Бартелт. — Все едно на челото му е изписано „професионалист“. Дани и Майк го пазят в неговата каюта. Използваше лаптоп, но засега не искаме да рискуваме с човъркането в него. Помислих, че може би ти първо ще искаш да говориш с него.

Сантамария кима.

— Ако Джери Бартелт ни е познат като оперативен агент, досието му е в раздела с много ограничен достъп. Няма как да го получим по незащитена връзка.

— При мен всичко е криптирано от край до край. — Примигвам, виждам управлението на антената, закрепена на кораба отвън, и започвам включването ѝ. — Мога да пусна търсене по лице в базата данни. Само ми дайте няколко секунди да...

Сантамария стиска лицето ми, натиска с палец горния клепач на лявото ми око и го повдига насила.

— Ох! — реагирам аз, както може да се очаква.

— Не изпращай този сигнал.

Не казва думите нито натъртено, нито заплашително, но тъкмо липсата на емоции ме стряска — също като оскъдното обзавеждане в каютата.

— Просто търсене в архива — оправдавам се. — Дори ако получим данни с маркер за ограничен достъп, ще...

— Не това е важно — прекъсва ме Сантамария.

— Може да подплашиш Бартелт или шефовете му — подсказва Джемисън.

— Какво? — сепвам се аз. — Хванахме Бартелт. Нямаше никакъв шанс да изпрати тревожен сигнал. Те дори не знаят, че търсим...

— Той непременно има график за свръзка — настоява тя. — Предполагам, че е веднъж или два пъти дневно. Когато и да е следващият път, ще го пропусне. В най-добрия случай имаме само няколко часа преди началството му да научи, че нещо не е наред с него.

— И тогава ще имаме предимство — подхваща Сантамария, — ако не допуснем да научат, че сме го арестували. Няма как да знаят дали не е ранен или болен, или е пропуснал уречения момент по друга, съвсем безобидна причина. Не бива да правим нищо, с което да събудим подозренията им.

— Но как биха... капитане, може ли да не стискате така лицето ми?

— Не изпращай сигнала.

— Няма.

— И изключи антената.

— Веднага.

Той ме пуска и аз връщам антената в пасивно очакване.

— Вече няма връзка. Но как тези предполагаеми шефове биха научили що за сигнал са засекли? Този кораб сигурно излъчва десетки различни сигнали по всяко време.

— Твоята „Ехо Делта“ използва американски служебни честоти — напомня ми Сантамария. — Не искаме да стане всеизвестно, че в кораба има военна апаратура.

Стомахът ми се свива в мига, когато си спомням всички разговори с Джесика, но сега не мога да се тревожа и за това.

— Забеляза ли в поведението на Бартелт нещо, което подсказва произхода му или особености на обучението? — пита капитанът.

— Ами... — Припомням си срещите с Джери Бартелт първо на вечерята, после на Алеята, накрая и сблъсъка в каютата му. — Ами... нищо. Говори с американски акцент и май английският му е роден език. Много ловко извъртя номера на хората от охраната. Няма как да е такъв майстор без тренировка, но може да са били по която и да било държавна програма.

— Аз не видях никаква специфика в бойния му стил — добавя Джемисън. — Но пък двамата с Роджърс се биеха в тясна каюта. Липсваше пространство за свободни движения, изборът на техники е ограничен поначало. И от това няма как да научим нещо за него.

— Все пак спомена нещо особено първия ден след вечерята — казвам им аз. — Вече е бил на Марс по работа, но този път било лично.

Сантамария се почесва по брадата.

— Хъм...

— Спомена и как клонирал кучето си. — Преразказвам историята, доколкото съм я запомнил. — Изглеждаше като доста смахнато вмъкване в прикритието му. Аз само го попитах има ли жена и деца, а той се впусна в оплакване за тежкия развод. Може би защото беше пиан, но е малко недодялано за професионалист.

— Дали пък наистина не е на почивка — вмята Джемисън, — а убийствата на невинни хора са му хоби.

— Обзалагам се, че на купоните твоите вицове разсмиват всички — заяждам се веднага.

— Ако ще продължаваме с догадките — казва Сантамария, — искам кафе.

— Извинете, сър — отвърща Джемисън. — Ще почакаме отвън, докато се облечете.

Завлича ме в коридора. Капитанът затваря вратата. И след малко се появява в пълна униформа.

— Отиваме в радиозалата. — Издърпва се по коридора, Джемисън не изостава от него, аз отскачам от стена към стена подире им. — Ще кодирам съобщение лично до директор Таркингтън със снимката на Бартелт. Има адрес за такава свръзка в общодостъпния сайт на Държавния департамент. Роджърс, а ти ще вложиш моето

съобщение в същия пакет с доклади, които изпращаш като част от прикритието си.

— Ясно — съгласявам се. — А какви са тези доклади?

Джемисън ме поглежда намръщено.

— Службата не ти ли осигури прикритие?

— В отпуск съм! — Не обичам да ме обвиняват за нещо, което не е моя вина. — Камшика ми връчи билет и ми каза да се разкарам. Имам някои документи за тази самоличност. Това е. Не мисля, че е очаквал да се забъркам в такъв случай.

Сантамария се обръща към Джемисън и тя мърмори недоволно:

— Имаме подготвени някои документи за такива случаи. Ще ги прехвърля в базата на радиозалата. Но мисля, че след това трябва да разпитаме Бартелт.

— Тоест да го разпитам аз — натъртва капитанът.

— Да, сър.

Сантамария издиша. Не е шумна въздишка, защото не е склонен към такива прояви на чувства, и въпреки това изразява нежеланието му.

— Нямаме правомощия за такива действия.

— Ще получим разрешение — уверява го Джемисън. — Включи искането в съобщението до Камшика. Знаеш, че ще одобри всяко твое решение.

— Не е сигурно.

Тя прихва.

— Той ти окачи лично медала на мундира след войната. Той ти лепна прякора...

— Не сме упълномощени — повтаря Сантамария по-строго. — Самата ти каза, че не знаем нищо за Бартелт. Ами ако наистина е скучен психопат? Какво ще стане, ако го посмачкаме, а се окаже, че е цивилен?

— Как пък не. Той е изпечен джебчия и хакер, а и за малко не уби Роджърс в схватката.

— Да бе... — обаждам се възмутено, но никой не ме чува.

— С всяка минута, която пилеем в спорове за това, той има повече време да обмисля как да се измъкне, а шефовете му имат повече време да заподозрат, че нещо е потръгнало зле. Трябва да измъкнем истината от него.

— На изтезанията не може да се разчита в получаването на информация — възразява Сантамария.

— На Марс не изглеждаше да е така.

Капитанът е впил зъл поглед в очите ѝ. Аз съм напрегнат като струна. Опасявам се, че ще замахне към нея, и искам да съм нащрек, за да се отдръпна.

Но накрая той само повтаря:

— Не сме упълномощени за такива действия.

— Добре — отстъпва Джемисън. — От службата нямаме никакви правомощия. Но ти си капитан на „Деджа Торис“ и имаш цялата необходима власт да разпиташ пътник, който е основният заподозрян за двойно убийство. Просто говори с него. Може и да забележиш нещо, което ние сме пропуснали.

Свитият юмрук на Сантамария се отпуска.

— Добре.

27.

*„Деджа Торис“, Палуба 7, Пътнически сектори
Цял час преди времето за срещата с Ели*

Оставаме в радиозалата само няколко минути. Аз решавам да не се изсуля тихичко засега, за да се подготвя за изисканата вечеря. Още имам време. Как ще изпусна този шанс да видя капитана в стихията му? Едно е да гледам как Джемисън направо разнищва цивилен хапльо, но Сантамария да разпитва истински таен агент сигурно ще е по-зрелищно от шампионски мач.

Дани пази пред каютата на Бартелт и Джемисън се ядосва.

— Оставил си Майк сам с онзи? — крещи тя и блъска с пръсти по таблото на ключалката.

— Наблюдавах коридорите, може да има съучастници...

— После ще се разправяме!

Тя натиска грубо последния бутон и вратата се отваря. Джемисън отскача от пода, превърта се и опира крака в тавана на каютата с готов за стрелба парализатор.

Не ме е срам да си призная, че се долепих до стената отвън, когато тя отвори. Чувам гласа на Майк:

— Шефе, какво става?!

— А ти какво търсиш в гардероба, по дяволите?!

Надничам от коридора. Майк е приклепнал в нишата между леглото и банята. Сега е празна, само в ъгъла има голям прозрачен чувал, натъпкан с дрехи.

Майк се е настанил под горния рафт в гардероба — там за стената е закрепен малък метален сейф. Вратичката е отворена, в сейфа май няма нищо. От стената отдолу е махнат квадратен капак. Майк държи скенер, който почти е опрял в схемите под капака.

— Проверих първо личните му вещи, после и сейфа — обяснява той. — Нямаше нищо, дори не беше заключен, но зърнах малко

драскотини на този капак. Оказа се, че е сложил вътре някакво устройство. Нямам представа за какво служи.

Джемисън пъха оръжието в кобура и се премества към гардероба. Майк ѝ подава нещо. Влизам в стаята след Сантамария.

— Какви системи са прокарани тук? — пита Джемисън.

— Нищо жизненоважно. Захранването за тази каюта и съседната, сензорите на климатиците и ОКС.

— ОКС ли? — обаждам се над рамото на Джемисън.

— Общодостъпните компютърни системи — обяснява тя. — Същите, до които би имал свободен безжичен достъп. Не е нужно да ги хаква.

Тя държи малък плосък сив правоъгълник без никакви надписи или издатини. Ако Майк го бе намерил в боклука, можеше да го сметне за отчупил се детайл от по-голям апарат. Лесен за криене, привидно безобиден и бързо забравяш се след небрежен поглед.

Досуц като устройствата, които Оливър създава за мен.

Джери Бартелт е вързан за малката седалка, която се отделя от стената под бюрото. Китките, лактите, коленете и глезените му са вързани с пластмасови „опашки“. Ръцете му са вързани за бедрата с изолационна лента, която май е омотана и около седалката. Майк и Дани са проявили голяма вещина в обездвижването на арестант с подръчни средства. Превит е напред в колкото може по-неудобна поза, така че не може да се напругне, за да се освободи.

Взирам се в лицето му с очакване да срещна враждебен поглед. Но то е безизразно и отпуснато под залепената на устата му лента. Невзрачните кафяви очи гледат мътно и...

— Той мига! — провиквам се, изтласквам се с крака от ъгъла на нишата и политам с главата напред към Бартелт.

Изпъвам ръце, но той успява да извие шията си и вместо да хвана главата му, кокалчетата на юмруците ми се блъскат в стената зад него. Псувам и изпружвам крака към лепкавата лента на пода до бюрото. Притискам длани към слепоочията му и забивам палци в очите му. Не пипам внимателно както Сантамария лявото ми око преди малко и Бартелт пъшка приглушено. Не му обръщам внимание и задържам клепачите над очите.

И капитанът, и Джемисън са прескочили бюрото, той е над лявото ми рамо, тя — над дясното.

— Ама че гадина — сумти Джемисън и се навежда към Бартелт.
— Не мога да повярвам, че не видях това по-рано.

— Нарочно правят допълнителния слой труден за откриване — успокоявам я, докато оглеждам двете зеници за издайническата решетка на импланта. — Ето го. В дясното око.

Сантамария ме тупа по рамото и аз се отклонявам встрани, та той да вижда Бартелт по-добре. Отмествам дясната си ръка от главата му. С лявата още задържам дясното му око отворено, за да не довърши поредицата команди, които въвеждаше. Само мога да се надявам, че не е мигал през цялото време, докато ни е нямало, за да върши незнайно какво чрез безжичния интерфейс с лаптопа или устройството в гардероба. Може би вече сме прецакани.

— Господин Бартелт, аз съм Едуард Сантамария, капитан на „Деджа Торис“. И бих искал да знам защо убихте двама от моите пътници.

Сантамария се опитва да предизвика реакция. Наблюдавам лицето на Бартелт с включени скенери, но не забелязвам нищо. Няма съмнение, че е професионалист. Обикновен човек, обвинен току-що в убийство, би реагирал някак. Дори да не трепне, пулсът и температурата на кожата ще се променят.

Очите му шарят, оглежда поред всеки от присъстващите в стаята. Кима леко, но отчетливо.

Сантамария хваща лентата на устата му и я маха с рязко движение. Присвивам глава в раменете си от звука, но Бартелт не показва с нищо да е усетил болка. Дори се усмихва, вторачен право в очите на капитана.

— Приятно ми е да се запознаем, Хадес.

Изобщо не долавям кога Сантамария е замахнал. Осъзнавам само глухия удар и виждам как главата на Бартелт се отмята назад. По инстинкт отдръпвам припряно ръката си. Главата се блъска в стената, отскача напред и се разклаща. От дясната ноздра се надуват кървави мехурчета.

— Това пък що за дивотия беше?! — питам доста по-високо, отколкото ми се иска.

Джемисън опипва с два пръста шията на Бартелт.

— Жив е.

— Добре. — Сантамария разтвива ръката си. — Отдавна не съм правил нещо подобно.

— Е, още си те бива — отвърща тя. — Дани! Майк! Помогнете ми да преместим този тип в ареста.

— Нали уж не го искахте там? — обаждам се аз. — Ами капаните, които може да е заложил?

Джемисън пита:

— Майк, той откога е буден?

— Освести се около пет минути след като вие излязохте.

Тя пак ме поглежда.

— Имал е достатъчно време да включи каквото си поиска тук. Трябва да му попречим да направи каквото и да било занапред.

— Но ако го държите упоен, не можете да го разпитате.

— Той няма да ни каже нищо — казва Сантамария.

— Не това е важното — казва Джемисън. — Ако го упояваме, някой трябва да го доближава през няколко часа. Не бива да рискуваме толкова чест контакт.

— Значи ще го оставите вързан? — недоумявам аз. — Бездруго трябва да бъде наблюдаван денонощно. Защо не го включите към венозна система...

— Ще го напъхаме в клетка на Фарадей! — почти крива тя.

Дани и Майк, които вече са отлепили Бартелт от седалката, зяпват изненадани.

— Какво е клетка на Фарадей? — пита Майк.

— Ние имаме ли? — пита Дани.

— Мамка му... — промърморва Джемисън.

Сантамария я хваща за рамото и я дърпа назад, преди да е казала още нещо... или преди да ме е цапардосала. Ако съдя по изражението ѝ, има желание да го направи. Май започвам да свиквам с това.

— Господин Егнор, господин Браун — официално започва капитанът, — в момента се занимаваме с много поверителни данни, които засягат сигурността на цели планети, затова трябва да знаем, че можем да ви се доверим за опазването на тази информация.

— Сто процента, господин капитан — заявява Майк.

— Да, по дяволите, сър! — възкликва Дани.

— Добре. — Сантамария кима към мен. — Вероятно сте се досетили, че господин Роджърс не е точно такъв, за какъвто се

представя.

— Че то си е очевидно — сумти Майк.

— А Роджърс истинското ти име ли е? — усъмнява се Дани.

— Господин Роджърс пътува с нас, за да се погрижи за превоза на някои товари от Земята до Марс — продължава капитанът. — Един от контейнерите е защитен срещу електромагнитни излъчвания, за да не бъде сканирано съдържанието му.

— Превозваш контрабанда за Държавния департамент, а? — подхвърля Майк.

Чакам Сантамария да ми се притече на помощ. Той си мълчи.

— Не е контрабанда — уточнявам сдържано. — Ако искаш, представи си го като необичайно голям пакет в дипломатическата поща.

— Значи това си правил навън — вмята Дани. — Проверявал си товара.

Лепвам на устните си най-добрата фалшива гузна усмивка.

— Предпазливостта никога не е излишна.

— Той ще донесе клетката на Фарадей в ареста — обяснява Джемисън. — Ще я монтираме в една от килиите и ще затворим Бартелт вътре. Клетката ще му попречи да приема и предава информация.

Тя ме пуска, но Сантамария сграбчва едната ми ръка и ме обръща към вратата.

— Да вървим, господин Роджърс. Аз ще ви помогна с обличането на скафандъра.

28.

*„Деджа Торис“, Външен корпус. Товарен сектор
Май ще закъснея за вечерята*

Службата често пренася какво ли не навсякъде из Слънчевата система и аз неведнъж съм участвал в това, но любопитството никога не ме е човъркало чак толкова, че да разпитвам за подробностите в прикриването и превоза на всички тези товари.

Движението на данни не е трудно. Криптирай ги както трябва и дори не се налага да ги криеш, защото математическите закони гарантират, че никой не би успял да ги дешифрира преди топлинната смърт на вселената. С предметите е по-сложничко.

Много неща могат да бъдат разделени на съставните си части, които или са безобидни, или могат да бъдат маскирани като такива. Така е с химикалите и някои видове електроника. Но други като годни за военна употреба ядрени материали или ускорител на заредени частици в лъчево оръдие няма как да бъдат нито прикрити, нито разглобени. В момента службата предпочита аз да пренасям такива товари, обаче аз съм един-единствен.

Сантамария ми помага със скафандъра и ми описва набързо товарите в онази ниша на корпуса. Свалям си схема на номерираните контейнери и той ме изпраща навън да свърша работата.

Поддържахме радиомълчание, защото капитанът още се тревожи дали вражески агенти не ни подслушват, а не е лесно да се криптират разговорите през радиостанцията в скафандъра. Според мен това вече избива на параноя, но нямам намерение да оспорвам заповедите му.

Контейнерът, който търся, е в най-вътрешния слой и единият му край е долепен до корпуса. Всички контейнери са ориентирани по посока на изкуствената „гравитация“ като пъстра стена от тухли във вдлъбнатата част на „Деджа Торис“.

Провирам се внимателно покрай решетките между контейнерите, за да не оплета някъде осигурителното въже. Щом долепям

магнитните си подметки до опора в решетката, откачам дългото въже и закачам по-късо от скафандъра към върха на набелязания контейнер, точно над двойната му врата.

Не е предназначен да бъде отварян във вакуум, но не е и напълно херметичен. Преди пълненето всички контейнери са били обезвъздушени, а ако вътре са сложени повреждащи се във вакуум товари, имат собствена херметична опаковка в големите метални кутии. Въвеждам получения от капитана код в електронната ключалка, нагласявам ръкавиците на скафандъра върху дръжките, налягам се и ги завъртам надолу, докато дългите заключващи метални пръти излизат от улеите си.

Вратите не се отварят докрай, защото опират в решетката. Промъквам се бавно с едното рамо напред в контейнера с надеждата да няма стърчащи остри ръбове, които да разкъсат скафандъра.

Влизам и включвам лампите на шлема. Вътрешността е точно каквато ми я е описал Сантамария: стена от целулозни кашони закрива всичко и оставя само тесен проход от лявата страна. Каквото и да превозва потайно службата, потулено е зад тези невинни кашони, в които според етикетите има различни сухи вещества и изделия.

Напъхвам се трмаво в контейнера, още не мога да свикна с прилепването на тези магнитни подметки, и накрая подминавам заблуждаващите кашони. Тук не е чак такава теснотия като при вратите и вървя нормално. След малко виждам огромна дупка в отсрещния край на контейнера.

Не успявам да осмисля веднага неочакваната гледка. Вдясно от мен има голям куб от метална мрежа — това е клетката на Фарадей, нататък са подредени още сандъци без надписи. В някои може би има химикали, в други — оръжие или боеприпаси. Плъзгам светлината от шлема по всичко и накрая се връщам към онова, което не трябва да е тук: огромната дупка.

Контейнерът е направен от дебела стомана с оловен слой, за да защити съдържанието от космическа радиация и пращинки. В междупланетното пространство плътната материя не е в изобилие, но сблъсъците с всичко, чиято скорост спрямо вас е милион километра в час, не минават безследно. Значи са необходими сериозни инструменти за рязането на такъв контейнер. Взирам се в ръбовете на почти кръглия

отвор. И почти не се съмнявам, че са стопени от резачка с висока температура.

А маркировката на кораба срещу дупката подсказва, че там има въздушен шлюз, който се използва само от екипажа.

„Стига бе, можел съм да мина напряко“.

— Как така има дупка в контейнера?!

В заседателната зала сме само тримата — Сантамария, Джемисън и аз. Щом внесох клетката на Фарадей в кораба, охраната я сложи в килия на ареста и затвори в нея Джери Бартелт, който още беше в безсъзнание.

— Почакайте малко. — Прехвърлям видеозаписа от лявото си око в системата на масата и го пускам, като спирам на ясен кадър с изрязаната стена на контейнера. — Тя е при самия корпус на кораба и е прекалено кръгла и голяма, за да се дължи на случаен пробив.

Джемисън се навежда към масата и присвива очи към изображението.

— Що за гнусотия...

— Има ли нещо в кораба, което може да среже така яка стомана? — питам. — Ако липсва някакво оборудване, може би ще успеем да проследим движението на Бартелт в секторите за екипажа, за да научим още какво е направил.

— Ще попитам инженерите. — Тя вече натиска сензорния екран на китката си. — Но в нашите сектори наблюдението чрез камери е частично. Ако този гад е знаел точно къде да реже, за да вземе товара, знае и къде не можем да видим нищо.

— Какво друго забеляза там?

Сантамария също гледа масата, но май не я вижда в момента. Превъртам записа нататък.

— Всичко останало беше закрепено, само това липсваше. — Соча краищата на четири жълти ремъка, увиснали като водорасли в безтегловността, металните им ключалки зеят. — Клетката на Фарадей не беше пипана.

— Трябва да установим точно какво липсва от контейнера.

— Не знаете ли? — сепвам се аз.

— Всеки знае само каквото е нужно — напомня Джемисън. — Ако не знаем какво превозваме, няма как да издъним операцията.

Сещам се за още нещо.

— Вие контролирахте ли изобщо товаренето? Защото онзи, който е срязал контейнера, е знаел точно къде е бил закрепен и от кой сектор на кораба да стигне до него.

— Службата се занимава с тези процедури — отговаря ми Сантамария. — Нашите контейнери винаги са по средата на целия обем товари. Така са защитени по-добре и от радиацията, и от случаен провал.

— Ясно, но винаги ли са до корпуса на кораба? И то до въздушен шлюз?

— Да. За да бъде изваден товарът лесно и бързо, ако се наложи.

— Дори ако в контейнера има опасни материали?

Тъмните хлътнали очи на капитана проблясват гневно и неприязнено.

— Не превозваме опасни материали.

— Значи е някой от службата — решава Джемисън. — Някой, който е осведомен за тези пратки.

— Внедрен агент — съгласява се Сантамария.

— Трябва да се свържем с Камшика.

— Да. — Той кима.

— А какво стана със стремежа да не се набиваме на очи? — намесвам се аз.

— Ти не следиш ли какво става? — троснато ми казва Джемисън. — Това вече няма значение. Бартелт и шефовете му, които ще да са те, знаят за нашата работа в кораба много повече, отколкото се полага на цивилни. Устройството, което Бартелт беше скрил в гардероба, е било включено във вътрешните ни комуникации. Прослушвал е разговорите на екипажа, може би за да е сигурен, че може да се вре тук-там, без да се засече с никого.

— Но ние още не знаем *защо* се е врял тук-там. Говорихте ли с Джанис Лонг?

— Да. С нея всичко е наред. Невинна жертва на професионален крадец. И смея да предположа, че Бартелт се е врял тук-там, за да убие Емили и Алан Уаклин, а да натопи за убийствата Дейвид — другия брат.

— Но някак не се връзва — възразявам аз. — Ако Бартелт просто е искал Алан Уаклин да умре, защо да не убие и тримата? И не би имало никакви свидетели...

— За да ни пробута правдоподобен заподозрян и да не допусне задълбочено разследване! — сопва се Джемисън. — Но в нашето умуване ще имаме голяма полза, ако получим и още малко проклети факти от службата!

— Добре де, добре! — Примигвам, за да включа комуникационния режим. — Дайте ми минута да загрея нашата „Ехо Делта“.

Сантамария докосва повърхността на масата и набира поредица от букви и цифри.

— Ще използваш този канал за пряка връзка с кабинета на директор Таркингтън. — Набира още един ред безсмислени символи. — След това използвай този криптиращ ключ и прехвърли разговора в моята каюта.

Мръщя се.

— Момент... Искаш да използваш моя вграден телефон, но не искаш да участвам в разговора?

— Съжалявам, но никой от вас двамата няма нивото на достъп до класифицирана информация за този разговор.

Преди да го оставим на спокойствие, двамата с Джемисън измисляме как да включим сигурно моя имплантиран телефон във вътрешната безжична мрежа на „Деджа Торис“. Вече мога да правя каквото поискам някъде из кораба, без това да пречи на връзката на капитана с Пол.

Джемисън се сбогува с мен пред заседателната зала.

— Не будувай до късно. Утре ще си имаме още забавления с арестанта.

— Не може ли да обсъдим наноботите сега? Нужен ми е само списък с имената. За останалото ще се погрижа сам.

Тя се хваща за един парапет и спира устрема си по коридора.

— Така да бъде. Ще ти събера имената. Утре сутринта. А ти ще ми обясниш стъпка по стъпка тази налудничавя схема, преди да ти позволя да направиш каквото и да е на когото и да е.

„Да бе, вярвай си“.

— Може ли да ти задам още един въпрос?

— Какъв?

Джемисън не обича да говори за войната. Показала го е толкова ясно, че няма накъде повече. И освен това не обича да си бърбри с мен. Надявам се съчетанието от двете да я държи настрани достатъчно дълго, за да си свърша работата с наноботите, без да ми се бърка.

— Защо Бартелт нарече капитана Хадес?

Реем се в коридора на цели три метра един от друг, но съм готов да се закълна, че температурата спадна с поне пет градуса в мига преди тя да отговори.

— Няма да говорим за това точно сега.

— А ще говорим ли някога? Май е страхотна история от войната.

Трепвам, защото Джемисън сгъва рязко лявата си ръка, пръстите ѝ са свити в юмрук. Опипва с другата си ръка екрана на китката си няколко секунди.

— Вече имаш достъп до секторите на екипажа. Капитанът може би ще поиска пак да говори с тебе утре. Аз нямам такова желание. Не се забърквай в неприятности.

Чакам вратата на асансьора да се затвори и се втурвам към каютата си, издърпвам центрофугата от джоба, забърквам размножилите се наноботи в Червеното вино и пълня две колби за безтегловност с напитката. Дано не съм накарал Ели да ме чака дълго. Цяла вечност се боря със смокинга. Защо не поисках папийонка, която просто се закача на яката?

29.

„Деджа Торис“, Палуба 10, Алеята
Закъснявам с 20 минути за вечерята,
проклет да съм

Не всяко наименование на някое място в този кораб е зле скалъпена игра на думи, но повечето са доста зле. Май не можех да очаквам нищо друго във флагманския кораб „Деджа Торис“ на туристическа компания „Принцесата на Марс“.

Порталът на ресторант „Пикник край Пътя на коприната“ изобразява глава на дракон от фалшив нефрит и сияе в зелено на горната тераса на Алеята до магазина „Радостта от кекса“. Пристигам там в 19:50 задъхан след блъскането в стените на служебното стълбище и се представям на разпоредителката — малко прекалено обаятелна жена в червено *qipao* и със светещи клечки за хранене в прическата.

— О, да, господин Роджърс. Добре дошли. Вашата сътрапезница дойде преди няколко минути. Чака ви на бара. Ако благоволите да се присъедините към нея, ще дойдем да ви поканим веднага щом подготвим масата ви.

Благодаря и прелитам покрай зъбите на дракона към барплота. Там се е струпала малка тълпа и не откривам веднага Ели. Може би защото изглежда зашеметяващо различна с тази искряща в бяло и черно бална рокля. Носи на китката си и служебния комуникатор, а на краката черни чехли за безтегловност с плоска прилепваща подметка, но съчетанието от всичко това ѝ подхожда чудесно.

Не съм измислил оправдание защо съм къснал. Ясно е, че не мога да ѝ кажа истината — нито за наноботите, нито за проблемите на охраната. Примирил съм се с това. Но как да се държа, за да постигна сегашната си цел? Как „Евън Роджърс“ ще я убеди да пие от твърде скъпото Червено вино, без да ме помисли за неприятно смахнат?

„Кенгуру, би могъл просто да не се държиш като идиот. Защо не започнеш с това?“

Няма значение какво мисли за мен тази жена. След по-малко от четири денонощия ще напусна този кораб и едва ли ще се срещнем отново. По дяволите, ако тази вечеря потръгне зле, може да не се видим и до края на полета. И това също няма значение, ако я склоня някак да глътне тези наноботи.

Няма нищо по-важно от задачата. Винаги е така.

„Но не и тази вечер“.

Ели не ме забелязва чак докато не се намествам при нея с двете колби за вино в ръцете.

— Да ви почерпя ли, госпожице? — предлагам и се закрепвам на лепкавата лента под барплота.

Тя ме поглежда с ярките си очи и се засмива.

— Здравсти. Време беше да се появиш.

— Извинявай. Заприказвахме се със сомелиера. Искях да подбера съвършеното вино за тази вечер.

— Убедена съм, че те е поощрявал да се изръсиш щедро.

Подавам ѝ едната колба.

— Преценете сама, госпожице.

И тогава се сещам, че самият аз още не съм опитвал виното. Ели докосва ръката ми, за да не вдигна веднага своята колба към устата си.

— Не припирай толкова. Толкова изискано вино не се пие без наздравица.

— Права си. За какво ще прием?

— За новите запознанства.

Чукваме колбите и аз добавям:

— За новите приятели.

Ели отпива. Премигвам, минавам на сканиращ режим и гледам как неясно поточе, открито в зелено от програмата, се спуска в гръдния ѝ кош и се разпростира като светкавица из тялото ѝ, показано в тъмносино. Отстрани сигурно изглежда, че съм зяпнал гърдите ѝ, затова бързам да отклоня погледа си.

Задачата е изпълнена. Какво следва?

„Де да знам“.

Тя лепва колбата на барплота с гримаса.

— Хъм, това е особено...

Припряно глътвам малко от Червеното вино с очакването, че е вкиснало. Херметичният печат беше непокътнат — нали гледах, докато сомелиерът проверяваше холографския код, уверих се и със скенерите в окото си. Да не би партидата да е била лоша поначало? Или някак е повлияла радиацията в кратера Еъри?

Течността се плъзга по езика ми и малко от нея като че ли се изпарява, преди да усетя смесения аромат на плодове и горчица заедно с познатото щипане от спирта. Има си вкус на вино, а и трябва да си призная, че за пръв път опитвам толкова скъпа марка. Как да знам какъв се очаква да бъде вкусът? В службата не ни обучават и на това.

— Все пак не е зле, нали? — подхвърлям с надежда.

Както и да е. Наноботите вече са в организма ѝ.

След броени минути ще започнат да я избавят от клетките, които е увредило облъчването. Ще се множат, докато не си свършат работата, а после ще се самоунищожат. Мога още сега да си тръгна и пак да се заема с работата си — издирване на убийци и лов на шпиони.

Но не искам.

— Предлагам аз да избира следващото питие — отвърща Ели.

— Чудесно. Съгласен съм ти да поръчаш, но ще го платя аз.

— Евън...

— Имам отпуснати пари за тази ваканция.

Не я лъжа. Тя присвива очи.

— Добре. Тази вечер плащаш ти. Но следващия път съм аз.

Не мога да сдържа усмивката си.

— Е, какво можем да си изберем тук?

Ели се впуска в задълбочен анализ на новото меню в „Пикник край Пътя на коприната“, явно подготвено тъкмо за този полет и обсъждано разгорещено сред екипажа. Слушам с половин ухо как описва екзотичните съставки, отчасти отглеждани на борда в хидропонните градини.

Тя каза „следващия път“.

Вечерята с Ели е най-дългото кулинарно преживяване, което съм имал, и въпреки това не ми се иска да свършва толкова скоро. Тръгваме си със затварянето на „Пикника“ в единайсет вечерта, след като дълго

сме избирали и сме се наслаждавали на всяко великолепно ястие. Проличава си, че сме се заседели — сервитьорът, образцово учтив през цялото време, накрая донася сметката, без дори да ни попита и само с намек за усмивка.

Подписвам я, без да погледна сумата, а и не ме интересува. Ставаме, аз прибирам наполовина пълните колби с Червеното вино и Ели ме гледа озадачено.

— Ей, аз си го харесвам — оправдавам се.

„Нима някой не харесва експериментална нанотехнология?“

Тя клати глава засмяна.

— Всеки с вкусовете си.

Реем се хванати за ръце към служебния асансьор. Познавам по жестовете на Ели, че вечерта за нея е приключила — вече не е толкова безметежна, а и по-начесто поглежда скришом комуникатора на китката си, но се чувствам длъжен да опитам още веднъж.

— Май не споменах досега, че тази вечер изглеждаш прекрасно?

— Благодаря. — Тя стиска леко пръстите ми. — Тъкмо се бях разтревожила, че може да си ослепял.

— Но сега май е време да облечеш униформата.

— Ами да. С тази премяна на русалка няма да изглеждам много внушително в главния инженерен сектор.

Надявам се, че усмивката ми е подobaващо лукава.

— Имаш ли нужда от помощ с роклята?

Ели се засмива, допира устни до ухото ми и прошепва:

— Сексът в безтегловност е извънредно мъчно занимание.

— Аз съм схватлив.

— Не се съмнявам. Но дежурството ми започва след по-малко от четирийсет минути.

— Шефът няма ли право на малко закъснение?

— Първо — няма. Трябва да направим пълна проверка на всички системи, преди да включим реактора за намаляването на скоростта. Много е важно всичко да бъде направено навреме, за да не се отклоним от курса. И второ — шепне тя отново, — четирийсет минути изобщо не стигат за това, което искам да правя с тебе.

— Ти си много порочна.

— Знам. — Кабината се отваря. — И си мисля същото за тебе.

Пуска ръката ми и се изтласква към асансьора. Времето сякаш пълзи, докато вторачен запазвам в паметта си всяка подробност: преливането на роклята, обтегната по бедрата ѝ, пуснатата до раменете кестенява коса, развяла се край лицето ѝ, когато се обръща към мен, блесналите в усмивка зъби и искриците от лампите в очите ѝ.

— Ще се видим утре — казва Ели.

— До утре.

Кабината се затваря и светът става по-сумрачен.

Взирам се още секунда-две, после свеждам поглед към колбите в ръката си. Време е за работа. Още няколко души трябва да пият от скапаното Червено вино.

Връщам се в каютата и се отървавам от смокинга. Досега съм го обличал само когато съм с Ели и искам така да си остане. Може и да е глупава прищявка. Ще си позволя да бъда глупав през тази седмица. В отпуск съм.

Поемам нагоре към секторите на екипажа, понесъл пълното с наноботи Червено вино в сувенирна платнена торбичка с емблемата на „Принцесата на Марс“. Всички старши офицери се нуждаят от глътка вино. Може би ако успея да замая главата на някой от тях, ще ми е полесно да науча още кой от екипажа е бил облъчен.

„Стъпка по стъпка, Кенгуру“.

Влизам в заседателната зала до мостика малко преди полунощ. Заварвам там само Галбрейт и Логан, застанали в двата края на масата. Разделили са екрана на две половини, всеки от тях набира, мести блокове с данни и понякога ги плъзга към колегата си.

— Здравейте, господин Роджърс — посреща ме Галбрейт. — Не ви се спи ли?

— Има нещо такова — признавам.

Още съм на седмото небе след вечерята с Ели.

— Скоро ще започнем намаляването на скоростта — вмята Логан. — Може би ще се чувствате по-добре в леглото.

„Зависи ще имам ли компания“.

— Ще го понеса и така. Благодаря, че ме предупредихте.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — пита Галбрейт.

„Да. Искам да пиете от това вино, за да не умрете от рак. Дълго е за обясняване. Не може ли просто да ми се доверите?“

Отварям уста и чувам плътен звън. Тъкмо да се озърна и долавям ехото, каквото не би могло да има в тази зала. Досещам се, че е запис. Повтаря се и напомня за стар аналогов часовник, който отброява кръгъл час.

— Това да не е стенен часовник?

— Капитанът избра записа, любител е на антиките — обяснява Галбрейт.

Веднага след дванайсетия звън стените под тавана се обрамчват в ивица червени пулсиращи светлини. От скрити високоговорители се разнася пронизителен звук в пет бързи повторения.

— Нещо не е наред — казва Галбрейт.

Вратата към мостика се прибира в стената и Сантамария прелита към заседателната зала. Хваща се за ръба на масата.

— Роджърс, остани тук. Ерика, Джеф, имаме извънредна ситуация.

Пляска с длан по масата и се появява лицето на Джемисън. Тя май се е приготвила за война.

30.

*„Деджа Торис“, Палуба Б, Заседателна зала на офицерите
Малко след полунощ и на повече от половината
път до Марс*

Джемисън ни пуска запис от наблюдателната камера в главния инженерен сектор. Показва ни Ели Гавилан, която прелита в залата за началото на нощното си дежурство — с работния гащеризон е, маха за поздрав на екипа си. Виждам петима-шестима от тях и още повече работи край пултовете около йонния ускорител. Явно това оживление не е било само заради нас по време на екскурзията. Сяо, доброволният пазач на сектора и ентузиаст на ботаническата градина от тази сутрин, се придърпва по парапета около ускорителя и дава на Ели таблет.

И тогава мъж в черно от главата до петите, включително с ръкавици и маска, под която се виждат само очите му, и малка раница, се блъска в гърба на Ели и тримата отскачат нагоре от парапета. Нападателят обвива с ръка Ели и изритва Сяо встрани. От движението мъжът в черно и Ели изчезват под долния край на кадъра. Сяо се връзва в друг от екипажа, преди да се възползва от реактивната си раница и да се спре.

Навсякъде вече мигат лампите за тревога. Записът е без звук. Хората в инженерния сектор са се вторачили ужасени в нещо извън кадъра. После един по един излизат от залата — пресичат черно-жълтата линия на зоната за безопасност и се изнизват през главния вход.

Сяо остава, виждам устните му да мърдат, докато подканя с жестове останалите да се махнат. Нападателят пак се появява в кадъра и опира крака в пода, може би е с лепкави подметки, които го задържат на място. Едната му ръка още притиска ръцете на Ели към тялото ѝ. С другата ръка опира нож в гърлото ѝ. Тя вече не носи реактивната си раница.

Старая се да анализирам видяното като тактическа ситуация. Внушавам си, че все едно гледам записи от бойни действия през войната. Моята задача беше да остана очевидец, не да съдя или да се намесвам. Отбелязвах безстрастно подробностите на всяка страшна случка, за да не се наложи на никой друг да преживее пряко този ужас.

Но този път е друго. Има опасност да бъде прерязана сънната артерия не на безименен войник. Пред мен е Ели. Вечеряхме заедно само преди час, а сега...

— Откога е записът?

Ерика сочи цифрите в ъгъла на кадъра и поглежда комуникатора си.

— Отпреди три минути.

„Три минути. Ако той ѝ пререже артерията, тя ще умре за минута. Хайде, Ели, измъкни се!“

Но знам, че това няма да завърши добре.

Черната маска мърда. И устните на Сяо се движат, докато той също опира крака в пода. Откача раницата си, захвърля я настрана и се тупа по гърдите.

Досещам се какво казва — „пусни я, вземи мен за заложник“, но ми е ясно, че няма да го бъде. Сяо е едър почти колкото нападателя. Ели е по-дребна, по-лесно е да бъде подчинена със сила. Пък и тя е главният инженер на кораба. Много по-ценен заложник.

Аз не бих се съгласил на такава размяна.

Безмълвният спор продължава. Ръката на мъжа в черно се стяга около Ели и раздрусва тялото ѝ. Забелязвам, че тя внимава да не шавне, да не го предизвика. Надявам се, че го прави нарочно. Надявам се да е намислила нещо.

Сяо се е намръщил упорито. Обръща се към най-близкия пулт и го докосва. Вратата на главния инженерен сектор се плъзга на мястото си.

— Проклятие! — чувам се да мърморя.

Нападателят казва още нещо. Сяо тръска глава. Мъжът в черно пак раздрусва Ели и притиска ножа под брадичката ѝ. Острието опъва кожата.

Сяо е обърнат към пулта и бавно прави нещо. Нападателят пристъпва напред. И почти небрежно отмества ножа от Ели, за да го забие в гърба на Сяо.

Чувам как Галбрейт издиша рязко. Капитанът май казва нещо на непознат език. Не съм сигурен. Ножът влиза гладко. Между ребрата, прониква в белия дроб. Този тип е обучен. Професионален убиец.

На записа Ели напъва да се отскубне. Нападателят се извива в кръста и тряска главата ѝ в пулта до Сяо. Тя се свлича и мъжът в черно я бутва към пода.

По гърба на Сяо се разширява тъмно петно. Убиецът сграбчва главата му, измъква ножа и го плъзга по гърлото. Червени пръски нашарват екрана пред тях.

Нападателят дърпа трупа от пулта и го пуска да се зарее встрани. Кръвта шурти от шията в бавна лента, която се разделя на тъмни трептящи кълбета с цвят на вино. Нападателят се навежда и пак докопва Ели. Завърта я с лице към камерата — „мамка му, знае къде са камерите, какво ли още знае този?!“ — и притиска окървавения нож в лицето ѝ. Посланието е недвусмислено.

После ръга пулта с ножа и записът свършва.

Виждаме отново Джемисън. Тя е пред входа на главния инженерен сектор. Зад нея хора от охраната и инженери ровичкат с инструменти под отворени капаци.

— Другите инженери казват, че е заплашил да я убие, ако не напуснат залата — съобщава Джемисън с равен и студен глас.

— Какво иска? — пита Галбрейт.

— Не преговаряме с терористи — отсича Джемисън.

— Но Ели...

— Свършено е с Ели. — Погледът на Джемисън би могъл да среже стъкло. — И да не е мъртва засега, ще умре скоро.

Ноктите ми се забиват в дланите ми.

— Не можеш да си сигурна! — възкликва Галбрейт. — Ами ако е...

— Не преговаряме! — прекъсва я Джемисън. — Нито за заложници, нито за нищо! Няма да дадем на този мръсник *никакво* предимство.

Галбрейт се обръща към Сантамария.

— Капитане...

— Тя е права — казва той, без да погледне Галбрейт, която се обещва.

— Капитане!

Сантамария вдига ръка, за да я спре.

— Ще смятаме, че главен инженер Гавилан е жива. Ще направим всичко възможно, за да намалим рисковете за нея. Но не можем да пренебрегнем безопасността на четири хиляди цивилни, докато се опитваме да спасим един-единствен член на екипажа. Най-важно е да си върнем контрола над кораба. И няма да преговаряме с терористи. Това ясно ли е?

Оглежда поред всички офицери около масата. Повечето кимат мълчаливо.

Галбрейт удря с длан по масата, пръстите ѝ се свиват в юмрук.

— Да, капитане.

Знам, че той и Джемисън са прави. В службата все това ми втълпяват — никой и нищо не са толкова ценни, че да оправдаят провала на задачата.

Да, ама тази седмица май изобщо не ме бива да спазвам правила.

Защо мозъкът ми сякаш е пламнал? Вече съм виждал хора да умират. И то хиляди, ако броя записите от войната, които трябваше да анализирам. Дори съм убивал. Защо сега не е същото? Защо го приемам лично?

„Защото никога не си се сближавал толкова“.

Така си е. Никога не съм бил близо до онези, които умряха — нито физически, нито емоционално. Те бяха или врагове, или колеги. С никого от тях не съм говорил за нищо съкровено.

Никой от тях не се е влюбил в същата градина, където за пръв път целунах Ели.

А когато се налагаше да ликвидирам някого, не беше кърваво. Пъхаш го в джоба, буташ го от висока сграда, застрелваш го отдалеч. Не се е налагало да гледам как на човек му изтича кръвта пред очите ми. Не съм бил принуден да видя сметката на някого с голи ръце.

Но съм готов да се обзаложа, че бих могъл да го направя. Изобщо няма да ми пука, ако успея да удуша този...

— Роджърс!

Сепва ме гласът на Сантамария. Откога ли се опитва да привлече вниманието ми?

— Да, господин капитан. Съжалявам.

— Слез там и сканирай инженерния сектор. Трябва да знаем какво прави вътре.

Джемисън се е отдръпнала по-назад. Хора от охраната са се наредили в подобие на полукръг пред главния вход. Трима инженери с предпазно облекло за заваряване са се скупчили пред вратата и се мъчат да пробият отвор в нея. Инструментите им пръскат искри и хвърлят примигващи сенки по стените.

Хващам се за една дръжка и спирам до Джемисън.

— Роджърс, дай ми някаква информация — казва тя, без да извие глава към мен.

— Изчакай малко.

Вече съм настроил сензорите в лявото си око, за да виждам през стената. Електрическите силови линии от йонния ускорител се открояват и е лесно да бъдат пренебрегнати — остават интерференции с формата на човешки тела като тъмни петна на блещукащ златист фон.

Трупът на Сяо още се върти във въздуха и малко се различава по оттенък, защото изстива. Под него виждам друг силует — неподвижен е, притиснат до парапета около йонния ускорител.

Ели. Вероятно е вързана или с белезници. Още е в безсъзнание. Уж трябваше да открия и интерференции около китката ѝ от комуникатора, но ги няма. Престъпникът сигурно го е счупил.

Ето го и третия силует. Самия бандит.

— В лявата част на залата е. Просто стои. Ръцете му може би се движат. Кой пулт е там?

— Контрол на аварийното затваряне и отваряне — отговаря Джемисън. — Гадост. Той познава кораба. Знаеше къде е и наблюдателната камера. Умее и да се движи в безтегловност.

Долавям и премълчаното. Джери Бартелт е трябвало да отклони вниманието ни и сме пропуснали истинската заплаха. Точно според техния замисъл.

И сега Сяо е мъртъв, а мръсникът ще направи незнайно какво на кораба. *И на Ели.*

— Кога ще успеят да срежат вратата?

— В най-добрия случай след петнайсет минути.

Силуетът на престъпника се променя и се бавя около секунда, докато разбере какво виждам.

— Обръща се. Не мога да позная дали гледа насам или в обратната посока, но...

Чувам сирената на някакъв тревожен сигнал, но много приглушен и далечен. Следва я чегъртане на метал в метал. Спуска се тъмен правоъгълник, който закрива в полезрението ми жълтите линии на полето.

— Нещо става...

Не съм сигурен какво е това пред мен.

— Що за гнусотия — сумти Джемисън.

Нещо издрънчава тежко зад вратата към главния инженерен сектор и в лявото ми око притъмнява. Примигвам няколко пъти през различните режими, за да се убедя, че сензорите още работят.

— ГАДОСТ! — крещи Джемисън и цапардосва стената с юмрук.

Стига ѝ разсъдъкът да се задържи с другата ръка, за да не отлети по коридора. А на мен ми стига разсъдъкът да се отдръпна малко и да си затварям устата, докато тя реши да говори.

— Той затвори аварийната капсула на реактора — казва тя дрезгаво. Стените ѝ са по-яки и от външния корпус на кораба. Няма шанс да ги пробием с нещо по-слабо от импулсен лазер. — Поглежда ме. — Не ми се вярва да имаш и това в онзи твой джоб.

— Нямам.

В момента не искам да се впускам в по-подробни обяснения.

Инженерите в другия край на коридора вдигат врява, повечето са много по-невъздържани от Джемисън. Блъскат с юмурици по самата врата. От охраната ги дърпат назад, за да не се наранят и да не повредят инструментите си. Питам се дали не им завиждат, че могат да излеят чувствата си така.

Аз мога да мисля само за трупа на Сяо, зареян в залата и изстиващ безжизнено. Мръсникът го уби без колебание, сякаш отнемането на живот не означава нищо за него. Какво ще направи на Ели, когато тя се опомни? С какво ще я заплаши, ако не му се подчинява?

Или просто ще убие и нея, за да не му се пречка?

Зърнал съм мимолетно силуета на Ели още веднъж при проверката на режимите на сензорите. Не знам какво да правя, затова пак ровя в буфера с последните данни, за да я видя отново.

Гледам кадър по кадър, защото не искам да пропусна може би последния си спомен за Елинор Гавилан. Мярка се цветно петно.

— Този е военен — казвам тихо. — Засякох излъчване. Носи енергиен имплант.

Джемисън мълчи миг-два, след това цялото ѝ тяло се завърта рязко към мен.

— От кой вид е енергийният имплант?

Взирам се във виртуалния екран пред себе си и се мъча да разгадая записа.

— Прилича на емисионно ядро...

Последната дума засяда в гърлото ми. Усещам, че долната ми челюст е увиснала. А Джемисън стиска устни.

— В лазарета! — заповядва тя.

Доктор Соуни се занимава с неколцина от инженерния сектор. Джемисън дори не го удостоява с едно „здраси“. Прелита направо към шкаф с апаратура, отваря го безцеремонно и започва да рови в дрънчащия метал и пластмаса.

Соуни се прехвърля към нас, докато аз се опитвам да хващам разни захвърлени от Джемисън предмети.

— Ранена ли си? Какво търсиш?

Тя спира за миг.

— Генератора на алфа-вълни. Онзи, който намерихме в каютата на семейство Уаклин.

Соуни я поглежда с укор, завърта се и отваря друг шкаф. Вади прозрачна торбичка с метално подобие на геврече вътре. Джемисън докопва торбичката, разкъсва я и оглежда устройството от всички страни.

— Моля те, внимавай с това... — започва Соуни, но тя вече маха грубо горната част на кутията.

Вътре е пълно с кабели, платки и сиви дискове. Лекарят въздиша.

— Докторе, това на какво ти прилича? — пита Джемисън.

Погледът му я пронизва, но той взема разглобеното устройство и се вторачва в него. След две-три секунди вече се мръщи и бърника вътре, отмества жички, за да разгледа още детайли.

— Не е генератор на алфа-вълни. Дори няма енергиен източник. Да, има я нишата с контактите, но е празна.

— Затова пък е с големина, която напълно пасва на емисионно ядро — подхвърлям аз.

Той вдига рязко глава.

— Атомно захранване? Но за какво ѝ е на тази машинка такава мощност?

— Не е машинка, а опаковка — натъртва Джемисън. — В нея са скрили второто емисионно ядро. Приличало е на медицинско устройство, затова службата за сигурност не е обърнала внимание, когато е засякла излъчването. Нали Дейвид Уаклин си е имал проклетото лекарско предписание.

— Не разбирам. — Соуни гледа с нескрита тревога ту Джемисън, ту мен. — Защо на някой ще му хрумне да внесе тайно емисионно ядро в кораба? Да не е свързано с нападението? — Лицето му пребледнява. — Онзи да не е намислил да унищожи кораба?

Джемисън не го слуша.

— Алан Уаклин е искал да го обявим за мъртъв. За да не го търсим. Знаел е, че ще дебнем зорко всеки пътник през периода на безтегловност, а той е трябвало да се скрие, докато се подготви да нахлуе в главния инженерен сектор.

— Още си има емисионното ядро. Затова го видях със скенерите — добавям аз. — Внесъл е другото в тази кутия, за да го сложи в трупа, който сметнахме за неговия.

— Извинете — прекъсва ни Соуни. — Ако сте прави и Алан Уаклин още е жив... чие тяло намерихме в леглото му?

— Това е най-шибано уместният въпрос! — ръмжи Джемисън.

Променлив звук оглася лазарета, над пода мига ивица сини светлини. Смътно познавам този сигнал отнякъде.

— И за това ли трябва да се тревожим? — Соча светлините.

— Предупреждението за ускорение — напомня ми Соуни. — За да сме готови, че пак ще има гравитация.

— Не сме ли още в периода на безтегловност?

31.

*„Деджа Торис“, Палуба Б, Заседателна зала на офицерите
19 минути след отвлечането на кораба*

Капитан Сантамария, комодор Галбрейт, началник на охраната Джемисън, туристически директор Логан и аз сме се събрали около масата и преглеждаме кадрите от каюта 5028 и моето сканиране на главния инженерен сектор. Преди това съм пъхнал платнената торба с Червеното вино в една от нишите с вратички. Не се съмнявам, че в момента на никого не му е до вино.

— Само аз ли си мисля, че това е пълно безумие? — казва Галбрейт.

— Кое по-точно? — пита Логан. — Убийството или отвлечането?

— Хайде да обсъдим всичко още веднъж — предлага Сантамария и поглежда Джемисън.

— Слушам, сър. — Тя показва моето сканиране за радиация от коридора пред каюта 5028. — Това е най-доброто изображение на тялото, което първоначално идентифицирахме като Алан Уаклин. Смятахме, че емисионното ядро е в гръдния кош, но след по-обстояен анализ се оказва, че е на едно равнище с гръбначния стълб. Вероятно е прогорило тялото, когато е достигнало критична маса. Уаклин е знаел, че заради пожара и радиацията разпознаването на мъртвия ще е почти невъзможно.

— Не можем ли да направим ДНК тестове? — пита Сантамария.

— Това ще отнеме време — напомня Логан. — Доктор Соуни взема проби в момента. Казва, че може да изпрати данните на Земята, но трябва да минат през правния отдел на „Принцесата на Марс“ и през ФБР, за да разрешат сравненията с наличната информация в базите данни.

— Така можем да прахосаме седмици — мърмори Джемисън.

— Господин Роджърс — казва ми Сантамария, — смятате ли, че Държавният департамент би могъл да ускори тези процедури?

— Твърде вероятно е — отговарям.

— Благодаря. Моля ви да съдействате на доктор Соуни. Логан, имаме ли съобщение за друг липсващ пътник?

Логан върти глава.

— Поискахме от всички в обслужването на каютите да потвърдят със собствените си очи, че пътниците в тях са си по местата. Скоро ще получим данните от пълното преброяване. Охраната помага да приберем пътниците по каютите им.

— Добре.

— Може ли да си изясня положението докрай? — вмята Галбрейт, разперила ръце над масата. — Значи казвате, че Алан Уаклин е убил човек от семейството си. Нарочно е дал на брат си Дейвид друго лекарство, за да го упои до вцепенение, след това е убил майка им в съня ѝ. После е отвлякъл друг пътник, убил е и него и е сложил трупа на своето легло с второто емисионно ядро, което по-рано е внесъл тайно в кораба? Това ли ми казвате?

— Да — потвърждава Джемисън. — Завлякъл е своя безчувствен брат в спасителен катер и е подхвърлил оръжието на убийството до него. Искал е да припишем убийството на брат му. И вероятно се е надявал да открием Дейвид много по-късно, след като е умрял от свръхдоза на неподходящото за него лекарство.

— А сега този човек отвлече кораба? — Гласът на Галбрейт почти пресеква. — Убил е майка си, пробутал ни е брат си като убиец, крил се е три дни от всички, които работят по поддръжката и инспекциите на кораба, и в момента се е затворил в главния инженерен сектор, като е взел за заложница Гавилан? Какъв е той — някакъв суперзлодей от комиксите ли?

Споглеждаме се с Джемисън. Извивам очи крадешком и към капитана, но той се е вторачил в масата. Не можем да кажем на останалите какво подозираме: Алан Уаклин е разчитал на помощта на Джери Бартелт, който е бил неговият ръководител в операцията.

А някой друг ръководи двамата.

— Служил е в армията — казвам накрая. — В специалните части. И може би е правил още по-лоши неща през войната.

— Повечето системи на кораба се управляват основно чрез главния инженерен сектор — напомня Джемисън. — Все още имаме контрол над жизнената среда, но той ни отрязва достъпа до всичко останало, включително външните комуникации, навигацията и двигателите.

— Имал е причини да избере точно този кораб и точно този полет — казва Сантамария. — Ерика, успя ли да изчислиш новата ни траектория?

— Да. Не контролираме двигателите, но мога да получавам данните от навигационните компютри. Само че не виждам никакъв смисъл в този курс.

— Обясни.

Галбрейт плъзга ръце над масата и докосва сензори. Екранът се променя в черен фон, на който разноцветни точки са свързани с извити линии. До някои точки и линии има кодове с букви и цифри. Разпознавам надписите „Земя“ и „Марс“, но другото е загадка за мен.

— Това беше първоначалният ни курс. — Галбрейт проследява с пръст една бяла линия. — От Земята до Марс, стандартно ускорение и забавяне с обръщане на посоката на тягата в средата на траекторията. Продължителност на полета — седем земни денонощия. Но откакто двигателите бяха включени отново, се ускоряваме постоянно. Ето го новия курс, който е програмирал. — Тя сочи жълта линия, която се отклонява от средата на бялата. — Всъщност се ускоряваме в посока Марс. Ако не промени курса или скоростта, ще пристигнем след малко повече от денонощие.

— Но защо похитител на кораба ни насочва към целта, която искахме да достигнем поначало? — недоумява Логан.

— Ерика — тихо казва Сантамария, — би ли увеличила орбиталното пространство около Марс.

Галбрейт кима и променя изображението. Марс нараства пред очите ни от червена точка до голям диск в средата на екрана. Бялата линия на първоначалния курс се извива около него — „Деджа Торис“ е трябвало да влезе в планетарна орбита. А краят на жълтата линия опира близо до края на диска.

— Да, той също иска да стигнем до Марс — казва капитанът. — Просто не иска да спрем, когато пристигнем.

— Ох... — чува се откъм Логан.

— Гадно копеле — съска Галбрейт. — Затова е избрал този полет. Проклет да е.

— Как е възможно това? — питам ги. — Не трябва ли траекториите между планетите да бъдат изчислени свръхточно?

Нали все това ми крещи Оливър, когато го питам не може ли да си променя в последния момент плановете за космическите пътешествия.

— Да — отвръща Галбрейт. — Но сегашният ни полет е най-краткият възможен между Земята и Марс. Изчислен е така, че да се възползваме от най-малкото разстояние между двете планети.

— Сега Марс е в перигей — добавя Джемисън, сякаш кълне.

— Винаги имаме аварийен запас гориво — казва Сантамария. — Заедно с нормалните ни запаси е предостатъчен за пълна мощност.

— И дори няма да използва цялото количество. — Галбрейт докосва масата и се появяват още числа. — Виждате ли? Ускорението ни е нула цяло и девет десети от земното, както двигателите щяха да работят бездруго, а на него само му е оставало да пренасочи кораба и да пресметне точно момента за това. Отклонението от първоначално определения ни курс в момента е малко повече от градус и половина. Всъщност се движим по траектория, които изпреварва Марс по орбитата му малко повече...

— Приказно — прекъсва я Джемисън. — Къде ще се забием?

— Моля? — Галбрейт свива вежди.

— Той не иска да блъсне кораба в планетата просто така — обяснява Джемисън. — Исква да всее ужас сред хората. Ще е или гъсто населен район, или някаква забележителност, или и двете заедно. Включи въртенето на планетата в изчисленията.

— Не би имало значение. — Галбрейт маха с ръка. — Масата на „Деджа Торис“ е над деветдесет хиляди тона. Ударът ще превърне в кратер почти половината повърхност на планетата.

— Значи на Марс трябва да знаят от коя половина да евакуират хората!

— Ерика, моля те да направиш тези изчисления — намесва се Сантамария.

Галбрейт се вторачва за миг в Джемисън, но казва:

— Слушам, капитане.

— Длъжни сме да евакуираме и пътниците от кораба — обажда се Логан. — Колко време ни остава?

— Двайсет и пет часа и единайсет минути.

— Заеми се, Джеф — заповядва Сантамария.

— Веднага, капитане.

Логан излиза от заседателната зала.

За малко единствените звуци са жуженето на климатичната система и почукването на пръстите на Галбрейт по масата. И тогава чувам как капитанът се подсмива. Джемисън го греда втрещено.

— Нещо смешно ли има, сър?

— Той изпраща ясно послание — казва Сантамария.

По тона му личи, че „той“ не е Алан Уаклин, а незнайният индивид на Земята, който дърпа конците и комуто принадлежи замисълът на тази операция. Сантамария иска Джемисън и аз да се замислим за това, да му помогнем да открие кой носи най-голямата вина... и към кого да насочим Пол, за да му види сметката.

— Никакви предварителни заплахи — продължава капитанът. — Марсианците стовариха астероиди в нашите океани, когато войната започна. Всички помните как беше. Достатъчно близо до крайбрежните градове, за да виждат цивилните дни наред стълбовете пара, които се издигаха над водата. Искяха да знаем на какво дължим мъртвата риба, изхвърлена от вълните на брега. И хората се плашеха, но в края на краищата на Земята гневът надделя над страха.

— Ще предизвика още една война — казва Джемисън.

— Не. — Сантамария клати глава. — В неговата глава предишната изобщо не е свършила.

Незнайният злодей все по-малко прилича на абстрактно „той“ и все повече придобива отличителни черти.

— Капитане — подхващам, защото търся повод да поговоря с него на четири очи, — може ли да попитам за онази ДНК...

— Така. Мисля, че знам коя е целта — изгърсва Галбрейт.

Смаян съм, че е успяла да пропъди от мислите си всичко останало, за да се съсредоточи върху изчисленията.

— Трябва да проверя нещо в каютата си — казва Сантамария и се отблъсква от масата.

— Капитане... — започва Джемисън.

Опитва се да стигне до него, но трябва да подмине цялата маса и да заобиколи Галбрейт. Сантамария излиза, вратата се затваря след него и тя спира, вкопчила пръсти в ръба на масата.

„Какво пък може да има в каютата му? А ти защо не отиде там?“

— Какво става тук? — пита Галбрейт.

— Няма значение — сумти Джемисън. — Е, коя е целта?

— Ами траекторията е донякъде приблизителна, а трябваше да отчете влиянието на атмосферата...

— Просто кажи най-вероятното място.

Изведнъж вече не изглежда, че Галбрейт иска да отговори.

— Хелас Планиция. Южният край. Капитъл Сити.

Чувам как зъбите на Джемисън скърцат.

— Благодаря ти. Роджърс, намери си място в някой от спасителните катери.

— Какво?! — Невъзможно е да говори сериозно. — Никъде не отивам. Нуждаете се от мен. — Добавям много по-тихо: — Нуждаете се от моите *особени умения*.

Пръстите ѝ се стягат около лявата ми китка.

— Я да си поговорим за това отвън.

Чакам да се озовем в коридора и вратата на залата да се плъзне на мястото си зад нас, преди да си отворя устата.

— Наистина ли ме пъдиш? Точно сега?!

— Ти не беше ли единственият човек със свръхспособност в цялата позната ни част от вселената? — съска Джемисън, без да пуска ръката ми. — И попадаш в категорията „свръхценен актив“. Имаме действаща заповед да те опазим от всякакви неприятности.

— Аз съм *агент* — отвърщам сопнато, — а не актив. — „И нямам нужда от проклетата ви закрила.“ — А още не знаем срещу кого се борим. Не са само Уаклин и Бартелт. Ами ако ни следва цяла ескадрила изстребители?

— Няма никой наоколо — заявява Джемисън. — Веднага щом Уаклин ни отне достъпа до външните сензори, възложих на хора да наблюдават визуално. Ще научим и ако нещо по-едро от пъпеш се мерне в радиус хиляда километра от нас.

— И тогава с какво ще се сражавате срещу тях? С кухненски ножове ли?

— Ти да не си скътал и оръжия в твоя джоб?

— Може и да съм.

— Чудесно. Извади цялото си оборудване и припаси оттам и ги остави при нас. След това се махни от кораба, преди да сме се врязали в планетата.

— Искам да говоря с капитана.

„Какво прави той в каютата си? За какво се е досетил, когато научи за новия курс на кораба, и защо не каза на останалите?“

— Капитанът е зает.

„А *ти* какво не ми казваш?“

— С какво е зает?

— Не е твоя работа.

Вторачила се е право напред, отбягва погледа ми... и не казва нищо. Не ми обяснява защо не съм прав. Но защо? Защо не ми изнася поредната подробна лекция колко се заблуждавам и как нарушавам правилата? Няма причина да си мълчи освен ако...

— Не знаеш какво става — натяквам ѝ. — Нямах представа какво прави Сантамария в каютата си.

— *Капитан* Сантамария — поправя ме тя. — И да повтора — не е твоя работа.

— Но би трябвало да е *твоя*. — Соча я със свободната си ръка. — Ти си дясната ръка на капитана. Не Галбрейт, не Логан, не някой друг от тези *цивилни*. Ти си от *службата*. Воювала си редом с този човек. Двамата сте били заедно при Олимпус, а сега той оставя и тебе в неведение? Какво би могъл да...

Не успявам да проумея точно как го прави, но без да пуска китката ми, тя ме завърта и блъска лицето ми в стената. Сухожилията около рамото ми напрано писват от болка заради натиска.

— Роджърс, ще ти го кажа само веднъж...

„Я стига, мамка му“.

Отварям джоба пред лицето ѝ. Не бих могъл да го направя, ако и двамата не гледахме в същата посока, но сега имам възможност да пробия проход към пълен вакуум на два сантиметра от носа ѝ. Не слагам мембраната, затова Джемисън се пули към черен кръг, а въздухът около главата ѝ фучи към пустотата.

Тя се смръзва и млъква, както очаквам. Оставям джоба отворен още няколко секунди, за да съм сигурен, че е разбрала какво вижда.

„Онова там е открит космос, приятелко. Аз не мога да пропадна вътре, но само да разширя портала и ти изчезваш. Затварям го и те зарязвам сам-самичка в джобната вселена. Без въздух, без светлина, без топлина, без спасение. От научния отдел казват, че не се знае дали първо ще замръзнеш или ще се задушиш.

Не. Се. Ебавай. С. Мен“.

Чакам внушението да проникне в мозъка ѝ и чак тогава затварям джоба.

С огромно усилие отлепям лицето си от стената и извивам глава, за да я гледам, докато говоря. Свободната ѝ ръка посяга към хълбока, но аз вече съм затиснал кобура с парализатора. Не съм идиот.

— Кодовото ми име е Кенгуру. И все ще има нещо полезно, което мога да свърша с помощта на този джоб.

Джемисън пуска ръката ми и ме бута. Опирам длани в стената и се обръщам към нея.

— Може би — казва тя. — За джоба не знам, но няма съмнение, че се нуждаем от твоята „Ехо Делта“.

Разбира се. Сантамария ще иска да получи нови заповеди, може би дори ще повика подкрепления. И може да използва само комуникационната антена извън кораба — за нея не знаят нито Уаклин, нито Бартелт, а и не могат да я изключат дистанционно, ако реши да се свърже чрез моя имплантиран телефон.

Дали не трябваше просто да спомена това, вместо да заплашвам Джемисън със смърт от липса на въздух?

— Хайде — казва тя. — Ще отидем да говорим с капитана.

— Благодаря. Радвам се, че най-после мислиш разумно.

— Затваряй си устата. Не си ме убедил, само ми напомни нещо. Необходими са кодовете на достъп на капитана, за да изключим твоя телефон от веригата и да използваме „Ехо Делта“ пряко от радиозалата. А след *това* ще те разкарам от този кораб.

— Нека чуем какво има да каже капитанът по този въпрос.

Всъщност не ми се вярва, че Сантамария ще бъде по-склонен от нея да се вслуша в моите доводи, но държа да знам защо, по дяволите, той изведнъж реши да се усамоти. Сблъскахме се с криза, за чието решаване не ни стига времето, а в такава ситуация командващият

офицер не напуска поста си без много основателна причина... или съвсем безпричинно.

Сантамария не ни обясни защо излезе и това буди в мен твърде лошо предчувствие. Подготвям се мислено за поредния неприятен разговор.

32.

*„Деджа Торис“, Палуба В, Офицерски каюти
25 часа преди да се забием в Марс*

Джемисън натиска сензора до вратата на капитанската каюта. Чакаме десет секунди, но нищо не се случва. Тя пак натиска сензора и допира ухо до вратата. Не ми се вярва, че наистина би могла да чуе нещо, но не се обаждам. Тя изтърсва ругатня и докосва комуникатора си.

— Дани, къде е затворникът?

Чува се пукот, след него и гласът на Дани:

— Още си е в клетката, началник. Какво става?

— Само проверявам. Край.

Джемисън плъзга палец по ключалката, която примигва в червено.

— Капитане! — изкрещява тя към вратата. Чакаме още няколко секунди, но отговор няма. — Гнус. Отвори този капак.

Пъхам нокти под ръба на капака и се изненадвам колко лесно го повдигам, но май никой не очаква екипажът в туристически кораб да стигне до такова неподчинение. Джемисън взема някакво електронно устройство от колана си и пъха края му под отворения капак. След тихо писукане ключалката светва в зелено. Вратата се прибира в улеите си.

Джемисън я избутва докрай с рамо и нахълтва със скок. Когато опира присвита в пода, вече държи парализатора вместо устройството. Оставям я охотно да действа и само надничам да видя какво се случва.

Сантамария седи до бюрото си, на което има само един таблет. По тениска е, униформената куртка е смачкана на леглото. Тънки бели кабели обрамчват лицето му, в ушите му са пъхнати мънички бели слушалки.

Извива рязко глава да види източника на шума, поглежда към вратата и ме вижда. Долавям в очите му паника. Това е нещо ново за

мен.

С едната ръка се отървава от слушалките, с другата посяга към таблета.

Скачам в стаята и в движение дърпам вратата да се затвори. Пръстите на Сантамария се разминават на сантиметър с таблета, аз го докопвам и се вирам в екрана.

Снимка на лицето на Джери Бартелт и редове с основни данни. „Превъзходно. Пол е изпратил резултатите от търсенето в архива. Сега знаем точно кой е този тип“.

Въодушевлението ми се вкисва като мляко, щом започвам да чета текста до снимката. Не мога да повярвам и прехвърлям текста, за да чета нататък. Но няма продължение, а жестът ми извежда на екрана друг документ: тайно разрешение за превоз от агенцията с дата и познато име отдолу — Е. Сантамария.

Вторачвам се в капитана.

— Това пък що за шибанящина е?!

— Какво видя?

Джемисън е прибрала парализатора в кобура и се надига.

Сантамария е вдигнал длани пред себе си. Чувам тихо и кухо духовна музика от пуснатите на бюрото слушалки.

— Мога да ви обясня.

Вече не ми пука. Писнало ми е да не знам какво се мъти, писнало ми е все да съм на крачка зад всички други. Писнало ми е да се чувствам инструмент, а не личност. Писнало ми е да губя доверие към всекиго и към всичко. Изцеден съм, но ми стига възмущението да избухна още веднъж.

И щом стигам до решението, подсъзнанието ми поема юздите. По-млад съм от Сантамария поне с дващестина години. А той не е израснал в дом за сираци, който според личния ми горчив опит не се различава особено от мъжки затвор по честите побоища. Умея да се бия и съм повече от готов да се бия мръснишки.

Едновременно пускам таблета и се мятам напред. Вдигам лакът нагоре при удара в Сантамария, изблъсквам го от стола към отсрещната стена. Завъртаме се в малката каюта и аз се възползвам от инерцията, за да изправа и него, и себе си до стената, но вече съм зад него и стягам предмишницата си под брадичката му.

Не го задушavam. Още може да издава звуци. Значи не го душа.

Нещо студено и твърдо опира в тила ми. Знам си, че е парализаторът на Джемисън.

— Роджърс, пусни го.

— Натиснеш ли този спусък, ще повалиш и двама ни.

— Е, да, но ще строша само твоето чене, докато сте в несвяст.

Гневът кипи в мен и внезапно умът ми се избистря. Изненадвам сам себе си, когато разхлабвам ръката си около шията на Сантамария. Щом Джемисън отмества парализатора, посягам с дясната ръка зад себе си и го изтръгвам от пръстите ѝ. Опирам крак в корема ѝ и я изритвам назад, а вече съм притиснал парализатора към слепоочието на Сантамария.

Джемисън спира при вратата и впива поглед в мен.

— Роджърс, мъртъв си.

Виждам таблета и го побутвам с крак към нея.

— Първо прочети това, после решавай кого от нас искаш да убиеш.

Тя клати глава. Забелязвам как мускулите ѝ се напрягат. Може да прекоси стаичката за по-малко от секунда. Убеден съм, че само милисекунди по-късно ще бъда в безсъзнание и трябва да имам огромен късмет, за да се отърва само със строшено чене.

— Да не си мислиш, че ще ми налетиш по-бързо, отколкото мога да натисна спусъка? — крясвам. — Петдесет хиляди волта направо през черепа му! ПРОЧЕТИ ТОВА!

Гледаме се свирепо още малко. После Джемисън свива колене и прикляка бавно, без да ме изпуска от погледа си, а аз не знам ще вземе ли таблета, или се готви да скочи към мен.

Тя грабва таблета и още цяла секунда ме пробожда с очи, преди да се взре в екрана.

Не се облещва, но виждам как се движат мускулите на лицето ѝ, за да не издаде, че е сащисана. Примигва два пъти, преди да вдигне глава. И май е готова да се разплаче.

— Капитане — казва с треперещ глас, какъвто никога не бих очаквал от нея, — можеш ли да ни обясниш това?

Изплюва думите, сякаш имат отворителен вкус. Вече не държа толкова здраво Сантамария и отпускам надолу ръката си с парализатора. Ако сега понечи да ни създава проблеми, Джемисън ще се погрижи тутакси за него.

— Той ме излъга — казва капитанът.
Оставям Джемисън да зададе въпроса:
— *Кой те излъга?*

Сантамария издиша и изведнъж все едно се спаружва в ръцете ми.

— Търман Сакрайда.

Не мога да повярвам на ушите си.

— *Директорът на разузнаването Търман Сакрайда ли?*

— *Познаваш* директора на разузнаването? — пита Джемисън в същия миг.

Поне не съм сам в изумлението си.

— Той ме излъга — повтаря Сантамария.

И ни разказва история.

Търман Сакрайда и Едуард Сантамария се запознали, докато чакали да се запишат в офицерското училище на морската пехота, защото били един след друг в списъка по фамилни имена. Произходът им се различавал — Сантамария кандидатствал, за да се измъкне от гетото, а Сакрайда завършил колеж и постъпил в училището напук на семейството си от горната прослойка на средната класа. Но и двамата вярвали в романтичния мит за бойното братство.

Когато първият астероид, превърнат от марсианските войски в ракета, изпари един от последните ледници в Антарктида, Сакрайда ръководел строеж на космодрум във военновъздушната база „Ендюърнс“. Убедил целия си екип да кандидатстват за прехвърляне в бойни части. Не знаел, че старото му приятелче Еди, вече подполковник по онова време, също се записал доброволец да навлече скафандъра, за да се разправи с онези бунтари от Червената планета.

Тогава още не съществуваше Космическият експедиционен корпус, но първите войски, изпратени на Марс, станаха неговите преки предшественици. А Сантамария и Сакрайда били сред елита в тях.

Голяма част от военните архиви за онова време все още са засекретени. Първи марсиански батальон провел много тайни операции. Аз обаче прекарах много време в четене на тази информация и се научих да виждам и премълчаното в нея.

Сражението за Елизиум Планиция се смята за историческо по не една причина. В него марсианските сили за пръв път взривиха ядрено устройство. В него орбитален спътник за пръв път обстреля планета с енергийно оръжие. И макар че силите на Земната коалиция победиха, двете враждуващи страни понесоха толкова страшни загуби, че това ги лиши от боеспособност през следващите седмици.

Елизиум Планиция е обширна марсианска равнина, осеяна с древни вулкани. Най-високият от тях Елизиум Моне е на север, а когато Земната коалиция изтика Марсианските доброволци от Хелас Планиция, те побягнаха на североизток. Разгърнаха база в Елизиум Моне, включително и предавател на радио „Свободен Марс“. Земната коалиция проведе няколко атаки срещу планината, но всички бяха отблъснати.

Първи марсиански батальон кацна на Хелас Планиция в края на онази седмица. Земната коалиция разположи лагера си на хребет, откъдето можеше да се наблюдава Елизиум Планиция, в ничията земя между населения район на Хелас Планиция и върха Елизиум Моне. Колонистите в Хелас не искаха войските прекалено близо до селищата си, а военните не искаха цивилни с потенциални предатели сред тях прекалено близо до позициите си. Това беше единствено възможният компромис... и възможно най-лошият.

Сражението за Елизиум Планиция започна сутринта във вторник. Завърши вечерта в четвъртък по залез — фокусиран лъч високоенергийни частици от орбита, а отдолу цял рояк ракети към нападащия спътник. Кратерът на прастария вулкан изригна отново, а горе-долу по същото време миниатюрна звезда засия в орбита около Марс.

В този последен взаимен обстрел щетите за Марсианските доброволци бяха много по-големи. Земната коалиция загуби прототипа на своя „лъч на смъртта“, но поне го изпробва успешно. Доброволците загубиха цяла планина, пълна с оръжия и боеприпаси, а и бойният им дух пострада сериозно. Разбира се, опомниха се постепенно, но следващите месеци бяха твърде мъчителни за тях.

И двете воюващи страни дадоха ужасни жертви на Елизиум Планиция. Преди спътникът да нанесе удара си, Земната коалиция отдалечи от планината всеки, когото успя да намери, но преди това настъпваха с бой през равнината и нагоре по склона. Марсианската

отбрана имаше такива възможности, че не можеха нито да я бомбардират, нито да използват тежка бронирана техника, а главнокомандващият на Земната коалиция искаше бърз край на битката.

По онова време още си въобразяваха, че войната ще завърши за няколко седмици. Идиоти.

Едуард Сантамария командвал разгръщането на Първи марсиански батальон в Елизиум Планиция и трябвало да взема безброй немислими решения. Изпращал хиляди мъже и жени, сред тях и стария си приятел Тери, на едно от най-гадните и смъртоносните бойни полета в историята на човечеството. Правел това две денонощия, като съзнавал, че повечето от тях няма да се върнат.

Разбрах защо Бартелт нарече Сантамария Хадес. Изпращал е войниците си в ада. За да умрат като герои на Елизиум... но това не означавало, че няма да са мъртви.

Сакрайда бил сред малцината, които се върнали на хребета и изскочили от земята тъкмо преди появата на Марсианските доброволци, които минали по стар тунел, за да проникнат през отбраната и да нахлуят в командния център. Избухнала мина запратила взвода на Сакрайда в един от тези тунели. Той и другите оцелели от взрива си пробили път със стрелба през изненадан марсиански разузнавателен отряд, изпъзели на повърхността на метри от позицията на Сантамария и предупредили за атаката минути преди началото ѝ.

Сакрайда може и да не е взел най-доброто тактическо решение. Можел е да използва сензорите в скафандрите на останките от взвода си, за да избегне патрулите на Марсианските доброволци. Можели са и да проникнат по тунелите направо сред враговете на Елизиум Моне. Тъкмо така силите на Земната коалиция стигнаха най-последно до вътрешността на планината часове по-късно.

Някои от анализаторите на службата твърдят, че Сакрайда и другите трима оцелели от взвода не са разполагали с огневата мощ за превземане на укреплението. Други възразяват, че са можели да осигурят ценни разузнавателни данни, с които да намалят значително жертвите при последвалата по-късно същинска атака.

Всичко това няма значение. Търман Сакрайда спасил живота на Едуард Сантамария през онзи ден. Случилото се на Елизиум ги

обвързало завинаги. След войната продължили кариерата си в различни посоки, но оттогава били побратими и винаги си помагали взаимно без излишни въпроси. Дори ако това означавало да крият нещо от всички останали.

— Той ме излъга — пак казва Сантамария. — Този кучи син дойде в дома ми, седеше на моята маса, гледаше ме в очите и лъжеше. А аз му повярвах.

Пак седи вторачен в таблета, който Джемисън е оставила на бюрото. Аз стоя при стената в дъното, тя е до стола му.

Разкритията са нещо повече от пословичната бомба, избухнала пред очите ти. Те са направо ядрен взрив, който променя неузнаваемо бойното поле. Мислехме си, че срещу нас е някакъв национален или планетарен противник, който се опитва да пробие защитата ни и да ни разгроми. Заблуждавахме се. Опасността е в собствения ни дом и се е вкоренила най-горе в нашата уж най-яка твърдина.

Тези хора вече знаят всички наши тайни. Но какво се опитват да постигнат?

Поглеждам Джемисън и изражението ѝ ме стъписва. От скорошния гняв няма и следа и тя се визира напрегнато в Сантамария с почти безсилно отчаяние. Скръстила е ръце на гърдите си и гримасата ѝ не може да скрие сълзите, напирани в очите ѝ.

— Хайде да проверим дали съм разбрал правилно — започвам бавно и сдържано, за да не предизвикам никакви силни емоции у Сантамария или Джемисън. Има дни, когато животът ми зависи от усета към настроението в стаята, от съобразяването с чувствата на другите, и сега осъзнавам болезнено, че този ден е тъкмо такъв. — Директорът Сакрайда е поискал от тебе да подпишеш онова разрешение за превоз, тоест да приемеш запечатан товар в кораба си. Без проверка, без никакви въпроси.

— Не в моя кораб — уточнява капитанът. — А при товарните контейнери отвън.

— Извинявай. Но ти си знаел, че контейнерът ще бъде натоварен на „Деджа Торис“.

Сантамария кима.

— Така се уговорихме. Аз трябваше да се погрижа товарът да стигне до Марс. За да бъде разтоварен и прибран в склада за непотърсени пратки, а той трябваше да изпрати някого да го прибере.

— Значи изобщо не знаеш какво е имало вътре.

Погледът му е натезжал от умора.

— Не знам.

Джемисън се прокашля.

— Ще ми се да ти повярвам, капитане, но цялата тази история е... — Тя тръсва глава. — Защо си решил да постъпиш така?

Той отмята глава назад да я погледне.

— Анди, бих направил това и за тебе.

— Но аз не бих го поискала.

— Знам.

Гледат се дълго. Джемисън протяга дясната си ръка. Сантамария стиска китката ѝ и тя неговата. Този момент също се проточва, сякаш разменят безмълвни послания чрез докосването.

— И кой е Джери Бартелт, по дяволите? — питам ги.

Нямаме време за тези дружески излияния.

Сантамария пуска ръката на Джемисън и тя пак ме убива с поглед.

— От Извънтериториалното разузнаване. Бартелт се е подчинявал пряко на директора Сакрайда.

— И защо старият боен другар го е натресъл в твоя кораб? Вече си е имал терориста самоубиец Уаклин. За какво му е да праща втори агент, щом е възложил задачата на първия?

— Защото Уаклин не е бил професионалист — отговаря ми Джемисън. — Сакрайда не е можел да разчита на него за боравенето с товара.

— Значи Бартелт е изрязал контейнера?

— И е дал нещо от него на Уаклин.

— Страхотно. А как да научим какво е това нещо?

— Моите хора от охраната вече проучват записите от камерите за всичко подозрително. — Тя докосва комуникатора си. — Няма нищо засега.

— Уаклин е успял да внесе много голям нож и атомен енергиен модул — казва Сантамария. — Бартелт вече е имал електронните си

устройства. Още от какво са се нуждаели, че никой от двамата да не го побере в багажа си?

Соча таблета на бюрото.

— В товарителницата изобщо ли не е описано съдържанието на контейнера?

Сантамария ми подава таблета.

— Може би ти умееш да четеш между редовете.

Два пъти преглеждам цялото разрешително. Полезната информация е съвсем оскъдна, точно както предпочита службата: колкото по-малко данни посочваме, толкова по-малък е шансът да ни разобличат. Но хората, боравещи с товари, все пак трябва да знаят някои факти, а кодовете са добър начин да скриеш нещо пред очите на всички.

— Ето. — Откроявам част от текста. — Приблизителна маса: 70,23 килограма. Никой не използва две цифри след десетичната запетая, за да обозначи приблизителна величина. Това би трябвало да е код.

— И не ни върши никаква работа, без да знаем кодовата таблица — напомня Джемисън.

— Има и размери. — Откроявам друг набор от числа. — Дължина: 2,1 метра, ширина: 70 сантиметра, височина: 60 сантиметра. Ако е вярно, сандъкът е бил доста внушителен. — Опитвам да си го представя. — Достатъчно голям да побере какво ли не...

— Не. — Джемисън се е загледала в стената. — Знам на какво са тези размери.

Сантамария се изправя, впил поглед в нея.

— На какво?

— Това е военен ковчег — отронва тя.

Очите ѝ овлажняват. Отварям уста, но веднага я затварям. Според досието ѝ тя се е занимавала с логистика през повечето време в базата Олимпус. Последните ѝ три години там са били по време и веднага след Войната за независимост. А трупове също са товар.

Не мога и да си представя документите за колко ковчези е трябвало да обработва преди връщането им на Земята.

— Ще поседна за малко... — мънкам аз.

— Имали са нужда от тяло, за да сложат фалшивия енергиен имплант — подхваща Джемисън, докато аз се присвивам на пода,

защото ми се вие свят. — Обзалагам се, че според ДНК анализа сме намерили трупа на Алан Уаклин в каюта 5028. Клонирали са го само колкото да прилича на човешко тяло, за да намерим нужния брой трупове на местопрестъплението.

— Не е ли нужно прекалено много време за клонирането на човек? — питам аз, защото си спомням как Джесика крещеше на научния отдел по този повод преди няколко години.

— Не са имали нужда от работоспособен мозък — вмята Сантамария. — Само от тяло.

Свива лявата си ръка и още една татуировка просветва в сгъвката на лакътя — кадуцей сред пикселизирани фигурки. Активиран от мускулната дейност медицински код. Това не е ръката, с която се е родил. Чудя се дали и някои от вътрешните му органи не са клонирани и присадени.

— Искали са да не го издирваме. — Сантамария обикаля каютата като клетка. — Знаели са, че ще наблюдаваме внимателно всеки пътник в средата на полета, за да намалим риска от произшествия в безтегловността. Уаклин е можел да се скрие само ако ние смятаме, че знаем къде е всеки пътник.

— Нямало е нужда да избиват и семейството. — Разтърквам си слепоочията. — Защо Алан Уаклин не се е задоволил с инсценирането на своята смърт? Защо е било необходимо да опожари цялата проклета каюта?

— „Необходимо“ е твърде силна дума.

— Да не казваш, че го е направил за забавление?

— Не съвсем. — Сантамария спира. — Но *Бартелт* е ръководел Уаклин, той е давал заповедите.

Главоболието ми отслабва леко и аз се надигам.

— Онова устройство в неговия гардероб... Криел е комуникациите си в съобщителната мрежа на кораба.

Сантамария кима.

— А неопитните агенти винаги изпълняват точно заповедите.

— Значи според тебе Уаклин се е отклонил от плана и Бартелт е трябвало да се разшета, за да спасява операцията.

— Типичен проблем в терористичните организации, фанатиците винаги трябва да бъдат държани под око.

— Бартелт наистина беше доста сърдит, когато Роджърс го навести — напомня Джемисън. — Дори вбесен.

— Добре де, но нали сме уверени, че директорът на разузнаването е зад всичко това. Ръководителят на Извънтериториалните операции. Човекът, който е началник на всички шпиони в цялата Слънчева система. — Пак ме цепи главата. — Ако това е негова операция, той си е подготвил резервни варианти за всякакви случаи. Трябва да е очаквал и че Бартелт или Уаклин ще бъдат заловени. — Не бива да зяпам толкова втрещено капитана. — Знаел е и че ти си шефът на този кораб. Нима си е въобразявал, че ще успее да скрие всичко това от тебе? И *защо*? Забиваме се в Марс и започва война. Нищо друго не може да се случи. Кой ще извлече изгода от това?

— Е, аз познавам човек, когото можем да попитаме — казва Сантамария.

33.

*„Деджа Торис“, Служебен асансьор
24 часа преди да се забием в Марс и да започне нова война*

Докато асансьорът ни сваля в по-долни сектори, се обаждат на Джемисън. Двамата със Сантамария излизаме от кабината, когато спира пред ареста, но тя остава вътре.

— Имам работа по сигурността. Плъзнали са слухове. Пътниците изпадат в паника. Някои не искат да се качват в спасителните катери. Трябва да разделим тези групички, преди да са се превърнали в тълпи.

— Отивай — казва ѝ капитанът и Джемисън му кима, докато вратата се затваря.

Дани и Майк охраняват Джери Бартелт. Дани е в коридора до вратата на ареста, подпира се на стената. Щом ни забелязва, пристъпва напред и изпъва рамене.

— Капитане. Господин Роджърс.

— Свободно, господин Егнор — отвърща Сантамария. — Някакви проблеми с арестанта?

— Никакви, сър. Майк го проверява през пет минути. Няма проблеми.

— Това ли е стандартната процедура? — питам аз.

Не ми се вярва с пияни или буйни пътници да е необходима такава постоянна бдителност.

— Не — отговаря Дани, — но шефката нареди да не изпускаме от очи този тип. Според нея е опасен.

— Опасен е — потвърждава капитанът. — Отвори.

Дани докосва бутона на радиостанцията си.

— Майк, влизат двама.

Вратата се отмества встрани със съскане на пневматика — не е обикновена врата на панти и е много по-трудно да бъде отворена насила, а вероятно има и механизъм за заключване дори при спиране

на захранването. Джемисън май е предвиждала, че някой ден може да има опасен арестант.

Килията на Бартелт е в дъното, последна от шестте малки помещения с прозрачни плочи вместо врати. Майк стои пред нея с гръб към плочата и се е хванал за шията и с двете си ръце.

Сантамария мърмори псувня и вика Дани. Аз се втурвам напред и примигвам, за да включа скенерите в окото си. Клетката на Фарадей пречи на честотите за активно сканиране, но не спира останалата част от електромагнитния спектър и пасивните скенери го засичат.

През прозрачните врати се вижда всичко в килиите, вероятно за да няма шанс арестантите да вършат бели вътре. По средата на всяка плоча има линия от отвори, които пропускат въздух. Те обаче са толкова малки, че не можеш да провреш нищо по-широко от игла. Килията се проветрява само през тях.

Въпреки всички предпазни мерки Джери Бартелт е успял да промуши пиезоелектрическа нишка през един от отворите и да обвие с нея шията на Майк. Виждам, че нишката се подава от дясната китка на Бартелт. Сигурно е имплант, който може да му послужи като гарота, но не различавам намотката, която очаквам да се намира под кожата.

И тогава осъзнавам, че не виждам нищо. В сегашния си режим на работа окото ми би трябвало да открие повечето устройства, които са присадени в тялото на Бартелт. Представям си компютърен модул, енергийно ядро и поне една комуникационна система освен гаротата, с която стяга шията на Майк. Само че скенерите не ги намират.

Чак когато доближавам килията забелязвам съвсем бледия ореол около цялото тяло на Бартелт, който скенерите ми показват — интерферентна мрежа, прокарана в самата му кожа, за да маскира някои честоти от спектъра. Виждам ясно топлинното му излъчване, но технологичните импланти са прикрити. Чувал съм Джесика и Оливър да споменават, че в научния отдел разработвали начини за „маскиране“ на имплантите, които носят оперативните агенти — тъкмо в това се засичат отчасти техните професионални интереси, които иначе са съвсем различни. Но още нямало как да бъде постигнато без опасни химикали, нестабилни енергийни източници или съчетание от двата подхода.

Значи или в кожата на Джери Бартелт са вкарани отровни влакна, или е бил подложен на някаква екзотична генна терапия, която

променя собствената му биохимия и вероятно ще го убие преди края на четвъртото десетилетие от живота му. Както и да е. Най-важното откритие в този момент е, че той е побъркан, а хората над него в тази конспирация са още по-смахнати.

— Куонтико, а? — подхвърля Бартелт.

Вторачил се е в мен. Сантамария тепърва ме догонва, Дани го следва с насочен към килията парализатор. Няма никакъв шанс да се възползва от това оръжие, но разбирам желанието му поне да прави нещо.

— На мен ли говориш? — казвам, защото искам да му отвлека вниманието и да протакам, докато Сантамария измисли как да се справи с положението.

— Ти си от оперативните. Имаш окото, имаш комуникационен модул под ключицата и безжични импланти в торса. Къде си се обучавал на ръкопашен бой?

— Я да си припомня... Ами да. Май се научих миналата седмица в евтин мотел близо до Маями Бийч, бях там с майка ти. Не я биваше много в хватките, но правеше разни интересни номера с краката.

Не съм на върха на остроумието си. „Капитане, искрено се надявам да ти хрумне нещо вдъхновено“.

Не предизвиквам никаква реакция у Бартелт освен бавната усмивка, плъзнала по лицето му като мазно петно.

— Отворете килията, за да не му отрежа главата.

Явно е решил да не си губи времето в празни приказки с мен, защото вече гледа Сантамария.

— Щом излезеш оттам, бездруго ще го убиеш — отвърща капитанът.

— Може би да, а може би не. Готов ли си да рискуваш?

Изобщо не се досещам за какво умува Сантамария и това си е проблем. Когато се запътихме насам, не очаквахме ситуация със заложник и не бяхме подготвени. Бартелт обаче е имал много часове в усамотението на килията, за да крои планове как ще се измъкне от нея.

„Да се измъкне?“ Иска да излезе от килията. И това означава...

„В ръчичките си ми, мръснико“.

Прекрачвам от ъгъла до вратата, за да съм по-близо до Бартелт, макар че преча на Сантамария.

— Какво знаеш за отвличането на кораба? — питам го.

С крайчеца на окото си долавям свирепия поглед на капитана. Е, да, в момента ме смята за идиот, който се поддава на паниката и ръси сведения, вместо да ги измъква от Бартелт. Дано схване какво става и се включи в играта навреме.

— Отвлечане ли? Нищо не знам за това.

Бартелт вече не се хили, напротив — мръщи се много убедително. Но не си играе ролята безупречно. Не е очаквал да издам толкова важна информация. Долавям, че се преструва. Значи и капитанът може да забележи това.

Сантамария опира ръка на рамото ми. Извивам глава с надеждата, че ще разгадае изражението ми. „Не съм чак *такъв идиот*, капитане. Хайде де, досещай се вече!“

Очите му са като тъмни бездънни кладенци и не мога да прозра нищо в тях. Извивам вежди и поглеждам нагоре, сякаш виждам през тавана, където Джемисън е отишла да помага с евакуацията. „Спасителни катери. Бягство. Хайде де!“

Сантамария почти опира устни в ухото ми и казва:

— Аз ще се оправя с това.

Обърнал е дясната страна на лицето си към Бартелт и ми намига кратко с лявото око.

Правя всичко по силите си да не въздъхна от облекчение, а капитанът се обръща към Бартелт.

— Знаеш кой съм. А аз знам кой те ръководи. Да не хабим време. Какво иска той?

Бартелт се подхилва.

— Нищо не си разбрал, капитане.

— Той заплашва да изтреби половината Марс.

— Всъщност ти ще избиеш онези хора. Никой не би се изненадал, че героят от Елизиум Планиция още не се е примирил с последствията от онази битка. Твоят манифест е много красноречив. Ще бъде най-гръмката новина утре.

Сантамария стиска зъби.

— Значи той е безнадеждно луд.

— Подобно на мнозина други ветерани от Войната за независимост ти не си бил съгласен с условията в сключеното примирие — продължава Бартелт. — И никога не си преставал да се бориш за убежденията си. Дори ако се е налагало да го правиш тайно.

— И какви са убежденията ми?

— Единно човечество — тържествено изрича Бартелт, сякаш се заклева. — Една общност в много светове.

— Никой не може да гарантира, че Земята ще победи в нова война.

— Отново не мога да се съглася с тебе. Но това е без значение. — Бартелт се засмива. — Разковничето е в самата война, капитане. Нима си забравил всичко, което си научил за нашата история? Въръжените стълкновения подтикват цивилизацията към напредък. Нищо не прищпорва новаторството така, както го прави страхът от масова насилствена смърт. И всички печелят от това.

— Наистина събуди интереса ми — казва Сантамария. — Продължавай. Твърде късно ли е да мина на ваша страна?

Усмивката на Бартелт изчезва.

— Отвори тази килия или твоят човек ще умре.

Очите на Майк са изцъклени и не мога да позная дали е заради липсата на кислород, или го мъчи страхът от смъртта. Очите му шарят между мен, Сантамария и Дани. Пръстите му драскат по нишката, но все не успява да я хване. А тя се впива в шията му. Капчици кръв вече избиват там, където е сцепила кожата. Не знам дали наистина е толкова здрава, че да среже кост, но съм убеден, че никой от нас не иска да научи това на практика.

Капитанът отстъпва крачка назад.

— Ще се наложи да го пуснеш, за да можем да отворим вратата.

Бартелт върти глава.

— Няма да се спогодим така.

— Да виждаш панти някъде? — упорства Сантамария. — Вратите се прибират в тавана. Ако тази твоя жичка още е омотана около шията му, ще издърпа и двама ви нагоре.

— Аз ще оцелея — сумти Бартелт.

— Но трябва да я махнеш, за да излезеш от килията. И тогава ще бъдеш уязвим за изстрел с парализатора.

— Няма. Защото вашият пазач ще ми даде своя парализатор.

— Че защо да го прави?

Долавям как раздражението на Бартелт се засилва.

— И без това не може да ми направи нищо през клетка на Фарадей...

— Каква клетка на Фарадей?

— Не ме прави на глупак! — сопва се Бартелт. — Неговият парализатор е безполезен. А аз ще убия приятелчето му, ако не ми даде оръжието.

Сантамария гледа Бартелт още две-три секунди, после казва на Дани:

— Пусни го.

Дани се колебае.

— Пусни го! — повтаря капитанът.

Дани трепва и отпуска ръцете си надолу. Двоуменето му не е толкова дълго, че да заслужи ръмжащата заповед, но аз знам какво се опитва да постигне капитанът: впечатление за раздор сред подчинените. Аз започнах заблудата, като дадох информация, а инакът на Дани само засилва впечатлението. Дано Сантамария е измислил подобаващ финал за това представление.

Парализаторът траква на пода.

— Добре. Сега отворете вратата — казва Бартелт.

Стиска и двата края на гаротата с дясната си ръка, лявата му е свободна, за да сграбчи парализатора. Недоумявам за миг как ще се измъкне от клетката на Фарадей, но си спомням, че тя е направена от проводяща мрежа, която не се отличава със здравина. Не е предназначена за самостоятелна конструкция — и в товарния контейнер, и в килията би трябвало да е закрепена към по-яка опора. Щом вратата се плъзне нагоре, Бартелт може да я разкъса с един удар и да докопа оръжието.

Сантамария много подчертано вдишва дълбоко и въздиша. Вдига ръце в знак на примирение и казва на Дани:

— Действай.

— Слушам, сър — отговаря наежено Дани.

Плъзга палец по сензора на ключалката и набира код за достъп.

След това всичко се случва толкова бързо, че едва успявам да доловя подробностите.

Първо прозрачната плоча пред килията на Бартелт се вдига съскащо. Не се движи много бързо и все пак скоростта ѝ ме стряска. Както е предвидил Сантамария, нишката около шията на Майк повлича и него, и Бартелт нагоре. Бартелт обаче я пуска преди главата му да се удари в тавана.

Майк се блъска в тавана и чак тогава пада напред, Бартелт се мята към парализатора на пода. Сантамария, Дани и аз също не оставаме по местата си. Стоя най-близо до Майк и трябва да го хвана, за да отместя тялото му и да освободя пространство за капитана. Дани се държи като корав страж на реда — скача към оръжието си, за да не попадне то в ръцете на престъпника.

Сантамария се изстрелва като ракета към Бартелт, дясната му ръка пресреща Дани и го отблъсква встрани. Лявата му ръка е протегната и стига до края на клетката на Фарадей в момента, когато Бартелт разкъсва мрежата.

Бартелт вече докосва парализатора, когато пръстите на Сантамария се вкопчват в косата му и отмятат главата му назад. Бартелт пъшка, двамата политат и се удрят в задната стена на килията. Дани хваща парализатора. Майк се стоварва върху мен, аз го обвивам с ръце и се завъртам назад, за да смекча падането.

От тежестта му въздухът изскача от моите бели дробове и не мога веднага да фокусирам погледа си.

Дясната ръка на капитана е стиснала шията на Бартелт, който рита и се боричка. Но Сантамария го държи здраво. Виждам как лицето на Бартелт променя цвета си. Ще загуби съзнание за секунди... освен ако няма в тялото си още някакви смахнати промени, които да му позволяват да не диша часове наред.

За наш късмет няма. Тялото му се отпуска и аз вече съм малко по-спокоен, когато капитанът отмества лявата си ръка от главата му. Още го стиска с дясната, а после лявата вече държи някаква антика — ловджийски нож, чието острие е дълго десетина сантиметра.

Объркан съм и не казвам нищо, но капитанът доближава ножа до рамото на Бартелт.

— Опа! — възкликвам. — Не можем да го разпитаме мъртъв!

Погледът на Сантамария няма как да бъде по-зъл.

— Аз не убивам беззащитни.

Разпервам ръце.

— Добре де, а за какво ти е този нож?

— Ще му махна комуникационните модули.

Мигам няколко пъти, преди да попитам:

— Ще изрежеш телефона от рамото му ли?

— Да.

— С ловджийски нож и без анестезия...

— Затова е нужно ти и Дани да го държите.

— При цялото ми уважение към тебе, капитане, да знаеш от мен, че трябва да те прегледа психиатър. — С периферното си зрение забелязвам, че Дани и Майк застават до мен, и се питам дали ще ме подкрепят. Това е граждански кораб, но ако не изпълнят изрична заповед, пак ще е нарушение на дисциплината. — Ако искаш той да не използва комуникациите си, мога да заглушавам честотите им със собствения си предавател...

— Мамка му, Роджърс — избухва капитанът, — според тебе той защо напираше толкова да излезе от килията?

— За да се махне от кораба. Нали знае, че...

Сантамария ме гледа начумерено.

— Той изпълнява самоубийствена мисия. Никой от двамата не е очаквал да се спаси.

— Искаше да излезе от клетката на Фарадей — намесва се Дани. — За да използва предавателя си.

В пределите на кораба Бартелт би могъл да говори само с един човек чрез този телефон. И има само една причина за намерението на Сантамария да изреже телефона от тялото му, вместо просто да го заглушим.

Дори аз не съм стигал до толкова лоша приумица досега.

— Онзи ще се досети какво сме направили.

— Няма, ако ти си свършиш работата както трябва — настоява капитанът. — Дани, дръж му краката. Майк, добре ли си?

— Да, сър. — Гласът му е прегракнал, но решителен. — Искате ли да притисна ръцете му?

— Да.

Дани и Майк се наместват така, че да обездвижат крайниците на Бартелт. Сантамария срязва ризата му.

— Хайде да спрем за малко и да помислим — моля ги аз. — Този комуникационен модул е извънредно специализирано устройство. Не можеш ей така да го занесеш в радиозалата и да го включиш в системата. Необходимо е нещо, което може да послужи като интерфейс...

Сантамария се усмихва, което вече ме плаши сериозно, и аз казвам:

— Според мен е време да си осигурим помощта на лекар.

34.

*„Деджа Торис“, Палуба Г, Лазарет
23 часа преди да се забием в Марс
и всички да умрат*

Операцията не се проточва. След като възразява упорито и официално за вписване в протокола, доктор Соуни настанява мен и Бартелт на съседни легла, слага ни местна упойка и прави еднакви плитски разрези на раменете ни. Трепвам, когато от тялото ми излизат червени мехурчета с наноботи в тях и лекарят попива кръвта.

— Почти приключихме — успокоява ме, заблуден за причината да се тревожа.

С нас е и друг от екипажа — строен мъж с къса кестенява коса и тъмни очи. Сантамария го представя като Фриц Фишер, временно изпълняващ длъжността главен инженер. Фриц настройва преносим компютър и Соуни го свързва с кабели от подкожните портове в имплантите, които аз и Бартелт носим в телата си.

— Как се чувствате, господин Роджърс? — пита лекарят и закрепва компютъра на поднос, закачен за предпазните тръби на двете легла.

— Сякаш имам дупка в гърдите.

Извивам очи надолу към превръзката на лявата си ключица. На марлята е избило малко кърваво петно.

От все сърце се надявам наноботите да не направят нещо чудато в боклука. Сега обаче не мога да се безпокоя и за това. Ще попитам Скалпела по-късно.

Докато Соуни ме подготвя за толкова близък контакт с врага, колкото никога не бих пожелал, Майк отваря капак на стената до мен и включва устройството на Бартелт към мрежовите кабели. Компютърът светва и получавам достъп до другия вграден телефон.

— Свързани са — съобщавам на останалите.

И още не е ясно дали ще успеем. Бартелт има стандартен за службата имплант — техническите данни потвърждават това. Напълно възможно е обаче да не използва нито един от стандартните ни криптиращи ключове. Колко силна е параноята на Сакрайда?

Виртуалният екран в лявото ми око се появява, в полезрението ми се плъзгат букви и цифри. Отдъхвам си и чак тогава усещам, че не съм смеел да дишам.

— Влязох — казвам и започвам да ровя в данните на Бартелт.

Сантамария заповядва на Майк и доктор Соуни да излязат, затваря вратата и иска от Фриц да показва какво виждам аз и на таблета, свързан с компютъра. Когато Фриц посяга към таблета, аз го закривам с ръка.

— Капитане, сигурен ли си?

— Трябва да видя за какво са говорили тези двамата.

— Да, но... имаш куче, капитане.

„Това може да провали прикритието ти“.

Сантамария ме гледа втренчено.

— На Марс живеят двайсет милиона души.

Давам таблета.

Съобщенията между ръководителя и агента се открояват в комуникационния архив. Имплантираният телефон на Бартелт нито е изпращал, нито е приемал информация от друг през последните дни. Има само текст — по-малък обем данни, който се скрива по-лесно в мрежовите потоци. Научихме тази хитрина от Марс по време на войната.

Прехвърлям бавно архива, чета внимателно всичко и търся фрази, които може да ни насочат към някой код или да ни изяснят как Уаклин е завладял толкова лесно инженерния сектор. Оказва се, че Бартелт го е напътствал на всяка крачка. Или техния изпълнител не го е бивало много с паметта, или ръководителят му не е искал да споделя подробности освен ако не е абсолютно необходимо.

Позволявам си усмивка, когато виждам как го е сдъвкал за пожара в каютата. Ето какво се случва, когато искаш подчинение без доверие. „Фанатиците трябва да бъдат държани под око“. Но Бартелт не се гневи дълго, остава си съсредоточен върху задачата. Дава указания на Уаклин точно къде да се крие, за да избегне

наблюдателните камери, и кога да се прехвърля на друго място по време на смените на екипажа.

След няколко секунди се налага да прекъсна четенето. Отмествам поглед, за да си прочистя главата поне малко.

— Извратено копеле... — мърмори Фриц, който е чел над рамото на Сантамария.

— Не, господин Фишер — поправя го капитанът. — Тези хора са професионалисти. Те изпълняват план.

— Този може и да е такъв. — Фриц сочи безчувствения Бартелт. — Другият е шибан психопат.

— Можете да не се занимавате с това, господин Фишер — предлага Сантамария.

— Какво очаквате да научите от четенето на тези гнусотии?! — Фриц бута грубо таблета. — Губим си времето тук. Трябва да измислим как да спрем кораба.

Капитанът оставя таблета на масата и го вцепенява с поглед.

— Господин Фишер, повтарям предложението си да ви освободя от текущите ви задължения. Във всеки момент можете да се върнете в каютата си, ако решите...

— Не — отказва Фриц. — Казах ви, че ще участвам в това до края.

— Ако изберете да изпълнявате задълженията си — продължава капитанът, — очаквам от вас да се държите като професионалист.

— Капитане, старая се да анализирам ситуацията колкото може по-добре.

— Напротив — възразява Сантамария. — Вбесен сте. Те искат тъкмо това. Искат гневът да размъти разума ни. Тук не се борим с някакво случайно произшествие. Това е зло. А злото е предсказуемо. — Взема таблета. — Щом открием какъв е бил замисълът им, ще можем да им попречим. И няма да позволим никой друг да умре днес. Разбрахте ли?

Фриц издиша рязко.

— Да, сър.

Сантамария ми кима.

— Продължавайте, господин Роджърс.

Заставям се да чета отново. Напомням си как издържах и най-непосилните си задачи като анализатор през войната, когато

обработвах записите от камерите в каските на нашите войници на Марс. Не се съсредоточавай върху отделните хора. Гледай общата картина. Мисли стратегически. Ако ще на сутринта да се мразиш, поне си свършил работата.

Гади ми се, чувствам се и разярен, и безпомощен, но прехвърлям съобщенията до последното, когато капитанът повали Бартелт в несвяст. Това последно съобщение е поредица от цифри. Още един код. Не познавам този формат, Сантамария — също.

— Може да е съобщил на Уаклин, че сме го заловили.

Взирам се в светещите пред мен цифри и търся в тях някаква структура, но не виждам нищо.

— Едва ли — усъмнява се капитанът. — Сигналът за провал трябва да е кратък и прост. А тук имаме голям обем данни.

— Шейсет и четири цифри — преброява ги Фриц. — Може да са парола или криптиращ ключ.

— Но той вече е имал достъп до всичко в главния инженерен сектор — разсъждава на глас капитанът. — Ако е ключ, значи задейства нещо, което Уаклин е внесъл там.

— Бартелт е давал точни указания на Уаклин за всяко действие — напомням аз. — Уаклин може би е разполагал с някакви данни — криптиран файл в телефона или друго преносимо устройство. Не би могъл да го използва, докато не го разчете с ключа, но и не би предизвикал подозрение дотогава.

— Да си го... — сепва се Фриц. — Може да е програма.

Зяпвам.

— Той може ли да препрограмира кораба?

— Не напълно. Критично важните системи като основния реактор и поддържането на жизнената среда са недостъпни. Може обаче да се намесва в други системи.

— Например?

— Големите екрани в общите помещения. Интерактивните карти в стълбищата. Телефоните. Системата за оповестяване.

— А ключалката на неговата каюта?

— Може би.

— Всичко това нито застрашава живота на пътниците, нито пречи на работата на основните системи — казва Сантамария. — Как би могъл да влоши положението още повече?

— Не знам — мръщи се Фриц.

Капитанът ме поглежда.

— Значи е най-добре да го попиташ.

Фриц се стъписва.

— Чакайте малко... Той ще се престори на този — маха с ръка към Бартелт — и ще говори с похитителя по техния комуникационен канал?

— Сега е моментът да предложиш нещо по-добро — натъртвам, докато търся в съобщенията на Бартелт повтарящи се думи и изрази.

— Всички съобщения се състоят от текст — подчертава Сантамария. — Роджърс просто трябва да се придържа към неговия стил.

— И такова специално обучение ли провеждат в Държавния департамент? — заяжда се Фриц.

— Господин Роджърс е напълно компетентен за тази задача — казва капитанът.

Не съм убеден, че е така, но ценя доверието му.

— Съобщенията остават в буфера, докато ги набирам, и двамата ще ги виждате, преди да ги изпратя на Уаклин. Не се притеснявайте да... сещате се — да давате своя принос.

— Това е лудост — сумти Фриц.

— Роджърс, ние сме готови, чакаме тебе — твърдо казва Сантамария.

Пускам секундомер във виртуалния си екран, за да не се бавя прекалено с отговорите. Поемам си дъх и набирам: **Каж ми какво става.** Натискам бутона за изпращане.

Струва ми се, че минава цяла вечност, преди да се появи отговорът: **Крайно време беше. Къде се дяна по дяволите?**

Екипажът ме задържа, набирам аз. **Как е при тебе?**

Защо те задържаха? пита Уаклин след няколко секунди.

Недоразумение. Нищо особено. Чакам Фриц или капитанът да възразят, но те не казват нищо. **Какво става? Веднага!**

Излизват се около петнайсет секунди до следващото съобщение от Уаклин: **Къде си?**

— Проверява камерите — обажда се Фриц. — Иска визуално потвърждение, че Бартелт е на свобода.

— Е, значи имаме проблем. — Поглеждам към мъжа в безсъзнание на съседното легло.

— Кажи му, че още се криеш — решава Сантамария. — Не искаш никой да те сгази, докато разменят тези съобщения.

— Вярно.

В една тоалетна съм, за да не ме зяпат. Няма камери. Чакам доклада от тебе.

Този път забавянето е почти половин минута. **Кажи ми за зайците джордж.**

— Що за шибана глупост? — чуди се Фриц.

— Контролна фраза — досещам се аз и пулсът ми се ускорява. — Но аз не знам отговора.

— Аз го знам — казва Сантамария. — Набери това съвсем точно.

Показва ми фразата и аз пиша: **Те са на малката си полянка с люцерна, Лени.**

— Капитане, какво означава това?

— От любимата му книга е — отговаря Сантамария и от тона му личи, че няма да добави нищо друго.

Получавам отговора на Уаклин. **дейвид жив ли е?**

— Пита за брат си? — Фриц е сакисан. — Ще убие всички в този кораб, но се тревожи за брат си?

— Ще го излъжа — казвам аз.

— Съгласен съм — подкрепя ме Сантамария.

Не. Показалецът ми застива над бутона. Сигурен съм, че Бартелт не би проявил съчувствие, но дали би втрил сол в раната от злоба?

Не. Той би искал Уаклин да остане съсредоточен върху задачата си. Изпращам отговора.

Гледам как отминават двайсетина секунди. **Така е по-добре. Разбираш нали? Защо го направих?**

— Ти сериозно ли бе?! — ръмжа на глас. — Тъкмо сега ли да се занимаваме с това?

— Не се отплесвай — съветва ме Сантамария. — Бартелт е непреклонен.

— Прав си.

Да. Да не се разсейваме. Кажи какво става при тебе.

Уаклин е настроен несговорчиво.

Кажи ми, че разбираш.

— Какво иска този, дяволите го взели?

— Знае, че държи всички козове — предполага Фриц.

— Нали видя как Бартелт го е обиждал в предишните съобщения. Но сега той контролира кораба и иска Бартелт да му се извини. Просто напиши, че съжаляваш.

— Не — спира ме Сантамария. — Бартелт не би се извинил.

— Да, това не му е присъщо — съгласявам се. — А Уаклин го познава. Но в такъв случай какво иска от Бартелт?

— Кажи му, че е постъпил правилно. Уаклин иска потвърждение. Дай му го.

Кимам и набирам: **Да. Ти направи каквото трябваше.**

А той отговаря: **Искам да го кажеш**

— Май са говорили очи в очи по някое време — предполага Сантамария.

— И нямаме представа какво са си казали — добавя Фриц.

— Можем да отгатнем — настоявам аз. „Длъжни сме да отгатнем“. Не откъсвам поглед от безизразното лице на Бартелт. — А *защо* Уаклин е поискал да убие семейството си?

— Ами-и... защото е психопат? — мърмори Фриц.

— Дори психопатите имат мотиви — казва капитанът.

— Някакви предположения, господин Роджърс?

Стискам клепачи и се съсредоточавам. Не е било *необходимо* Алан Уаклин да убие майка си и брат си. Какво би се случило, ако не беше постъпил така? Ако двамата с Бартелт бяха инсценирали само смъртта на Алан с клонираното тяло и второто емисионно ядро, Емили и Дейвид биха помислили, че...

— Ясно — изтърсвам аз.

Ти пощади семейството си — пиша на Уаклин. — **Не искаше да преживеят всичко това.**

— Убедително ли е? — питам Сантамария и Фриц.

И двамата кимат. Изпращам съобщението.

След няколко секунди Уаклин отговаря: **Да. Нямах да разберат нашата мисия.**

— И като споменахме мисията... — процеждам през зъби.

Какво е положението при тебе в момента?

Инженерният сектор овладян. Програмите качени.

— Проклетник — наежва се Фриц. — Трябва да знаем с коя система се бърка.

— Вярно.

Тества ли новата програма?

Как да я тествам? И друга команда ли има?

— Малко помощ? — подканям веднага.

— Мисля! — Фриц обикаля в тесен кръг из стаята. — Попитай го за данните след операцията по зареждането на новата програма. Какво е имало на екрана, когато е завършила? Изходният код! Питай го за изходния код.

— Схванах. — Набирам съобщението припряно, като осъзнавам всяка изтичаща секунда, и накрая го изпращам. — Това ще ни покаже ли коя е системата?

— Не. Просто печелим малко време. Трябва да му зададем друг въпрос. Нека помисля още някоя секунда.

— По-бързичко, моля те.

Екранът светва отново. **Изходният код беше 0. Значи работи нали? Ти ми каза това.**

— Добре, Фриц, сега какво правим?

Той стиска главата си с ръце и мърка:

— Тестовите зависят от системата...

— Има ли нещо, което би работило с всяка система?

— Може би... Да! Кажете му да пусне диагностика на паметта. — Фриц ми диктува кода на командата. — Поискай да ти напише точно изходните данни — дума по дума. Това ще ни ориентира с коя система се занимава.

Изпращам съобщението. Уаклин отговаря: **Според компютъра остават 30 секунди до края на диагностиката.**

— Ами ако не свърши работа? — питам Фриц и той се намръщва.

— Това е само диагностика. Ако не работи, значи системата е забила заради неговата програма.

— Не — подхващам по-бавно, — питам те какво да правим ако и това не ни покаже каквото искаме? Какъв е следващият въпрос?

— Може би кой пулт гледа — сега се Фриц.

— Бива — одобрява Сантамария. — Ако знаем къде е в залата, можем да планираме влизането там по-точно.

— Както чух, тази стена не може да бъде срязана — обаждам се аз.

— Има и други начини да проникнем в главния инженерен сектор.

Фриц клати глава.

— Знаете, че опитахме ли се да влезем, той ще...

Няма желание да довърши изречението.

— Мога да попитам дали още е жива — престаствавам се да кажа.

Сантамария мълчи дълго.

— Първо попитай Уаклин дали е взел заложник. Бартелт няма как да знае това.

Принуждавам пръстите си да не треперят, докато набирам текста.

Взе ли заложник?

Да. Жива е. Засега.

Стомахът ми се свива. Напомням си, че трябва да играя добре ролята.

Послушна ли е?

Ще бъде.

Фриц удря с юмрук по стената.

— Капитане, може ли да заявя официално? Мразя го този шибаняк!

„Значи сме двама, мой човек“.

— Ще го отбележа в протокола — мърмори Сантамария.

Тъкмо се каня да попитам отново какво ще правим и екранът светва, сякаш съм започнал да пиша ново съобщение. Но не го правя аз. Екранът се запълва с една и съща дума:

ЧИЧОВОТО ЧИЧОВОТО ЧИЧОВОТО

— Какво е това? Защо му го изпращаш?! — възкликва Фриц.

— Не съм аз! Не знам какво...

Обръщам се да погледна Бартелт. Буден е. Мига и движи пръстите си. Изкрещявам това на Сантамария и Фриц.

Таблетът угасва. Накрая нещо се мярка на екрана за частица от секундата, някакво съобщение за грешка. Усецам сгорещяване в гръдния си кош, прилича на киселини в стомаха, но е и различно.

Преди да издърпам кабела за данни от рамото си, от свързващия ме с Бартелт портативен компютър изскачат искри, а в горната

половина на тялото ми избухва болка, каквато никога не съм изпитвал. Зрението ми се размътва, но виждам как от гърдите на Бартелт се кълби дим.

Следващите моменти не са ми много ясни. Вратата се отваря с трясък. Надушвам топяща се пластмаса и горяща плът. Сред силната врява се чува и писклив вой на електроника. Някой изтръгва кабела от рамото ми и плясва несръчно нещо охлаждащо върху кожата. Посрещам с облекчение безчувствеността от гела против изгаряне.

Изтривам сълзите от очите си и се вирам в останките с цвят на въглен там, където би трябвало да са сърцето и белите дробове на Бартелт. Може би щях да си позволя задоволство от този факт, ако този гад не бе измислил как да ни го набута още веднъж, преди да умре.

— Вие двамата наистина ли разчитахте този нелеп план да ни свърши работа? — пита Джемисън.

С нея пак сме в коридора пред каютата на капитана, чакаме го да се преоблече в чиста униформа. Доктор Соуни ме е закърпил, но рамото ще ме тормози адски през следващите седмици.

— Но той свърши работа — оправдавам се аз. — В първите минути. Почти постигнахме каквото искахме.

— Само че „почти“ не се брои — възразява тя. — А сега Бартелт е мъртъв и нямаме никаква връзка със Земята.

Не ме обвинява, само изтъква факти студено и разсъдливо, но въпреки това настръхвам.

— Сега имаме повече сведения. Знаем, че Ели е жива.

— Била е жива преди петнайсет минути. Не знаем какво става там сега.

— Потвърдихме самоличността на похитителя.

Джемисън се подсмива.

— О, да. Побъркан бивш военен, готов да убие собственото си семейство, надъхан от шибания директор на разузнаването. Толкова се радвам да науча това. Благодаря. Голяма помощ.

— *Слушай...*

Вратата се отваря и Сантамария ни гледа сърдито.

— Искам доклад.

— Запълваме всички спасителни катери едновременно — започва Джемисън. — Блевинс е на десета палуба. Ще изстреля един катер като примамка. Щом се уверим, че първото изстрелване е нормално, ще отделим от кораба и останалите колкото може по-скоро, но като даваме възможност на автопилотите да маневрират.

— Кога ще бъдете готови?

Тя си поглежда комуникатора.

— След двацет минути.

— Според мен планът е добър — казвам по-скоро от желание да участвам в разговора.

— Така си е — отронва Джемисън, загледана в стената. — Всички планове са добри до момента, в който се издънят.

— Роджърс — обръща се Сантамария към мен, — за твоята „Ехо Делта“ отвън... Стандартен комуникационен модул на X-4 ли е?

— Ами да — потвърждавам и бълвам номера на модела, който Оливър ме е накарал да запомня преди месеци. — Но тя е безполезна без имплантиран телефон с криптиращи кодове на службата.

— Безполезна е, ако искаме да се свържем със службата — потвърждава капитанът. — И все пак си остава работещ радиопредавател.

— Да... — Щракам с пръсти. — Да! Можем да я пренастроим за работа на други честоти. — Вълнението ми леко се спаружва. — Но това ще ни помогне ли някак? На такова разстояние мощността ѝ изобщо не стига, та сигналът да пробие през местния радиотрафик на Земята.

— Не искам да говоря със Земята. Искам да пренасочиш „Ехо Делта“, за да изпратим сигнал за бедствие до Марсианската орбитална станция.

Мигам, докато осмислям думите му.

— О... Разбрах. Мога да го направя.

35.

*„Деджа Торис“, Външен корпус
Средата на кораба
22 часа преди да се забием в Марс*

Отвън е все същата сурова красота както преди броени дни, когато излязох от кораба без разрешение. Преди да се запозная с Джемисън. Преди корабът да бъде отвлечен.

Сега нямам време да се наслаждавам на гледката. Върша работа.
— Всички спасителни катери са пълни — казва Логан.

Образът му се мести в единия видеоканал на шлема на моя скафандър. Тази камера е над масата в заседателната зала, където се е събрало цялото командване на кораба. В другия Блевинс и екипът му от охраната са пред отворените люкове на спасителен катер.

— Блевинс, ние сме готови, чакаме вас.

— Всички пътници са по местата си. Палуба десет, сектор дванайсет — отговаря Блевинс. — Последна диагностика на системите.

— Благодаря, господин Блевинс. — Сантамария поглежда към камерата... тоест към мен. — Господин Роджърс, какво е положението при вас?

— В момента откачам „Ехо Делта“.

Последният болт се завърта шеметно, излиза от корпуса и фланеца, задържащ антената, и се отделя от моя мултифункционален инструмент. Посягам да го хвана, но той се промушва между дебелиите пръсти на ръкавицата и се премията в пустотата.

— А, няма да го бъде — мърморя аз.

Представям си единия край на гаечен ключ и отварям джоба от другата страна на болта. Той минава през хоризонта на събитията и потъва в мрака.

Затварям джоба, представям си другия край на моя въображаем гаечен ключ и отварям джоба завъртян към мен. „Влизаш отпред,

излизаш отзад“. Болтът излита от джоба. Улавям го и вече е в чантичка на колана.

— Какво беше това, Роджърс?

По радиото гласът на Джемисън звучи по-пронизително.

— Извинявай. — Отварям джоба в друга точка и прибирам антената в него. — Просто си събирам нещата. Сега отивам на новото място. Ще стигна там за пет минути.

Регулирам магнитите в подметките си, за да се движа полубегом по корпуса, почти увиснал на осигурителното въже, закачено за люка на въздушния шлюз над мен. Виртуалният екран ми показва целта в зелено, а пулсиращ червен кръг в черното небе отбелязва посоката, накъдето трябва да насоча антената — Марсианската орбитална станция, известна и като база „Одисей“.

В „Одисей“ бе подписан мирният договор, сложил край на Войната за независимост. Намира се в „троянска“ точка, следваща Марс по орбитата му, тоест гравитационно устойчива позиция между планетата и Слънцето. Освен това е единственият преден пост на земни сили, който е достатъчно близо, за да се надяваме излетял оттам кораб да прехване навреме „Деджа Торис“.

Разговорите по радиостанцията продължават. Добирам се до мястото, отварям джоба и пак завинтвам „Ехо Делта“. Проточват се още минути, през които програмирам новите координати и чакам управляваните от компютъра електромотори да ориентират антената. Няма нищо сложно, указателите на виртуалния екран правят задачата съвсем проста. Но аз съм единственият, който разполага с кодовете за достъп до тази апаратура.

— „Ехо Делта“ се пренасочва — съобщавам по радиостанцията. — Ще мога да предавам след около минута.

— Благодаря, господин Роджърс — отговаря Сантамария. — Имате ли пряка видимост към първия спасителен катер?

Докосвам сензорите на китката си и във виртуалния екран светва жълт курсор към палуба десет, сектор дванайсет.

— Имам. Предавам.

Отварям видеоканал към заседателната зала.

— Изображението е ясно — потвърждава Джемисън.

— Въпрос към всички — казва Сантамария. — Всичко ли обмислихме?

В първия момент никой не отговаря. Нали тъкмо от това се страхуваме: пропуснали сме нещо твърде важно и то ще застраши живота на хилядите цивилни, които изстрелваме в открития космос.

— Проведохме пълна диагностика на всеки спасителен катер — започва Джемисън. — Всичко е в пълна изправност. Гадовете не биха могли да ги повредят наведнъж, ако не са се намесвали във вградените програмни модули, а няма никакви признаци за това.

Сантамария мълчи, после казва:

— Добре, Господин Блевинс, изстреляйте първия спасителен катер.

— Веднага — отговаря Блевинс, мъничкото му изображение във видеопотока се обръща към катера и вика: — Потегляме!

Маха капака на контролния сензор и притиска длан към него. Звучи сирена, мига светлина и люкът на катера се затваря със съскане. После се затваря херметично още една врата и се чува приглушен пукот.

Огнени струи изскачат от кораба малко преди вибрацията на пиропатроните, отделили катера, да стигне до мен. Спасителният катер се отделя от нишата си в корпуса на „Деджа Торис“ и се отдалечава нагоре.

Нещо се движи по кораба. Извивам глава да погледна. Да не е друг катер?

Появяват се три ярки светлини по линията, разделяща белия корпус и черния космос. Облакът частици от пиропатроните засиява заради три тънки линии, събрали се към катера.

Цветът му се променя от мътно белезникаво към червено, оранжево и жълто. А после катерът избухва в пълно безмълвие.

Светлините изчезват. Инерцията разнася отломките на катера в пространството. Олеква ми, че не виждам много парчета от тела.

Джемисън крещи, но не знам какво казва. Мозъкът ми е като пламнал. Някой хлипа.

Радиостанцията пращи в ухото ми и чувам глас:

— Егнор, палуба три! Люкът на моя спасителен катер току-що се затвори без команда! Изстрелва се!

Още едно сътресение. Завъртам се тутакси и търся мястото. Зад мен е — на виртуалния екран е отбелязано като палуба три, сектор шест.

Изключвам магнитните подметки и се придърпам по осигурителното въже с цялата бързина, на която съм способен. Трябва да съм наблизно, за да използвам джоба. Мога да разширя портала до диаметър петнайсет метра. Стига, за да уловя катера в него. Но трябва да съм по-наблизно.

— Похитителят прави това — казва Джемисън, чувам я по другия видеопоток. Значи предава за целия кораб. — Изстрелва спасителните катери, та защитната система на кораба да ги унищожава.

Май вече знаем какво е променил Уаклин с качената нова програма.

Вторият спасителен катер се разпада пред очите ми, докато съм на половината път към целта. Спирам, включвам магнитите и изключвам микрофона, преди да се разкреця колкото сили имам.

— Опразнете катерите — заповядва Джемисън. — Изведете всички от катерите. Повтарям — опразнете катерите. Опразнете катерите!

Още два спасителни катера се изстрелват едновременно. Не бих могъл да уловя и двата в джоба. Променям настройките на виртуалния екран в шлема, за да ми показва лазерите на защитната система. Синьо петно се издува от корпуса на десет метра от мен. Вземам най-тежкия инструмент от колана си и се помъквам към него.

Куполът се оказва по-устойчив, отколкото съм очаквал. Стоварвам поне пет-шест пъти инструмента върху него, за да разбия лазера. Няма нужда да го унищожавам напълно, достатъчно е да не работи.

Още един катер се изстрелва и избухва, докато „тичам“ към следващия купол. Няма как да стигна навреме при всички лазери. Но трябва да опитам, нали.

Чувам писъци и плач като звуков фон, докато съобщенията се редуват по радиото. Джемисън май е включила и общата честота на охраната. Гласовете се сливат, след малко числата губят смисъл в главата ми.

— Палуба десет, сектор едно. Всички пътници изведени...

— Палуба девет, сектор десет. Четирийсет пътници изведени, загубихме осмина...

— Палуба пет, сектор четири. Всички пътници изведени. Ако можете да блокирате люковете на катерите, те няма да се изстрелят!

— Палуба две, сектор дванайсет. Всички пътници изведени. Трима пострадали...

Не знам колко дълго се проточват докладите за пътниците. Спасителните катери се изстрелват непрекъснато — празни или с хора в тях.

— Имаме сведения от всички шлюзове — казва накрая Джемисън.

Влача се към поредния лазерен купол. Инструментът сякаш е все по-тежък. И обувките са все по-тежки. Уморен и освирепял съм.

— Какви са загубите? — пита Сантамария.

— Липсват деветдесет и трима пътници.

Избухва поредният спасителен катер. Куполът е повреден, но аз го млатя, докато инструментът се строшава. Май крещя отново.

— Това е последният ни спасителен катер — тихо казва Логан.

Съсипаният инструмент се изплъзва от пръстите ми. Счупил съм само четири лазера. Дори не съм забавил унищожението.

— Роджърс — вика ме Сантамария по радиото.

Бълвам още една псувня и включвам микрофона.

— Слушам.

— Върни се при „Ехо Делта“ и изпрати сигнала за бедствие.

Джемисън ме посреща във въздушния шлюз. Аз съм плувала в пот развалина. Тя държи шлема, докато смъквам скафандъра. И да е забелязала, че разхвърлям разни неща наоколо с повече сила, отколкото е необходимо, не го споменава.

— Връзката за управление на „Ехо Делта“ е добра — казва тя накрая. — В момента Ерика прави опити да се свърже с Марс. Ти успя ли да...

— В база „Одисей“ подготвят спешно изстрелване на транспортен кораб Х-4 — казвам, докато махам ботушите. — Дванайсет космонавти и плазмено оръдие. Очаква се да пристигнат след десет часа.

— Това би трябвало да свърши работа.

Плазменото оръдие има внушителна мощност. Ще среже стената на инженерния сектор за по-малко от минута. А обозначените с кода Х-4 експедиционни части на Космическото управление се славят като най-коравите гадняри в цялата Слънчева система.

Тя ми дава гащеризон, каквито носи екипажът, за да се преоблека, и описва положението в кораба, докато се връщаме в заседателната зала.

Доктор Соуни лекува различните травми на пострадалите при извеждането от спасителните катери. Логан и останалите от екипажа правят каквото могат да успокояват пътниците. Не им завиждам за тази задача. В кораба има четири хиляди цивилни, които са объркани и уплашени, а ние не можем да им кажем нищо утешително.

Знам колко вбесяващо е да се чувстваш безпомощен.

Капитан Сантамария и комодор Галбрейт ни чакат в заседателната зала. Повтарям и за тях какво съм направил. Радиостанцията на Джемисън избръмчава и тя отговаря на повикването.

— Шефе, Блевинс съм. Намерихме двайсетина инженери и техници сред пътниците. Логан провери данните за тях и ги одобри. Сега събираме апаратурата. Смятам, че можем да се заемем едновременно с всички лазери. Предполагам, че ще се справим за два часа.

— Благодаря, Блевинс. Продължавайте.

— Значи ще обезвредите защитната система — казвам аз. — А за това не са нужни особено квалифицирани хора, защото просто искате да повредите оборудването.

— Както ти вече показва много нагледно — вмята Сантамария.

— Не знаем какво е направил Уаклин със защитната система — напомня Джемисън. — Единственият начин да се отървем от лазерите е да им прекъснем хранването.

— И тогава корабът на Х-4 може да се скачи с нашия, когато стигнат до нас.

— Не само заради това — добавя капитанът. — База „Одисей“ ни предаде и съобщение от Марсианското орбитално управление.

— Изпращат към нас шест влекача, и то с дистанционно управление — казва Галбрейт.

— Ясно — мърморя аз. — Нямайте контрол над двигателите на „Деджа Торис“, значи ще ползвате други назаем.

Такива влекачи има в почти всички космически съоръжения, за да помагат в маневрите на големи кораби, чиито помощни двигатели не са достатъчно прецизни.

— Влекачите не са чак толкова мощни, че да забавят кораба — обяснява ми Галбрейт, — но могат поне да ни отклонят, за да не се блъснем в Марс.

— Кога ще ни пресрещнат?

— След пет часа. Ще имаме време да ги скачим с кораба, преди да се появи и X-4.

Може би имаме шанс да провалим това отвличане. Ако ще Сакрайда да е разработил подробен план с какви ли не резервни варианти, но ние също имаме хора и възможности да импровизираме. Алан Уаклин вече е сам в двигателния сектор. Няма как да надхитри всички ни. Или има?

— Гадовете непременно са обмисляли какви ли не обрати — казвам на всички. — Уаклин сигурно очаква да опитаме някои от тези неща и си е подготвил насрещните ходове.

— Уаклин е изолиран, ръководителят му е мъртъв и трябва да наглежда заложица, докато следи данните на всички пултове...

— Ако още има заложица — прекъсва го Джемисън.

— Само исках да кажа, че не е спокоен и уверен. Просто трябва да го объркаме напълно. Да го подтикнем към грешки, от които да се възползваме.

— Това благоразумно ли е? — пита Галбрейт. — Главен инженер Гавилан може би е жива. Ако опитаме нещо и не постигнем каквото искаме, Уаклин може да реагира безразсъдно.

— Похитителят действа по план, а не по прищявка — възразява Сантамария.

— Но ти искаш да го подтикнеш към емоционални реакции.

Разговорът им продължава. Не стигат до спор, а и аз си знам как ще завърши: капитанът или ще убеди Галбрейт в правотата си, или ще й заповяда да не му пречи. Вече не се заслушвам и само гледам обратното отброяване на времето, което показват екраните на масата.

Как да притиснем Уаклин? Как да отвлечем вниманието му от това, което прави? Особено ако го прави на Ели?

В службата ни учат на стандартни методи за внасяне на „смущения“ в затворени пространства. Неприятните миризми обикновено са добър начин да накараме хората да напуснат някое помещение, без да събудим прекомерни подозрения. От повишаването на температурата също има полза. Проблемът е, че не можем да стигнем до помещението, за да направим тези неща.

Или все пак можем?

— Извинете — казвам настойчиво и чакам Сантамария и Галбрейт да млъкнат, без да се смуцавам от сърдитите им погледи. — Колко дебела е аварийната защитна стена на реактора?

— Метър и половина — отговаря ми Джемисън. — Титанова сплав. Ти нали каза, че нямаш мощни резачки?

— Нямам.

Отварял съм обаче джоба в другия край на претъпкана с хора площадка, на почти десет метра от мен. И не се нуждаех от пряка видимост към портала. Прецених на око разстоянието оттам до мястото, където падна граната, и успях да я засмуча в джоба, преди да се взриви и да убие десетки хора.

Да се надяваме, че преценката ми все още е толкова точна.

— Хрумна ми нещо — казвам.

36.

*„Деджа Торис“, Палуба 20, Инженерен сектор
20 часа преди или да се забием в Марс,
или да празнуваме спасението си от ужасна смърт*

Дори ако нямах изгаряния втора степен в лявото рамо, щях да се чувствам много неудобно в този тесен проход за поддръжка и ремонт.

Кръглата шахта едва ме побира, а отгоре на това трябва да внимавам, за да не смъкна от себе си част от снаряжението. Около йонния ускорител има много защитни слоеве и на безжичната връзка не може да се разчита, затова на колана, с който съм препасал работния гащеризон, има и аудиомодул. Кабели за хранване и връзка от модула са омотани около осигурително въже, проточващо се зад мен по шахтата до люка, през който съм влязъл. Ако се натъкна на неприятности или си свърша работата (както ми провърви), Джемисън и подчинените ѝ от охраната ще ме издърпат обратно. Предвкусявам този момент.

— Добре е, че не страдам от клаустрофобия — мърморя си.

— Проблем ли има, Роджърс? — бръмчи гласът на Джемисън в лявото ми ухо от слушалката с тънко кабелче.

— Горещо ми е, потен съм и ми се пикае.

Лентата, с която микрофонът е закрепен на гърлото ми, също причинява лош сърбеж.

— Не ти ли напомних да отидеш до тоалетната преди да се вмъкнеш?

— Но не ме *накара* — възразявам аз. — Значи няма спор, че ти си виновна. Сега съм в сектор едно алфа.

— Остават ти само няколко метра. Когато се върнеш, можеш да подадеш оплакване.

Шахтата свършва изведнъж — опира в аварийната защитна стена, с която Уаклин изолира главния инженерен сектор. Въртя глава и светлото петно от фенерчето, закрепено с още една лента на челото

ми, също се мести насам-натам. По дебелията плоча от титанова сплав не е отбелязано нищо, но според напътствията на Джемисън и кодовете, врязани в металните стени на шахтата, се намирам където трябва да бъда.

— При стената съм — казвам в микрофона. — Плътно затворена навсякъде.

Почти цял час умувахме и се упражнявахме, преди да се престоря на плъх в този тунел. Не е задължително да си затворя очите, но го правя. Зяпането на стената няма да ми помогне.

Тя е дебела сто и петдесет сантиметра. Притискам главата си в нея, представям си черно-червено колело на рулетка и отварям джоба на два метра от себе си... или поне се надявам да е така. Този път порталът е само колкото дланта ми, но без мембрана.

— Джобът е отворен — съобщавам.

Нищо не пречи на въздуха в инженерния сектор да нахлува в джобната вселена. Аварийната защитна стена прекъсва и връзката с общата вентилация на кораба, затова автономната система в сектора пречиства все същия въздух. Вътре дишат двама души (или само един), така че съдържанието на кислород би намаляло опасно чак след няколко денонощия.

Но десетсантиметров отвор към пълен вакуум ще изсмуче атмосферата за около две минути и половина.

Пускам си секундомер във виртуалния екран на лявото си око, за да се разсейвам от напрежението, пресушаващо устата ми. Има някаква вероятност Алан Уаклин да погледне нагоре към този ъгъл на залата и да види във въздуха преливащ се огледален диск, но пак ще е безсилен да ми попречи.

Джемисън твърди, че алармата на системите за поддържане на жизнената среда ще се задейства, когато пасивните сензори в сектора отчетат съдържание на кислород под двайсет процента или атмосферното налягане падне под деветстотин милибара. Надяваме се Уаклин да не разбере веднага какво означават тези светлини и звуци, за да пратим ценно време. А Ели, която пък ще знае съвсем точно колко време остава, докато вече няма какво да диша, ще се освободи някак, ако я е обездвижил, и първа ще стигне до аварийна кислородна маска.

Опитвам да предвидя какво ще сполети Уаклин, когато вече няма въздух в неговата затворена зала. Ако се опита да задържи дишането

си, белите му дробове ще се пръснат от разликата в налягането. През това време ще се разкъсат и спукат повечето лигавици и най-близките до повърхността на тялото капилляри. Ще кърви от очите, ушите и носа, преди да загуби съзнание от задушаване след петнайсетина секунди. Отдавна ще е умрял, докато дойде екипът от Х-4 и среже стената.

Изобщо не го съжалявам.

Секундомерът проблясва.

— Минаха две минути и трийсет секунди — казвам високо. — Няма въздух.

— Прието — отговаря Джемисън.

Чакам още няколко секунди за всеки случай, затварям джоба и се подготвям да го отворя отново от моята страна. Сега започва мъчната част.

„Я да те видим какво беше намислил, боклук“.

Едно от устройствата за извънредни случаи е многостранна шпионска камера, измислена и направена лично от Оливър. Прилича на жетон за залагания в казино, но по ръба ѝ са скрити множество миниатюрни обективи, които подават информация в модул за обработка на изображения. Включваш я с натискане и я подмяташ във въздуха като монета. Акселерометрите в нея отчитат въртенето и включват обективите, които снимат кадри във всички посоки. Хващаш си „жетона“ и вече имаш панорамни снимки на всичко наоколо.

Но да правя това съвсем на сляпо не е същото.

Представям си ръка в игра на покер, състояща се от пет точно определени карти, отварям джоба и бъркам през преградата, за да хвана камерата-жетон. Включвам я със стискане, после я бутам надалеч от мен. Настроил съм лявото си око за засичане на електромагнитните честоти, за да видя кога ще се включат камерите. Гледам как жетонът се премията, проверявам скоростта му и затварям джоба.

Сега ще отворя портала завъртян спрямо жетона, и то от другата страна на защитната стена, във вътрешността на инженерния сектор. Там би трябвало да няма въздух и не се притеснявам, че жетонът ще бъде засмукан обратно в портала. Метни го през предната врата и си го прибери през задната.

Същината на този трик е да съм сигурен, че порталът е на достатъчно разстояние от стената, за да имат камерите добър изглед към залата, и е толкова широк, че да улови премятащия се жетон, когато отскочи под случаен ъгъл от вътрешната страна на стената. Мога да боравя доста точно с разположението на портала, но все пак не въвеждам числа при отварянето му. Налучквам според усета си.

Притискам глава в стената и си представям гърбовете на петте карти. И тогава отварям портала завъртян зад стената. Броя до десет, като се уповавам на късмета си, и пак затварям джоба.

— Задачата изпълнена — казвам в микрофона. — Готов за...

Нещо дрънчи зад мен. Вибрацията минава по шахтата вляво от мен. Отмествам се към отсрещната страна и притискам брадичка към гърдите си, за да погледна зад себе си.

Светлият кръг на фенерчето се плъзга по нещо като измачкана купчина от тъмносин плат. Шумът се променя в тътрене и плъзгане. Завъртам лъча на фенерчето и зървам лице — измърляно с нещо, но страшно познато. Не вярвам на очите си.

— Ели?

Тя мига и примижава насреща ми.

— Евън?

— Роджърс, какво каза? — обажда се Джемисън в ухото ми. — Прозвуча като...

— Ели е тук! Главен инженер Гавилан е в шахтата! — Извивам глава, за да не я заслепява фенерчето, и се промъквам заднешком към нея. — Как избяга? Какво...

Тя тръска глава. Вече виждам, че петната на лицето ѝ са от засъхнала кръв.

— Не сега. Имаш връзка с Анди ли?

— Да, но...

— Похитителят е Алан Уаклин. Не е мъртъв.

— Знаем.

Ели мига отново.

— Той променя програмирането на системата. Кажи на моите хора да изключат мрежата и да пуснат пълна диагностика на десетия модул в компютърното ядро.

Повтарям указанията ѝ за Джемисън.

— Ще се заемат веднага. Ти добре ли си?

— Ще се оправя. — Ели свива вежди. — По дяволите, как си се озовал тук? Не, ще ми кажеш по-късно. Трябва да се размърдаме.

— Няма страшно. — Толкова съм близо до нея, че почти успявам да я пипна. — Току-що изсмуках цялата атмосфера от инженерния сектор. Уаклин тъкмо се задушава и...

Ели се вкопчва в ръкава на гащеризона ми.

— *Каква си направил?!*

Усмиввам се.

— Отнех му въздуха.

Чувам пискливо бръмчене.

— Що за гадост... — ахва Ели.

Цялото ми тяло се сгърчва от болка и светът почернява.

Събуждам се прикрепен с цип към легло в лазарета. Джемисън е вляво от мен с таблет в ръцете. Фриц Фишер е вдясно. Не познавам пациентите на другите легла, но май са и от екипажа, и от пътниците, повечето с леки драскотини и натъртвания.

— Какво стана? — Усещам устата си избърсана до сухо с памук, а после изчегъртана със стоманена тел. — Къде е Ели?

— Не знаем — отговаря ми Джемисън.

Усъмнявам се, че чувам добре.

— Как така не знаете? Тя беше до мен. *Говорих* с нея.

„И ме докосна“.

— Успокой се. — Джемисън се е вторачила в мен. — Тя зле ли беше?

— Имаше... — Служебният ми архиватор работи непрекъснато от момента на отвличането, но не ми се иска да преглеждам видеозаписа. — Имаше кръв по лицето. Съсирена. Не знам дали беше нейна.

„Тя беше жива. *Жива!* Аз ли я убих? Но ние не знаехме. Нямахме как да знаем...“

— Тя каза ли още нещо? Освен онова, което поиска да направим?

Цепи ме главата.

— Каза: „Що за гадост?“

— Ти не изглеждаше чак толкова зле.

— Не се бързай. Каза го, след като ѝ обясних, че сме изсмукали въздуха от инженерния сектор и това би трябвало да е добра новина, нали? А тя каза: „Що за гадост“. А после загубих съзнание. Какво стана?

— Стените на шахтата са електромагнити — намесва се Фриц.
— Можем да пуснем напрежение по тях, за да махнем метални парчета или паднали инструменти.

— Уаклин е измислил как да включи захранването — добавя Джемисън.

Това май обяснява защо се чувствам като след изстрел с парализатор от упор.

— Значи не намерихте Ели?

— Вкарахме камера робот в шахтата — Гласът на Фриц става по-груб. — Нямаше и следа от друг там.

— Не съм си я въобразил.

— Само казвам какво видяхме! — сопва ми се той.

— Трябва да знаем какво прави Уаклин в инженерния сектор. — Джемисън дърпа паравана около леглото и Фриц остава вътре. Изведнъж проумявам, че двамата се реят. Пак сме в безтегловност. — Хайде да видим снимките, Роджърс.

— Корабът не продължи ли ускорението? — питам я въпреки всичко.

— Похитителят завърши промяната в курса — неприязнено отвърща Фриц. — Ако не успеем да променим траекторията си, ще се блъснем в Марс след осемнайсет часа.

— Снимките — натъртва Джемисън. — Веднага.

Гледам Фриц навъсено.

— И той ли ще гледа, докато правя това?

— Защо, да не си срамежлив? — ръмжи и Фриц.

— Капитанът осведоми Фишер за твоето устройство, отварящо червееви дупки — казва Джемисън. Е, да, дори за джоба си имаме прикритие. Така е при нас в службата. — Тези снимки ни трябва.

Съсредоточавам се. Трябва да използвам мембраната, за да не засмуча въздуха от лазарета. Така... Петте карти. Джобът се отваря. Дано съм пресметнал всичко както трябва.

Бъркам през преградата. Отначало не напипвам нищо и размърдвам бавно ръката си. Нещо докосва дланта ми. Стискам го в

юмрук и издърпвам ръката си, преди да е замръзнала. Затварям джоба и си позволявам най-последно да издишам.

— Взе ли го? — пита Джемисън.

Разгъвам пръстите си и виждам жетона-камера. Олеква ми, когато Джемисън взема кръгчето и го включва към таблета си.

— Това е... — Фриц ме е зяпнал. — Откога имаме тази технология?

— Засекретена е. — Не го лъжа. — Капитанът нали ти обясни недвусмислено колко секретна е цялата информация, която си получил?

Фриц прави кисела гримаса.

— Военно разузнаване. Ясно ми е.

— Имаме причини да си пазим тайните.

— Не е задължително причините да са основателни.

— Млъкнете и двамата — скастрия ни Джемисън. — Я вижте това.

Обръща таблета към нас. Композитното изображение от камерата е тъмно и малко мътно, но на него се вижда много добре тантуреста фигура пред пулт.

— Носи скафандър — съска Фриц. — Носи проклет скафандър!

— Но... — клатя глава — Да се пъхнеш сам в това нещо ти трябват поне десет минути.

— Той е бил готов и за най-лошите варианти — казва Джемисън. — Не е знаел дали можем да му прекъснем поддръжката на жизнената среда и не е искал да го изненадаме.

— А вие лишихте залата от кислород. — Фриц ни гледа гневно. — Главен инженер Гавилан още беше жива. Алармата се включи и похитителят започна да я търси, защото вече не е била наблизно.

Джемисън също се е вторачила в него.

— Не можем да знаем това предварително.

— Попречихме ѝ да избяга — не млъква Фриц. — Поне това разбирате, нали? Можеше и да се измъкне, ако не бяхме...

— Няма да ме въвлечеш в тези игрички! — зъби се тя. — Можем да се опираме само на това, което знаем.

— Добре. Тогава да си изясним какво знаем. — Фриц вдига юмрук и изпъва показалеца. — Знаем, че онзи шибаняк е със скафандър. — Изпружва и средния пръст. — Знаем, че Ели вече не е в

шахтата. — И безименният му пръст вече стърчи. — Знаем и че скафандърът му е с електрическа изолация.

Фриц носи сребърна халка. Защо ми изглежда толкова позната?

— Ако Уаклин е завлякъл Ели обратно в залата, тя вече се е задушила — признава Джемисън. — Минаха два часа, а там няма въздух.

— Може да ѝ е сложил дихателна маска или да я е набутал в някоя от аварийните ниши...

— Омръзна ми да повтарям — можем да се опрем само на това, което знаем.

— Всички негови действия досега показват, че тя му трябва жива!

— Ние. Не. Преговаряме!

От това надвикване няма полза и само ми влошава главоболието.

— Не може ли пак да надникнем в инженерния сектор? — предлагам. — Ще ме напъхате в скафандър и...

— Неосъществимо — прекъсва ме Джемисън.

— Но нали казвате, че скафандрите имат изолация.

Тя поглежда Фриц.

— Искаш ли ти да му обясниш?

Той скръства ръце на гърдите си.

— Похитителят е включил захранването на всички шахти към главния инженерен сектор. Най-късият проход дотам е двайсет метра. Нашите скафандри не са предназначени да издържат толкова дълъг контакт с оголени проводници. — Най-после решава да ме погледне. — Ще се изпържиш много преди да доближиш стената, за да направиш пак този номер с червеевата дупка.

— И няма как захранването да бъде прекъснато?

— Целият сектор се захранва пряко от йонния ускорител. А оттук не можем да изключим реактора.

— И какво да опитаме сега? — Гледам ту едното начумерено лице, ту другото. — Използвали сте тези два часа, за да измислите нов план, нали?

— Чакаме — заявява Джемисън.

Озадачавам се, а после примигвам с лявото око и виждам часовника на виртуалния екран.

— Влекачите...

Тя кима.

— Защитната система вече е изключена. Още имаме време да отклоним кораба.

Едва ли има с какво да помогна в тази част от плана. Някой от пилотите в кораба ще поеме управлението на влекачите и ще ги скачи с „Деджа Торис“. След това ще включи двигателите им с максимална тяга и ще отклони огромния кораб от траекторията му поне толкова, че да не се вреже в планетата. А щом доближим Марс, ще разчитаме на помощта на още кораби.

— Не... — изтърсва Фриц внезапно. — О, не!

Обръщам се към него. Джемисън също го гледа объркано.

— Сега пък какво има?

— Завъртаме се. — Фриц се взира в комуникатора на китката си.
— Корабът се завърта.

— Защо му е на Уаклин да го завърта?

— Ще включи двигателите.

— Но ти каза...

— Ще ги насочи към влекачите.

Джемисън псува, прибира със замах паравана и изфучава от лазарета. Доктор Соуни прекъсва прегледа на пациент и се обръща към Фриц и мен.

— Какво става?

— Трябва да отида в заседателната зала — казвам и дърпам ципа на покривалото, което ме притиска към леглото.

— Не мога да допусна това. — Соуни вече е до мен. — Още се възстановявате от травмите.

Надявам се погледът ми да е страшен.

— Докторе, ако не измислим как да си върнем контрола над кораба, никой от нас няма да се възстанови от травмите.

Фриц ми помага с нежелание да се измъкна от лазарета и да стигна до най-близкия асансьор. Натиска бутона за заседателната зала.

Изведнъж си спомням къде съм виждал такава халка. Сребърна и гравирана със звезди. Сяо носеше същата. Техните брачни халки...

Съпругът на Фриц Фишер е мъртъв.

Минават няколко секунди в напрегнато мълчание. Фриц диша тежко. Разсеян е, не мисли последователно. Знам какво му е на душата, но искам да го преодолее. Всеки в този кораб и в Капитъл Сити на Марс се нуждае от помощта му.

— Усещаш ли движението на кораба? — питам го.

— Инерция... — мърмори той, вторачен в стената. — Похитителят използва кратки включвания на помощните двигатели, за да промени положението на кораба в пространството. Ние сме в самия кораб, затова усещаме.

— *Ти* усещаш — натъртвам. — Тласъците би трябвало да са съвсем леки.

Да, зареял се е някъде. Трябва да се съсредоточи. Не мисли ясно, защото влага цялата си психическа енергия в потискането на яростта си. Искам да изпусне парата поне малко.

Дано съм прав — трябва да говоря с него за това.

— Мъчно ми е за Сяо — казвам на Фриц.

Той още е впил поглед в екранчето над вратата на кабината.

— Твоят съпруг беше герой — упорствам аз. — Пожертва се, за да изпълни дълга си. Не знам дали си видял записа от камерата, но мисля, че трябва да се гордееш с опита му да защити всички...

Фриц се мята към мен и ме притиска към стената на кабината, хванал се с едната ръка за парапета и опрял другата в шията ми.

— Ох...

— Името му е Сяо!

Не успявам да схвана разликата в произношението.

— Фриц...

— Млъкни! — Пръска слюнки по лицето ми. — Не ми пука какво мислиш.

Мразя да ме плюнчат така.

Промушвам ръка между нас, избутвам лакътя му от шията си и го зашлепявам с все сила. Фриц крещи и удря с юмрук по стената. Възползвам се от движението му назад, обръщам го с гръб към себе си и го приклепвам неподвижно. След броени секунди виковете му стихват до хлипане.

— По-добре ли си? — питам го, когато се укротява.

— Ще оцелея някак.

Оставям го да се измъкне. Поне вече не плаче.

— Ти как научи? — пита ме, докато си бърше бузите.

— Досетих се заради халките. — Соча ръката му.

На зачервеното му лице се мярва усмивка.

— Той настоя да са еднакви. Много държеше на равенството и честните отношения.

— Той беше герой — повтарям аз.

— Не исках да е герой. Исках да остане жив.

— Съжалявам. Но вече го няма. Трябва да помогнем на хилядите в този кораб, които още са живи...

— Не съм заслепен от мъката! — ръмжи Фриц. — Но вече ми се гади, защото всички смятат, че Гавилан е мъртва. Тя не е толкова безпомощна.

— Тя е инженер, а не войник.

Толкова ми се иска да повярвам, че Ели би могла да надхитри Алан Уаклин, но...

— Елинор Гавилан е жива — казва Фриц с въздишка. — Защото ако не е, значи моят съпруг умря напразно.

Гневът в очите му май надделява над скръбта. Знам как се чувства. Познавал съм твърде много герои. Вече мъртви.

— Добре. Жива е. — Преглъщам буцата в гърлото си. — Но в най-добрия случай е затворена в аварийна капсула, тоест не може да направи нищо. Сега разчита на нас. Разчита на *тебе*. Кажи ми — какво иска тя от теб?

Фриц ме опарва с поглед още веднъж, примигва и се заглежда в стената.

— Иска да спасим кораба.

— Така е.

— И да накажем убиеца на Сяо.

— Това е ясно.

— Говоря сериозно. — Той ме поглежда в очите. — Неизбежно като Божия гняв.

Не би трябвало да го поощрявам в тази отмъстителност. Но от общуването си с много хора съм научил нещо важно — жаждата за възмездие може и да вдъхновява. Може и да не е най-добрият начин да прекараш остатъка от живота си, но сега не ме интересува дали Фриц ще има нужда от помощта на психотерапевт догодина. Искам обаче да има шанса да се тревожи за това по-късно.

А аз също искам да се разправя с Уаклин.

— Добре — казвам на Фриц. — Хайде да размажем този извратен гад.

37.

*„Деджа Торис“, Палуба Б
Заседателна зала на офицерите
18 часа преди да умрем и да отнесем
половината хора на Марс със себе си*

Заседателната зала е ярко и равномерно осветена както всички постоянно действащи командни центрове навсякъде. Но лицата около масата — на Сантамария, Джемисън, Галбрейт, Логан и Фишер — са мрачни. Опитахме по три различни начина да попречим на Уаклин и се провалихме и трите пъти.

Галбрейт пуска записа от външна камера заедно с данните от радарите. На видеото няколко бледи точки — може би звезди, но вероятно е да са астероиди — се плъзгат в кадъра с въртенето на кораба, заради което доближаващите ни влекачи се оказват точно зад основния двигател.

Изображението се размазва — двигателят осветява целия екран с дълга два километра струя ослепително бяла плазма. И в същия момент трите най-близки петънца на радарните екрани изчезват. Другите се отместват, но корабът пак се завърта и ги следва с огнения стълб. Само едно петънце се изплъзва.

Червени светлини, пронизителен сигнал и пак оставаме без гравитация. Хващам се за масата и налягам мускули в очакване ускорението да започне отново, но забелязвам, че никой не постъпва като мен.

— Той защо не включва двигателите?

Галбрейт сочи триизмерната схема на екрана.

— Постигна желаните от него скорост и курс. Нататък полетът е само по балистична траектория.

— А ако се налага да се грижим за пътниците в безтегловност, имаме по-малко възможности да правим нещо друго — добавя Логан.

— Изведох последния влекач от обсега на главния двигател — казва Галбрейт. — Сега се движи успоредно на кораба, но няма как да ни доближи, за да се скачи.

— X-4 също нямат шанс — обажда се Джемисън, — ако не успеем да се справим и с помощните двигатели, и с радарните системи.

— Можем да изключим основните навигационни модули в предната част на кораба — казва Галбрейт и показва на екрана схема на „Деджа Торис“, — но в инженерния сектор има резервна система и тя е недостъпна за нас. А помощните двигатели са свързани пряко с навигационните системи. Дори да изпратим навън хора в скафандри, изключено е да повредят всички помощни двигатели за шест часа.

— Какво? — сепвам се аз. — Нали се справихте само за два часа с лазерите на защитната система.

— Те се захранват от вътрешната мрежа на кораба — отговаря ми Галбрейт. — Трябваше само да прекъснем подаването на енергия. Помощните двигатели са самостоятелни модули, всеки има свой компютър и запас от гориво. Освен това са разположени навсякъде по кораба. — На схемата светва цяло съзвездие от червени точки. — Нужна е голяма тяга за завъртането на толкова масивен кораб.

— Що за гнусотия...

Нищо друго не успявам да измисля.

— След шест часа вече ще е късно да променим достатъчно траекторията си — напомня Галбрейт.

— Колко от двигателите трябва да повредим?

— Безсмислено е — намесва се Фриц. — Системата за ориентация на кораба може да работи и ако са повредени осемдесет процента от тях.

— Ами всички онези пътници, които събрахте? Нали привлякохте онези цивилни инженери при изключването на защитната система?

— Не ни стигат скафандрите — казва Логан. — А с толкова малко хора навън няма да успеем навреме.

— Дори ако им помагат роботите ли?

— Те са изключени — казва Галбрейт.

— Какво?! Защо?

— Открихме вирус, когато пуснахме диагностиката — обяснява ми Фриц. — Той се е опитал да промени програмите им.

— Както направи със защитната система — сумти Джемисън.

— И с изстрелването на спасителните катери — напомня Логан.

— Не знаем каква част от роботите са засегнати — продължава Галбрейт. — За всеки случай изключихме всички.

— С каква цел е променял програмите?

Галбрейт се мръщи.

— Нямахме време да чакаме, за да научим.

— Трябва да изключим реактивните системи на главния двигател — настоява Фриц. — Той ги използва като гигантско плазмено оръдие. Ако не си върнем контрола над навигационната система, трябва да се отървем поне от дюзите на главния двигател.

— Съгласен — казва Сантамария. — Какви са възможностите ни?

— Х-4 ще бъдат съпровождани от боен кораб — първа се обажда Джемисън. — Могат да изстрелят ракета по главния двигател.

— Я почакай — наежва се Фриц. — Казах да го изключим, не да го унищожим...

— Само една „Лисица“ — казва тя на Сантамария, все едно не е чула Фриц. — Взривът ще изтласка йонния ускорител навътре. Това би трябвало да пропука защитната стена.

— Може и да разкъса горивните тръби или магнитните коридори за плазмата — добавя Фриц. — Взривът може и да разруши носещата конструкция на кораба и да го разцепи на две.

— Те знаят как да се прицелват — възразява Джемисън.

— Не това е важно. — Май съм се престарал мъничко с надъхването в асансьора. Като го гледам, Фриц ей сега ще поиска от Джемисън да излязат в коридора, за да си поприказват по-откровено. — Взрив толкова близо до реактора ще има последствия, които не можем да предвидим. Този риск е недопустим.

— На Марс ще умрат двайсет милиона души, ако не го направим.

— Пукнатините от претоварването при взрив наистина могат да пръснат кораба на парчета — не отстъпва Фриц. — И тогава просто ще имаме *множество* снаряди, които ще съсипят планетата.

— Преувеличаваш опасността...

— Ей, кой е шибаният инженер тук?!

— Чух достатъчно и от двама ви — гръмко ги прекъсва Сантамария. — В кораба има повече от шест хиляди души. Никакви ракети.

— Да, сър — мърмори Джемисън.

— Ерика, можем ли да се възползваме от единствения оцелял влекач? Като кинетично оръжие. Без взрив, само удар.

— Енергията няма да стигне. — Галбрейт показва на масата навигационна схема с успоредните траектории на „Деджа Торис“ и влекача. — Трябва да го отдалечим, за да го ускорим към кораба. Импулсът няма да е достатъчен, за да пробие външния корпус и да разбие защитата на йонния ускорител. Освен това Уаклин ще види какво става. И ще успее да отмести кораба встрани.

„Ще го отмести...“

Спомням си как Оливър ми кресна: „Отмести се!“, преди тежък предмет да излети от джоба и да ме халоса в гърдите. Носех скафандър и въпреки това болката беше адска.

„Ще го отмести...“

Тогава бяхме в научния отдел и се занимавахме със завъртането на портала. Той е свързан с моето положение в пространството, не мога да му избягам. Джобът винаги остава там, където съм го отворил спрямо тялото си, и порталът може само да бъде насочен към мен.

Но аз избирам къде да разположа портала. И съм способен да го направя доста голям. А не е задължително винаги да бъде точно пред мен.

„Ще го отмести...“

Хрумването си е отвратително. Но вече си личи, че няма да измислим нищо друго.

— Капитане — казвам аз, — може ли да поговорим насаме?

— Господин Роджърс, ако искате да споменете устройството за отваряне на червееви дупки, говорете, без да се притеснявате. Осведомих всички намиращи се в залата за тази технология.

Отначало само мигам срещу него. Явно е успял да обсъди с Пол какво ли не.

— Какво можем да направим, ако не се налага да отдалечаваме влекача?

— Не разбирам — обажда се Галбрейт.

— Представете си, че имам предостатъчно празно пространство, в което той да ускори преди удара. — Рисувам на екрана кръг до влекача и добавям стрелка от влекача към кръга. — Отварям червеевата дупка и вие вкарвате влекача в портала. Оставяме го да ускорява няколко часа от другата страна на портала. След това отварям портала отново, но завъртян спрямо влекача на сто и осемдесет градуса. — Рисувам втори кръг със стрелка, сочеща навън. — Порталът ще бъде свързан с положението на влекача, но не и със скоростта му. Ще изскочи оттам с голяма скорост. Уаклин изобщо няма да се усети.

Лицето ѝ се разведрява.

— Може би... — Пръстите ѝ шарят по масата, появяват се числа и траектории. — Да! Това би трябвало да свърши работа.

Променят се и израженията на останалите около масата. Приятно е да даваш надежда.

— Докъде води червеевата дупка? — пита Галбрейт.

— Междузвездното пространство. На светлинни години оттук. Има къде да ускорява.

— А по-точно? Любопитна съм...

— Това е засекретена информация.

— Чакайте — усеща се Джемисън. — Ти нали не можеш да отвориш червеевата дупка така, че да не е обърната към тебе?

— Не мога.

— А когато я отвориш втория път, влекачът ще изскочи право към тебе с огромна скорост?

— В това е разковничето.

— Как ще се махнеш от пътя му?

Взира се в изображенията от радарите.

— Още го обмислям. Май ще се наложи да ми помогнете малко.

Сантамария се свързва с транспортния кораб на Х-4 и обяснява замисъла ни. Те отбелязват, че през живота си не са чували нищо по-налудничаво, но нямат нищо против да изпълняват заповедите на капитана, след като им показва татуирания код 1МБ на дясната си предмишница.

Галбрейт припира да навлека незабавно скафандър. Казвам ѝ, че ще съм на нейно разположение след минута, и дърпам Джемисън настрани.

— Не — отсича тя.

— Дори още не си чула за какво ще те помоля.

— Каквото и да кажеш, не се съмнявам, че ще е нелепо и безразсъдно.

Показвам ѝ платнената торбичка. Тя се ококорва, когато вадя бутилката Червено вино.

— Моля те, само не ми казвай, че си откраднал това.

Поласкан съм, че подозира такива способности у мен.

— Не съм, разбира се. Платих го.

— Но как... все едно, не искам да знам.

— Наноботите са вътре. — Соча бутилката. — Накарай всеки, който е бил облъчен заради емисионното ядро в каютата на Уаклин, да пийне по глътка.

Тя ме гледа особено.

— Нали си наясно, че е твърде вероятно всички да сме мъртви след няколко часа? И няма да се тревожим заради повишения риск от рак на костите?

— Да му го начукам на онзи — отвърщам мило. — Ще спасим кораба. А ти ще имаш внуци.

Тя поглежда кисело бутилката.

— Не понасям деца.

— Вселената обича да си прави шегички с хората.

Джемисън протяга ръка и аз ѝ давам торбичката. Тя се кани да прибере Червеното вино, двоуми се, вади тапата и надига бутилката.

Включвам сензорите в лявото си око и гледам как наноботите нахлуват в кръвообращението и зеленото им сияние откроява тялото ѝ.

— Благодаря — казвам ѝ.

— Склони ли Ели да пие от това? — пита тя, без да ме погледне.

— Ами да. На вечерята снощи.

Споменът сякаш е от живота на друг човек.

— А *тя* хареса ли виното?

Засмивам се, но спирам веднага, преди от гърлото ми да излязат съвсем различни звуци.

— Според нея било отвратително.

— Ще го направя — обещава Джемисън. — Ти изчезвай оттук.
— И ти ще ми липсваш.
— Спаси кораба. — Тя натиква тапата в бутилката и я пъха в торбичката. — А после ще те почерпя със свястно питие.

38.

*„Деджа Торис“, Палуба А
Въздушен шлюз за поддръжка и ремонт
Около 10 минути преди да изляза от кораба*

Двамата с Галбрейт чакаме във въздушния шлюз в предната част на кораба, защото Джемисън е изпратила екип да изключат навигационната система. Така ще създадат малко „сляпо петно“ в радарното покритие, през което да се промъкна. Никой не иска да бъде изпепелен от двигателите. Не бива да умра още поне четири часа.

На теория всичко е проста поредица от действия: изскачам от „Деджа Торис“ в открития космос. Транспортният кораб на Х-4 ме прибира. Отварям джоба и влекачът нахлува в портала с максимална тяга. Затварям джоба и чакам. След три часа отварям джоба отново завъртян към „Деджа Торис“ и влекачът изскача шеметно, за да разнебити йонния ускорител преди Уаклин да реагира. Хората от Х-4 влизат в кораба и обезвреждат Уаклин, а други кораби изтеглят „Деджа Торис“ встрани, за да не се блъсне в Марс.

На теория е просто, но на практика може да се объркат хиляди неща.

Гласът на Галбрейт звучи с прашене в радиостанцията на скафандъра:

— Роджърс, вече можеш да излезеш от кораба.

— Разбрано. Излизам.

— Късмет — пожелава ми тя.

— Ура — отвърщам аз, тя ме поглежда косо, излиза от шлюза и затваря вътрешния люк.

Изсмукват съскащо въздуха от шлюза и сега чувам само звуците в самия скафандър: дишането си, шумоленето, когато отварям външния люк, приглушеното тропане на подметките ми по корпуса.

Този път нося реактивна раница, която ме прави по-тромав. Тръгвам напред. Искам да остана в сляпото петно на радарите колкото

може по-дълго, преди да отскоча.

— Заех позиция — казвам, щом стигам до носа на кораба.

Вече се чувствам в открития космос. Виждам кораба само ако погледна надолу.

— Имаш разрешение — отвръща Галбрейт. — Действай, когато си готов.

Присвивам коленете си, изключвам магнитите в подметките и изпъвам краката си с цялата сила и бързина, на които съм способен. Мускулите ми още са схванати от токовия удар в шахтата и съм сигурен, че от мен се чува жалко пъшкане.

Отдалечавам се от кораба. Гледам надолу — разстоянието нараства. Движа се само спрямо „Деджа Торис“, иначе заедно с него се нося с огромна скорост към Марс, онази червеникава точица в далечината, обаче ми се струва, че летя стремглаво в обратната посока.

Сянката ми се хлъзга по корпуса. Не бива да е така.

— Той завърта кораба! — изкрещява Галбрейт.

— Това сляпо петно май никакво го нямаше! — ръмжа, докато напипвам припряно управлението на реактивната раница.

— Тръгвай! ТРЪГВАЙ! — съвсем ненужно ме подканя тя.

Намирам бутона и го натискам с палец.

— Включвам тягата!

Няколко кратки струи газ ме ориентират правилно, после се включват реактивните дюзи и ме тласкат нагоре и надалеч от „Деджа Торис“. Във виртуалния екран на шлема светва секундомер. Галбрейт ми е казала, че горивото ще стигне за петдесет секунди с максимална тяга и така би трябвало да стигна на безопасно разстояние от двигателите на кораба. Само че очаквахме да имам повече време в сляпото петно, а не... Колко бяха? Четири секунди? Пет?

Според секундомера остават четирийсет секунди. Поглеждам назад. Яйцевидният корпус се върти, сенките по повърхността му се променят.

„Мамка му!“ Има ли как да пришпоря тази реактивна раница? Ако се намирам в атмосфера, мога да опитам с отваряне на джоба пред себе си, за да ме засмуква вакуумът напред... но дори не знам дали това би помогнало. „Не забравяй да попиташ Оливър. Ако оцелееш“.

Шибана гадост!

Трийсет секунди. Под мен вече е пчелната пита от огромни дюзи, които светят, но още не бълват нищо. При други обстоятелства бих се възхитил на този инженерен шедьовър. В момента обаче май съм готов да напълня гащите.

— Гледам право в проклетия двигател — казвам по радиостанцията. — Отървах ли се, или не?

Гласът ми пресеква.

— Десет секунди — отговаря Галбрейт.

Бялата светлина в двигателя се проточва навън.

— Набутах ми го — казвам незнайно на кого.

Мъртъв съм. Нищо друго не ми остава. Затварям очи и си мисля за всичко, което съм нямал шанс да направя.

Поне съм видял „Земи на легенди и предания“.

И поне срещнах Ели Гавилан.

Всичко наоколо сякаш се е притаило, когато издишам. Черното безметежно мълчание е някак приветливо, все едно ми казва да не се безпокоя за нищо. Каквото и да се случи, не зависи от мен.

Нещо изпращява зад главата ми.

Ококорвам се по инстинкт. Звукът е прекалено смекчен, за да е от вътрешността на моя шлем. Да не е от реактивната раница? Може би прегрява или има друга повреда, защото я претоварвам над допустимите граници.

На виртуалния екран светва червен текст и закрива далечните звезди. Не е било от раницата, а от поддържащия живота ми модул. Губя кислород. Сигурно нещо се е ударило в резервоара с такава сила, че го е спукало. Може да съм се блъснал в парченце или дори прашинка. В космоса и скоростта убива.

— Сблъсък с малък обект — казвам на глас. Съмнявам се, че има значение, но е някак нередно да не съобщя. — Губя кислород.

— Почти се измъкна — уверява ме Галбрейт.

Знам, че ме лъже, но ценя опита ѝ да ме успокои.

Цялото ми тяло се устремява напред и носът ми се блъска в лицевата плоча на шлема. Чудя се дали раницата е повредена, или ѝ свършва горивото. А после ускорението сякаш смъква корема ми в слабините и продължава ме тласка напред.

— Какво... става... бе... — пъшкам.

Не е от раницата. Въпреки промените, които е направил Фриц, тя едва изстиска от себе си ускорение половин g. Но сега усещам поне две g, ако не и три.

Галбрейт вика нещо. Не различавам думите, но тя явно е... щастлива?!

Под мен засияват поне десетина миниатюрни звезди от двигателя на „Деджа Торис“. Великански стълб от синьо-бяла плазма изригва към мен и по радиостанцията се чува само пукане. Лицевата плоча потъмнява автоматично, за да не ослепея, но струята не може да ме достигне. Виждам данните на радара. Намирам се на две хиляди и двеста метра от кораба и разстоянието се увеличава непрекъснато.

Озовавам се в мрак, виждам само каквото ми показва виртуалният екран. Запасите от кислород са спаднали на осемдесет процента. Херметичността на скафандъра не е нарушена. Раницата се изключва. Още червен текст. Няма гориво.

Но аз съм жив. И ако мога да съдя по болката в тестисите, още се ускорявам.

— Роджърс! — крещи Галбрейт.

Значи Уаклин е изключил двигателя. Можеше да се очаква. Той не иска да отклонява кораба от курса. Само половин секунда в онази струя би оставила от мен разпръснати атоми.

— Роджърс, чуваш ли ме?

— Още... те... чувам. — Дали думите ми звучат като охкане? — Какво...

Ускорението натиква останалите думи обратно в гърлото ми.

— Дръж се, Роджърс. Подкреплението пристигна.

Губя няколко секунди, докато възстановя нормалното си дишане и се сетя как да изключи поляризиращия филтър на шлема. Плочата пак става прозрачна тъкмо преди ускорението да спре. Оглеждам се и зървам два познати ръбести сивкави силуета — виждал съм ги безброй пъти над полесражения и в патрулни полети над космически станции.

Транспортният кораб на X-4 и съпровождащият го боен кораб.

— Ура — казвам си и се размивам. — УРА-А!

Махам на двата кораба. Бойният кораб разклаща стабилизаторите си, а транспортният обръща въздушния си шлюз към мен. Не ми се

вярва да е имало по-прекрасна гледка в целия ми живот.

Галбрейт ми съобщава честотата и криптиращия код за връзка с транспортния кораб и аз пренастройвам радиостанцията на скафандъра. Рея се към тях бавно — точно с половин метър в секунда според моя радар. Пилотът явно има дяволски добър усет за посока и скорост.

Опипвам зад главата си, търся онова, което се е забило в раницата и ме е придърпало. Досещам се, че е някаква кука. Виждам как въжето провисва между мен и върха на кораба. Издърпвам го да се опъне и се обръщам към кораба.

— Това си беше като цирков номер — казва ми глас по радиостанцията.

— Отстрани е по-забавно, господин полковник. — Виждам нашивките му през илюминатора на пилотската кабина. Наподобявам отдаване на чест, колкото и непохватен да съм в скафандъра. — Началник на охраната Джемисън ли ви подсказа да ме хванете с харпун?

Той също ме поздравява и отвърща:

— Не, господин майор. Имате приятели в този кораб.

— Вече се убедих в това.

— Космонавт Капур ще ви посрещне отвън. Сега ще промъкнем кораба под вас.

— Добре.

С периферното си зрение виждам струите от двигателите им и корабът се плъзга под мен. Почти като насън в пълната тишина. В далечината е „Деджа Торис“, вече на няколко километра от нас.

Космонавт Капур се оказва жена с ъгловато лице и големи кръгли очи зад лицевата плоча на скафандъра. Придърпва ме с въжето и докопва скафандъра ми, когато се озовавам на една протегната ръка от нея. Стоварва ме на корпуса доста тежко, чак се задъхвам. Усещам щракането, с което закача осигурително въже за моя скафандър.

— Добре дошли на борда, сър — поздравява ме, щом ме завърта с лице към себе си.

— Благодаря.

— Бихте ли включили магнитите, сър?

— Ей сега.

Подметките ми тропат по корпуса. Капур ми помага да се отърва от празната реактивна раница, а аз се вирам в „Деджа Торис“. Оттук изглежда съвсем безметежно. Същинско чудо на технологиите: колосално яйце, сътворено от хора и носещо в себе си шест хиляди души.

Но ако това яйце се пръсне в повърхността на Марс, никаква сила на този свят не би попречила на Слънчевата система да се въвлече в безогледна война.

А положението се е променило много от началото на Войната за независимост досега. Има повече колонии по планети и около тях. Всички космически флотове са по-големи. Колко астероида, запратени едновременно към Земята, бихме могли да спрем? Колко кораба може да отдели космическото командване за патрулиране при спътниците на Юпитер? Колко цивилни и в най-затънтения пуцинак ще загинат в сраженията?

Трябва да предотвратим това.

— Поехте ли управлението на влекача? — питам Капур.

— Да, сър. — Тя сочи наляво. — Разстоянието до него е хиляда и сто метра. Ще го доближим след няколко минути.

Пренастройвам лявото си око и откривам радиофара на влекача.

— Виждам го.

— Зорки очи имате, сър.

Май се съмнява.

— Знаете ли какъв е планът?

— Да, сър. Получихме указанията, докато летяхме насам. Ще разгърна прикритието на кораба, когато влекачът е наблизо. Имате ли нужда от помощ с устройството за червееви дупки?

— Не. Управлението е имплантирано в мен.

— Както желаете, сър.

— Какво ниво на достъп имате?

Трябва да знам коя версия за „червеевите дупки“ да пробутам.

— Всеки в този кораб има достъп до ниво „строго секретно“, код „Сребърен слънчоглед“.

Рядко се случва да чуя за такова ниво — кодът означава, че тези бойци от X-4 могат да научат всичко за джоба освен факта, че изобщо не е устройство.

— Сър, разрешавате ли да задам въпрос за устройството? — пита Капур.

— Слушам ви.

— Според инструктажа в другия край на червеевата дупка има... паралелна вселена?

— Това знам и аз.

— Това ли е било първоначалното предназначение на устройството — изследователска дейност?

— Изобщо не се опитвахме да го създадем. Стана съвсем случайно.

Тя свива вежди.

— В такъв случай как можем да сме сигурни, че не ни свързва с някаква много далечна част на нашата вселена?

— Фоновото излъчване в другия край е различно. И няма никакви звезди. — Приятно ми е да обяснявам на човек, който току-що е бил посветен в тайната. — Доколкото нашите учени успяха да проучат, онази вселена е съвсем празна, ако пренебрегнем всичко, което изпращаме там през портала.

— Да се побъркаш... — Нещо светва във виртуалния екран на шлема й. — Вече сме готови, сър.

Обръщам се и така трепвам от изненада, че само магнитните подметки не ми позволяват да отскоча от кораба. Влекачът е изравнил скоростта си с нашия кораб и сега е само на метър от мен с включени двигатели. Разбира се, във вакуума нямаше как да чуя, че го доближаваме, нито да усетя отдалеч изгарящата топлина на реактивните струи.

Тези дистанционно управлявани машини за преместване на масивни обекти се използват само в открития космос и изобщо не са обтекаеми. Прилича на внушителна метална кутия с огромна лопата отпред, сензори стърчат къде ли не и под какви ли не ъгли.

— Хъм... колко широк е влекачът?

— Дванайсет метра и осемдесет и пет сантиметра по най-дългия диагонал.

Това вече ще ме затрудни. Никога не съм отварял портала с диаметър по-голям от петнайсет метра. И не мога да го отворя встрани от мен. Пък и порталът се движи според положението на тялото ми,

по-точно главата, значи няма как да се отмества. Но поне центърът му може да не е точно срещу мен. Ще отмества *него*.

Значи когато влекачът е точно срещу портала, ще бъде само на метър от главата ми. И ще изскочи на същото разстояние от мен с няколко хиляди метра в секунда. Ако не успея да разширя портала максимално за частица от секундата, влекачът ще ми отнесе главата, а вероятно и горната половина от тялото ми.

Споменах ли вече колко лоша е тази идея? Не бях прав. Тази е *най-лошата*.

Но поне мога да съм доволен, че съм поставил нов личен рекорд в това.

— Наоколо е чисто. — Капур натиска нещо на ръкава на скафандъра си. — Спирам ускорението и разгръщам прикритието.

Зад влекача вече няма реактивни струи, корпусът на транспортния кораб вибрира леко от изключването на двигателите. От носа му се подава метален прът, отзад също. Прътовете завършват с малки сиви топки, които се разтварят и плътно сгънатите в тях сиви платнища се опъват в два купола пред и зад кораба.

Широчината им е шейсетина метра. Накрая сякаш се втвърдяват и се съединяват в кълбо около кораба. Не пропускат светлина. Прожекторите на нашите скафандри едва стигат, та с Капур да виждаме какво правим.

— Потвърждавам загубата на сигнала — казва тя. Този материал поглъща всякакви излъчвания и скрива случващото се в кълбото, но освен това ни изолира от вселената навън. — Време е за вашето представление, сър.

— Толкова ли е важно да се крием? — питам я.

Да, под купола никой няма да види и с най-мощния телескоп как използвам джоба, но когато влекачът изфучи от него, ще бъде пред очите на всички. Капур се засмива.

— Доколкото разбрах, сър, когато запратите влекача обратно, ще се движи по-бързо от куршум. Нека вероятните наблюдатели да се заблудят, че си имаме най-компактното електромагнитно оръдие на света. — За тези оръдия, изстрелващи метални снаряди с безумна скорост, са необходими стотици метри мощни електромагнити от свръхпроводящи материали. — Ще полудеят от напразните усилия да разберат как би могло да работи.

Кимам.

— Отварянето на червеевата дупка ще изглежда като бял пръстен. От вас искам да засилите влекача точно в средата му и непременно под прав ъгъл спрямо равнината на портала. Разбрахме ли се?

Надявам се, че X-4 ненапразно се славят с точната си стрелба.

— Да, сър.

Тя пак прави нещо с ръкава на скафандъра си. Аз си представям изрисуван дървен щит — искам ключовият символ да е с две ясно различаващи се страни, за да го завъртя мислено по-късно — и отворям джоба колкото мога по-широко и встрани от тялото си. Това изисква по-големи усилия, отколкото съм свикнал. Много по-големи.

Пред мен и над мен зейва черен отвор с преливаща се бяла граница, едва я побирам под прикриващия купол. И си знам отсега какво адско главоболие ме чака.

— Капур? — казвам вторачен в джоба.

Не мога да мръдна главата си, защото и порталът ще се премести.

— Да, сър?

— Имате ли... аха!

Извивам очи нагоре и се стряскам — влекачът е точно над главата ми и още по-близо до мен. Сигурен съм, че тя го прави нарочно.

Повтарям й колко е важно да нагласи влекача точно в средата на червеевата дупка и да го насочи перпендикулярно спрямо плоскостта на портала. След това застивам неподвижно, докато тя обикаля около мен с далекомера си.

За пръв път задържам джоба отворен толкова дълго и толкова голям. Тъкмо когато вратът ми започва да се схваща, а зрението ми да помътнява, тя привършва измерванията и ми дава знак с вдигнат палец.

— Можем да започваме, сър.

— Ами започвайте! Веднага! Бива ли?

— Включвам двигателите на влекача след три, две, едно... Сега!

Влекачът се плъзга плавно в джоба. Опитвам се да не мисля колко голям изглежда от моето място и колко бързо ще се движи, когато излезе. Всеки проблем с времето си.

Влекачът навлиза в портала и тогава основният двигател грейва ярко, отдалечава го от нас с пълна тяга. Превръща се в сияйна звезда сред пустотата. Броя до трийсет, за да си дам някаква мъничка възможност за поправяне на грешки по-късно, после затварям джоба.

— Сега ще си играем на търпеливо очакване. — Надявам се, че не треперя прекалено силно. — Освен ако не предпочитате да играете на „Прегладнял хипопотам“.

— Мога да проверя имаме ли я в базата данни, сър.
Никой не ми разбира шегичките.

39.

*Транспортен кораб на X-4, следваме „Деджа Торис“
25 минути след като си помислих, че ще умра в огъня*

С Капур влизаме в кораба през горния въздушен шлюз. Двама души ни помагат да смъкнем скафандрите и успяват да ме натъртят почти навсякъде. След цяла седмица в луксозен туристически кораб ще ми е трудно да свикна с тази теснотия. Да не споменавам и миризмите. Във всички кораби пречистват въздуха от въглеродния двуокис, но борбата с органичните миризми е по-трудна. А X-4 изобщо не обичат да хаят скъпоценната си вода за къпане.

Капур ме води през вътрешния люк към тесен проход. Толкова съм изненадан да видя познато лице, че забравям правилата.

— Оливър?!

Като го гледам, не е спал от няколко дни. А може би е точно така — ако още е бил в службата, когато разговарях с Джесика, Пол го е качил на бърз военен кораб, който може да лети с огромно ускорение, за да се озове тук. Не е лесно да се наспиш, когато ти се струва, че цял слон смазва гръдния ти кош.

— И аз се радвам да ви видя, господин майор — натъртва той на последната дума, може би за да ми напомни, че още сме под прикритие.

Взирам се в нашивките на смачканата му униформа на космическите сили, преди да отговоря.

— Извинете, господин лейтенант. Не очаквах да се срещнем тук.

— И ние не очаквахме да дойдем тук — казва Оливър.

— „Вие“ ли?

Да не е докарал и някакъв робот? Той пристъпва встрани и за малко не се свличам от инфаркт — зад него стои наглед изтощената Джесика, която носи същата униформа. А може би просто е ядосана. Понякога е трудно да различиш израженията ѝ.

Тя ме приковава с поглед и едва забележимо върти глава. Схващам посланието: „Той не знае за наноботите“.

— Госпожо капитан трети ранг, каква изненада — казвам аз.

— Да, странно се получи — отвръща тя безизразно.

Изведнъж проумявам какво съм чул от космонавтите. „Имате приятели в този кораб. Бяхме инструктирани“.

Чак ми се ще да прегърна Оливър.

— Ти ми спаси живота.

И неговото лице не издава никакви емоции.

— Така изглежда.

Желанието ми за прегръдки се изпарява.

— Ти стреля с *харпун* по мен! Към *главата* ми!

— Целих се точно *зад* главата ти. Нямаше опасност. Движеше се с постоянна скорост и посока. Изчисленията бяха лесни. — Оливър свива рамене. — Впрочем, ако не бях успял, не би имал възможност да се оплакваш.

Отбелязвам си мислено, че по-късно трябва да го убия.

— Къде е радиостанцията?

— Ще отложим това за малко — намесва се Джесика.

— Космонавти, напуснете помещението.

Капур и другите двама от екипажа се провират покрай нас и излизат. Джесика затваря огнеупорния люк зад тях и казва:

— Няма да предаваме нищо. По заповед на Камшика.

Мръщя се.

— Трябва да говорим с „Деджа Торис“.

— За тебе не важи, Кей — уточнява Оливър, — но аз и Скалпела не бива да участваме в разговорите. Никой друг не бива да научи, че сме тук.

— Защо?

— От съображения за сигурност.

— Сакрайда се е потулил някъде — казва Джесика.

— Не знаем докъде се разпростира заговорът му. Ако им провърви с някоя ракета, службата ще загуби три четвърти от нашия отдел.

— Добре, аз ще говоря. Още какво не бива да казвам?

Оливър свива рамене, а Джесика отговаря:

— Просто не бъди идиот.

— Благодаря, че ми напомни.

Джесика и Оливър ме водят към мостика. Полковник Брутлаг ме посреща и аз се обаждам по радиото на капитан Сантамария, за да научи какво е положението. Транспортният и бойният кораб на Х-4 са от страната на „Деджа Торис“, където е моята външна антена, затова имаме връзка.

Според тактическия симулатор имаме малко над три часа преди „Деджа Торис“ да стигне до „нулевата точка“ — цветист израз на Х-4 за момента, когато всичко ще стане безвъзвратно и никакви космически апарати не биха могли да осигурят достатъчна тяга, за да отклонят туристическия кораб от сблъсъка. Но на влекача в джоба са необходими цели три часа да набере такава скорост, че да пробие защитата на реактора.

Ще имаме един-единствен шанс. „Уточнение: ти ще имаш един-единствен шанс, Кенгуру. Отговорността не тежи, а?“

— Ясно — казва накрая Сантамария. — Благодаря, господин Роджърс.

— Някакви признаци, че Уаклин започва да се побърква?

— Засега няма. Дано се е заблудил, че космонавтите са прибрали влекача.

Правдоподобно е — размерите на този кораб стигат да носи няколко по-малки. А от инженерния сектор Уаклин би трябвало да е видял само как петънцето на радарния екран е изчезнало.

— На някого хрумнаха ли му блестящи идеи, в случай че моята се провали?

— Може би трябва да попитате приятелите си във вашия кораб.

Да бе, нали аз съм само инструмент, с който някой да борави.

— Един момент. — Изключвам микрофона и поглеждам Оливър.
— Прав ли съм, че подготвяте нещо?

— Свързахме се с Марсианското орбитално управление. Отпращат всички кораби, които са в орбита около планетата, и предупреждават пристигащите да не я доближават. Четири влекача, една фрегата и няколко товарни кораба ще пресрещнат „Деджа Торис“.

Предавам информацията.

— Товарни кораби ли? — повтаря Сантамария. — Принудили са частни кораби да участват в това?

Пак се обръщам към Оливър. Той ме гледа недоволно и сочи пулта. Изключвам микрофона.

— Кажи, че сами са пожелали.

Казвам и това на Сантамария.

— Няма да допусна да бъде излаган на риск животът на още цивилни. Отзовете товарните кораби.

— Момент.

Изключвам микрофона и чакам неизбежното избухване на Оливър.

— Той не разбира ли смисъла на думата „доброволци“? Марсианското орбитално управление им заповяда да се евакуират. Отказаха. Не ми се вярва, че и целият боен флот би ги разубедил. А може би капитанът трябва да поговори сам с хората на Марс и да им обясни защо *не бива* да участват в опита да спасят своята планета от пълно унищожение!

— Добре, но ще го кажа с други думи.

— Приключвай — подканя ме Джесика. — Трябва да поговорим насаме.

„Не очаквам това с нетърпение“. Отбягвам погледа ѝ.

— Капитаните на товарните кораби не са се подчинили на заповедта за евакуация. Няма да се откажат, докато не се уверят, че родният им свят е в безопасност.

Сантамария мълчи секунда-две, после казва:

— Предайте моите благодарности на хората от Марс.

— Ще им благодарите лично, капитане.

— Дано.

В кораба на Х-4 има още четири палуби освен мостика и доста голям товарен сектор. Оливър тръгва пред мен и Джесика към столовата, докато екипажът подготвя своята част от смахнатото начинание за спасяване на цял туристически кораб и планетата Марс.

Искам да ги попитам докъде е стигнала проверката в службата, но Оливър вдига пръст пред устните си и вади малко устройство с формата на диск. Джесика затваря и заключва и двете врати на

столовата, а Оливър слага диска на една стена и променя някакви настройки.

Тъкмо си поемам дъх, за да се заям с тях за тази параноя, но носят ми съобщава, че някъде наблизко има вещества, годни за храна.

Не знам дали е заради стреса или постоянното преяждане от седмица и половина е повлияло на апетита ми, но вече прегладнявам. Награбвам две полеви дажби от близкия шкаф и се тъпча с тях, без да ги стопля. Когато вдигам глава, Джесика държи съд с червена течност.

— Електролити. Изпий ги.

Вземам колбата за безтегловност и преглъщам с течността последния залък от така наречената храна. Променливо бръмчене оглася столовата. Не разпознавам веднага „пестицида“ — маскиращ шум срещу подслушващи „буболечки“. Устройството на Оливър генерира непредсказуеми случайни шумове и предава вибрациите си на повърхността, в която е опряно, за да пречи на досадниците.

Дразни ме ужасно.

— Наистина ли е необходимо да го правиш? — подхвърлям на Оливър.

Той се вторачва в мен и казва натъртено:

— Директорът на *разузнаването*...

Поглеждам Джесика. Пръстите ѝ шарят по екрана на таблет.

— Е, какво трябва да обсъдим?

— Как се чувстваш? — отвърща ми тя с въпрос.

— Чудесно.

— Обезводнил си се. Изпий всичко.

Разбира се. Все забравям, че тя има пълен отдалечен достъп до моите импланти. И винаги си мисля, че това нарушава правото ми на лични тайни, докато не си спомня, че в нашата работа просто ги няма.

— Колко голям беше последният портал? — продължава да ме разпитва Джесика.

— Диаметър петнайсет метра — казва Оливър.

Джесика ме гледа.

— Никога не си отварял джоба по-широко от петнайсет метра, а предишния път след това припадна.

— Но сега съм си добре, както виждаш. Май е имало полза от онези тренировки.

Научният отдел с наслаждение ме кара да отварям и затварям портала във всякакви симулирани ситуации часове наред, за да изследва активността на мозъка ми при тези занимания.

— Обезводнен си — повтаря Джесика. Обръща таблетка към мен, за да ми покаже изобилието от медицински данни. — Равнището на кортизола в кръвта ти още е повишено, а насищането с ацетилхолин е ниско. Изпий още две колби вода с витамини и отиди да дремнеш. Имаш по-малко от два часа и половина да се възстановиш.

— Няма от какво да се възстановявам. Нали ти казах, че се чувствам чудесно.

Допивам разтвора и залепям колбата на масата до мен. Джесика оставя таблетка и кима.

— Добре тогава. Отвори джоба.

— Какво?

— Отвори джоба.

Свивам рамене.

— Какво искаш да извадя?

Нищо. Просто отвори портала. Покажи ми, че си се възстановил напълно.

— С преграда или без?

Правя всичко възможно да протакам, защото не искам да призная правотата ѝ и се надявам още минута-две да ми помогнат.

— Кенгуру, отвори проклетия джоб.

Гледам я неприязнено, но се обръщам към отсрещната стена. Съсредоточавам се колкото ми е по силите. Нищо не се случва.

— Да знаеш, че този шум ме разсейва прекалено. — Соча „пестицида“.

Джесика кима на Оливър, той пипа диска и в стаята наставка стряскаща тишина.

— Хайде.

Вдигам ръка, за да се съсредоточа по-добре, и опитвам отново. Пак нищо. Прехвърлям в главата си първите ключови образи, за които се сещам: „Розов слон, син слон, оранжев слон, бял слон...“

След минута удрям с юмрук по масата и псувам. Джесика отваря портативен охладител и вади синя колба.

— Изпий това. — Вади зелена колба. — После и това.

Притиска ги към масата и взема празната колба.

— Целта да не е пълното почерняване на езика ми накрая?

— Всеки цвят обозначава различни витамини и електролити. Разнообразието ти е необходимо, за да се възстанови равновесието в организма ти. А тялото ти се нуждае от сън, за да постигне това.

Няма как, по-добре е да приключа набързо. Отпивам голяма синя глътка и казвам навъсено:

— Сигурно не си носите алкохол?

И Джесика се мръщи.

— На работа сме, никакво пиене.

— Просто исках да подсказва, че малко от течната храброст ще ми помогне да преглътна тези бълвочи. А и с нещо по-силничко е по-лесно да заспя.

— Поне това няма да е проблем — обажда се Оливър.

Довършвам синята колба и съм на половината порция от зелената, когато проумявам думите му.

— Не. О, не! По дяволите, какво...

Мускулите ми омекват, преди да довърша изречението. Джесика е голяма проклетница.

40.

*Транспортен кораб на X-4, Спално помещение
90 минути до „нулевата точка“*

Събуждам се пъхнат в спален чувал на една от долните палуби. Наистина съм по-свеж след натрапения ми с химия сън, но никога не бих признал това пред Джесика.

Докато се измъквам от спалния чувал, в гърдите ми опира нещо ръбесто. Дърпам ципа на гащеризона и вадя криптиран документ от службата.

По инстинкт прикривам пластмасовия лист и проверявам дали съм сам. Изобщо не се налага да го правя — за обикновени очи това електронно устройство е съвсем прозрачно, съдържанието може да бъде прочетено само от някой с подходящия имплант.

Явно са го оставили Оливър и Джесика. Но защо не ми го дадоха, когато бях буден? Примигвам, лявото ми око е готово за работа с криптирани файлове, шавам с пръсти, за да въведа своята парола, и чакам имплантите да обработят текста. След секунда във виртуалния ми екран се появява емблемата на службата заедно с приличащия на призрак контролен интерфейс.

Започвам първата страница, но се налага да я прочета повторно, за да се уверя, че разбирам текста.

На трета страница осъзнавам, че стискам листа твърде силно и е започнал да се изкривява.

Дишам дълбоко, докато се успокоя, и довършвам четенето. После отивам на мостика.

Заварвам Оливър при полковник Брутлаг и пилота. Питам дали може да поговоря насаме с Оливър и търпя, докато влезем в столовата и той включи своя убиец на „буболечки“. Чак тогава го блъскам в стената.

— Що за шибанящина е това!?

Размахвам листа пред лицето му.

— Камшика реши, че трябва да знаеш.

— Камшика е лукав двуличен мръсен измамник.

Оливър ме гледа начумерено.

— Това да не е новина за тебе?

— Той лъже *другите*. — Решил съм да не си изтърквавам нервите, но не знам дали ще ми стигне самообладанието. — Но не бива да лъже *нас*.

„Не бива да лъже *мен!*“.

— Целия файл ли прочете? — уточнява Оливър.

— Ти с кого си мислиш, че говориш, бе?! Прочетох го!

— Значи вече ти е ясно, че не можеше да си позволи такъв риск! — сопва се и Оливър. — Камшика знаеше, че има проблем със сигурността в службата, но не знаеше дали е изтичане на информация, внедрен агент или технически пробив. Не знаеше чак докато ти не поиска военното досие на Алан Уаклин. Хвана се за тази нишка и стигна до връзката между Уаклин и директора на разузнаването.

Гордостта ме залива като вълна. Нямах да разкрият това без мен. Едно на нула за неподчинението.

— После дойде военна полиция да изведе мен и Скалпела от службата — продължава Оливър. — Разбрахме, че не сме загазили, защото направо ни тръшнаха на креслата за претоварване в скоростен военен кораб, но научихме всичко едва когато се прехвърлихме при Х-4. — Той ми се зъби. — Ти поне се наплюска с морски дарове през това време.

Да, много вкусно беше. Клатя глава.

— Камшика трябваше да ни се довери.

— Но той ни се доверява. Само че не можеше да ни *каже*. Не е знаел кой би могъл да подслушва. — Оливър сочи файла. — Освен нас тримата е разпратил накъде ли не още трийсет и осем оперативни агенти. Всеки от тях е под неофициално прикритие. Това е разгръщане на огромна операция, а той е подготвил лично цялата документация. Не ми се вярва да е мигнал цяла седмица.

— Можех да разоблича Уаклин и Бартелт по-рано — настоявам аз. — Можех да проверя веднага товара. Можех да им попреча, преди да отвлекат кораба.

„Можех да спася Сяо. Можех да опазя Ели“.

— А можеше и да си докараш белята — възразява Оливър. — Невъзможно беше да те подготвим за мисията, без да събудим подозрения. И щеше да се изправиш сам срещу двама опитни убийци. И те щяха да ти видят сметката набързо — и на тебе, и на всеки друг, който им се изпречи.

— Няма как да си сигурен в това.

„Можех поне да опитам“.

Оливър върти глава.

— Колко пъти Уаклин показа, че е готов за всякакви обрати след отвличането, когато ти и екипажът се опитвахте да си върнете контрола над кораба? Сакрайда е подготвял всичко това от години. Твоето най-голямо предимство беше, че Бартелт и Уаклин не са знаели кой си или на какво си способен. Трябваше да чакаш сгоден случай, за да използваш джоба с колкото може по-голяма полза.

— Не знам дали някой е споделил с тебе — проточвам горчиво, — но в кораба умряха хора.

— Не знаехме какво са намислили. Биха могли да откраднат кораба, да го унищожат или да поискат откуп за пътниците. Нямахше как да се защитим от тях, без да знаем как ще нападнат.

Знам, че е прав. И това е най-лошото. Пол винаги е прав.

— Но *ние* бихме могли да стигнем до правилни догадки.

— Остави това за анализа на операцията по-късно — ядосва се Оливър. Май този път аз му писнах. — Имаме още работа. Това не ти трябва повече, нали?

Той дърпа файла от пръстите ми.

— И защо ни го съобщава сега? — Пускам пластмасовия лист. — Непременно е знаел, че ще вбеси всички ни. Ще ни накара да се чувстваме предадени.

— И аз бях любопитен за подбудите му. — Оливър опипва невидими сензори в ъглите на документа и той се сгърчва и изчезва в облаче лютив дим. — Камшика каза, че е искал да уведоми всички, които са въввлечени в тази операция. За да са готови за нови заповеди по всяко време. И искаше да ти напомни какви са твоите цели и кое е най-важно.

Гневният ми смях е като кашлица.

— Моята цел е съвсем простичка. Да не допусна „Деджа Торис“ да се забие в Марс.

Оливър е впил поглед в мен.

— Най-важен за тебе е Марс.

— Моля?

— Ако се стигне до такова решение — бавно казва Оливър, — трябва да избираш между живота на двайсет милиона и на шест хиляди.

Не ми се вярваше, че мога да се разяря още по-силно. Напомням си, че в случая Оливър е само вестносец.

— Нямам дарба за сметки — отвърщам. — Но пък имам приятели на кораба.

— Ще направим и невъзможното да спасим всички, но ако трябва да избираме...

— Аз ще избирам! — Халосвам с юмрук стената и веднага съжалявам. Стените в корабите са много твърди. — Това е моя отговорност, лейтенант.

Той издиша шумно.

— Май е по-добре да се разгъпчем.

Обличаме скафандри и излизаме от кораба. Имаме само един час да репетираме какво ще се случи, когато отворя джоба.

Не мога да си позволя истинска тренировка. Отварянето на портала с диаметър петнайсет метра ме изцежда. Остава ни само надеждата, че според жизнените показатели на моя организъм съм имал време да се опомня. Сега само мерим, подготвяме въжета и повтаряме всичко стъпка по стъпка до втръсване.

Полковник Брутлаг ни осведомява за последните новини час преди „нулевата точка“. Ако не сполучим с нашия план, Марсианското орбитално управление е готово да използва защитните си станции, за да пръсне „Деджа Торис“ на парчета. Не е сигурно дали ще успеят да раздробят кораба на достатъчно малки отломки, за да намалят значително жертвите от падането им на планетата, но поне има някакъв шанс за това.

Ще пожертват шест хиляди души, за да спасят двайсет милиона.

„Шибано «не» от мен. Аз ще спася всички.

Или поне ще умра, докато се опитвам“.

Оливър иска от Капур и още двама космонавти да закачат въжетата, с които ще бъде вързан за корпуса на транспортния кораб. Изнизва се цяла вечност, докато повтарят и потретват проверките.

— Готово — казва Капур накрая.

— Отдалечавам се от кораба.

Изключвам магнитите в подметките. Корабът вече е ориентиран в пространството за последната част от плана. „Деджа Торис“ е на пет километра зад мен и прилича на играчка. Съпровождащият ни боен кораб се е преместил така, че да не пречи. По-нататък виждам още десетки силуети. Включвам лявото си око на радиочестоти и откривам пъстрото примигване на навигационни предаватели — цивилни, търговски, военни. Всички кораби са от Марс. Готови са да отклонят „Деджа Торис“ от курса, щом повредим двигателите му.

Космонавтите оформят до кораба кръг от маркери, а Оливър го ориентира спрямо „Деджа Торис“. Пръстенът е широк петнайсет метра. Това е моят прицел.

Опъвам въжетата докрай и сега съм на метър от пръстена. Спирам рязко. Поемам си дъх. Един метър не дава почти никаква възможност за грешка, но не знам дали бих могъл да разположа джоба още по-странично спрямо тялото си. Дори това положение е много рисковано. Досега съм правил нещо подобно само веднъж в лабораторията.

Имам един-единствен опит. И трябва да го използвам правилно.

Отпивам вода от тръбичката в шлема. Ако ще да не ми помогне в този момент, поне няма да навреди. Имам смътното усещане, че ми е от полза.

— Заех позиция — съобщавам по радиото.

Двигателите се изключват и маскировъчният купол се разгръща отново. Вече съм на тъмно, до мен са само мигащите светлинки на пръстена.

— Жизнените ти показатели са добри — уверява ме Джесика.

— Можеш да включиш устройството за червеевата дупка, когато си готов — разрешава ми Оливър.

— Разбрано.

Няма да е лош край. Поне ще умра при изпълнение на служебния си дълг. Ще си послужи със своята уникална способност, за да направя

нещо, което не е по силите на никой друг. И ще го направя, за да спася невинни хора.

Но не искам да умра тук. Искам да оцелея.

Искам да заловя Алан Уаклин жив.

— Отброявам. Три... — съобщавам по радиото.

Искам Уаклин да си понесе заслуженото за убийствата.

— Две...

Искам да накажа Уаклин, защото взе Ели за заложница.

— Едно...

Искам да му причиня болка. Много болка.

— Сега!

Взира се в средата на пръстена и си представям небоядисаната страна на дървен щит. Мислено го поставям не пред себе си, а над мен, широк петнайсет метра и съвпадащ идеално с кръга от маркери. „Точно там. Горے. *Встрани* от мен. Задната врата“.

Отварям джоба.

Няколко маркера изчезват под долния край на портала. Хоризонтът на събитията трепти на има-няма половин метър от лицето ми.

Влекачът се е ускорявал три часа с пълна тяга. Изскача от джоба с повече от един милион километра в час. Добре, че сме във вакуум, иначе ударната вълна сигурно щеше да ме убие.

Пробивът през маскировъчното покривало ме разтърсва. Влекачът преодолява разстоянието до „Деджа Торис“, преди да мигна.

Докато се обърна да погледна, взривът почти е избледнял. Разкъсаното покривало се е отделило от кораба, върти се все по-надалеч и мога да видя добре облака от парчета, разширяващ се от задния край на „Деджа Торис“.

— Попадението потвърдено! — вика Джемисън по радиото. — Йонният ускорител е повреден!

— Точна стрелба, сър — хвали ме Капур, докато ме придърпва към кораба.

— Благодаря.

Не се и опитвам да прикрия треперенето си.

— Космонавти, помогнете на майора да се прибере в кораба — нарежда Джесика. — Друсат го нервите.

Не ми допада тази лъжа, но поне е убедителна. Подметките ми опират в корпуса, гади ми се. Капур ме хваща за рамото.

— Нещо става — казва друг космонавт.

— Имаме гравитация! — казва Джемисън.

Примигвам и лявото ми око вече е в телескопичен режим. Виждам огнените струи на помощните двигатели навсякъде по „Деджа Торис“. Започва да се върти около дългата си ос. След това двигателите го преобръщат в друга посока. Скоро се премята все по-бързо и в трите измерения.

— Стига бе... — ръмжа аз.

Чувам псувните на Джемисън. После не чувам нищо по радиостанцията.

41.

*Транспортен кораб на X-4, Оперативен център
21 минути до „нулевата точка“*

Капур води. Влизаме и отиваме в оперативния център зад мостика. Полковник Брутлаг и останалите от екипажа са там с Оливър и Джесика. Никой не изглежда доволен от живота.

Брутлаг стои пред тактически екран, заемащ цяла стена. „Деджа Торис“ се премята лудешки. Аз се питам какво усукване може да издържи носещата конструкция на пътническия кораб.

— По всеки вектор на въртене ускорението достига до три g — казва Брутлаг. — И онези, които не са си изповръщали червата досега, едва могат да пълзят насам-натам.

— Още по-зле е — заявява Джесика. — Говорим за около четири хиляди цивилни, които нямат никакъв опит в променлива гравитация. Въртенето ги размята като парцалени кукли. Счупени кости, сътресения, порезни рани...

— Колко често се променя въртенето? — питам ги.

— Хеш?

Брутлаг се отдръпва и пред екрана застава пилотът, дългурест мъж със светли очи и набола брада.

— Нов вектор на всеки три до пет секунди — обяснява Хеш. — Съмнявам се, че някой успява да запази ориентацията си в пространството, за да работи с някакви системи за управление.

Неспирно променящото се въртене прави непосилна и задачата някой от корабите да се скачи с „Деджа Торис“. А и не можем да поддържаме връзка с бясно сменящата мястото си външна антена. Лишени сме от всякакъв контакт със Сантамария и неговия екипаж.

— Проследяваме движението — казва Оливър. — Промените са много бързи. Похитителят явно използва компютърна програма, значи промените са само псевдослучайни и би трябвало да съставим

прогноза за тях. Но ще мине време, докато натрупаме данни и разгадаем алгоритмите.

— Четири хиляди цивилни — повтаря Джесика и ни оглежда свирепо. — Колкото по-дълго чакаме, толкова по-тежки стават техните травми. Някои от тези хора ще умрат.

— Има и друг вариант — казва Брутлаг.

— Да го чуем — обаждам се веднага.

— В кораба имаме две плазмени оръдия. Всяко може да бъде разглобено на пет отделни модула, с чието пренасяне се справя един космонавт. Ще доближим „Деджа Торис“ на половин километър. Нашият боен кораб ще използва системите си за електронно противодействие, за да заглуши техните сензори. Космонавтите ще скачат по двама, като всяка двойка носи еднакви модули. Ще се прикрепят към корпуса на кораба с куки. Всеки, който стигне до кораба, пропълзва до най-близкия въздушен шлюз и влиза. Щом се съберат вътре, ще сглобят оръжието, ще си пробият път в инженерния сектор и ще обезвредят похитителя.

Май е редно да възразя, че този план е ужасно безумен, но след направеното от мен преди малко нямам право да оспорвам ничии идеи.

— Остават петнайсет минути до „нулевата точка“ — казвам въпреки всичко. — Ще стигне ли времето?

— Не е необходимо да отклоняваме кораба прекалено много — отговаря ми Хеш. — Можем да използваме и атмосферата на планетата, за да го насочим встрани. Ще е тежко преживяване за хората вътре, но това удвоява времето, с което разполагаме. Ако пресметнем всичко добре, ще нанесем само леки повреди.

— А ако не го пресметнем добре?

Хеш се взира в мен. Така е стиснал устни, че са като тънка линия.

— Губим един кораб, сър, но спасяваме половин планета.

Не помня друг път да ме е мъчило такова главоболие.

— Трябва да се свържем с всички кораби около Марс — казва Оливър. — За да координират действията си по прехващането на „Деджа Торис“.

— Ще имаме нужда и от спешна медицинска помощ за четири хиляди души — добавя Джесика. — Полковник, искам разрешение за открита текстова връзка с Марсианското орбитално управление.

— Ще ви осигуря връзка — казва Брутлаг. — Хеш, изчисли всичко правилно.

— Слушам, сър.

Преди да ме допуснат до космически полети, прекарах твърде много време в триизмерния симулатор. Наподобява хаотичното въртене на кораб, който е загубил управление. Целта на това упражнение е да потискаш напъните за повръщане петнайсет минути.

След цяла седмица и осем опита се справих с изпитанието. А сега съм убеден, че повръщането е най-малката грижа на хората в „Деджа Торис“.

Полковник Брутлаг заповядва на екипажа на бойния кораб какво да правят, осигурява на Оливър и Джесика връзката с Марсианското орбитално управление, после двамата слизаме в товарния сектор. Той иска още някой да наблюдава това необикновено прехвърляне на неговия отряд. Намествам се в наблюдателния купол над основния трюм, а Брутлаг облича скафандър и отива при десетимата космонавти, които вече са в скафандри и закрепват на гърбовете си части от плазмената артилерия.

Разпознавам Капур по ръста и плавните движения. Всички от отряда съгласуват действията си с привична сръчност. Щом се натоварват с модулите на плазмените оръдия, пъхат и лични оръжия в кобури на скафандрите. Накрая проверяват и другото си снаряжение, сред което изпъкват комично големите метални куки, прикрепени към предмишниците им.

Люковете се отварят и виждам въртящата се безразборно огромна маса, запълваща изцяло отвора. На разстояние половин километър товарният кораб е като джудже пред пътническия. Помощните двигатели се включват непрекъснато и преобръщат хаотично „Деджа Торис“. Товарният му сектор се появява за малко пред нас и забелязвам, че някои от контейнерите липсват. Надявам се поне самият кораб да издържи, докато космонавтите изпълнят задачата си.

Полковник Брутлаг извиква поредната заповед, която не мога да чуя — не съм включен в техния комуникационен канал. Космонавтите се нареждат по двама пред отворените люкове.

Брутлаг вдига ръка и двама застават в средата на отвора, като се придърпват по някакво скеле. Обръщат се с главите надолу спрямо мен, свиват крака и се приготвят буквално да изскочат от кораба.

Брутлаг замахва надолу. Първите двама се изстрелват от товарния сектор. Навън започват проблясъци — бойният кораб пречи на сензорите на „Деджа Торис“.

Примигвам, за да използвам лявото си око в радиочестотите. Следя импулсните радиофарове на космонавтите, за да знам кога всеки от тях е стигнал до пътническия кораб.

След по-малко от половин минута в товарния сектор е останал само полковник Брутлаг. Обръща се и ми маха с ръка.

— Виждате ли ги, господин майор?

— Да. — Червените точки мигат на виртуалния ми екран. — Досега осмина се закрепиха на корпуса. Последните двама пристигнаха... Гадост! — Една червена точка се отделя от „Деджа Торис“. — Един отскочи. Повтарям — един космонавт отскочи.

— Хеш, засече ли го? — пита Брутлаг.

— Да, сър. Движим се към него.

Гледката през отворения люк се променя. Аз следя червената точка, която догонваме. Според моето око скоростта ѝ е 52 метра в секунда. Явно космонавтът е докоснал корпуса на „Деджа Торис“ в мига, когато въртенето се е променило. Едва ли е пострадал зле, но е бил раздрусан сериозно.

Хеш обръща кораба така, че космонавтът да се пхне в товарния сектор. Той се придърпва навътре по скелето. Куката му е разкривена и счупена.

— Прибрахме го — съобщава Брутлаг. — Да се върнем на позицията си.

— Слушам, сър — отговаря Хеш.

Полковникът затваря люковете и помага на космонавта да стъпи на пода. Когато секторът се запълва с въздух, аз се измъквам от купола и отивам при тях.

Космонавтът се казва Линч. Плувнал е в пот и се мръщи, когато сваля шлема си. Медицинските му показатели в шлема са осветени в червено.

— Изглежда, имаш пукнато ребро — казва Брутлаг.

Откачам куката от скафандъра на Линч и оглеждам повредите.

— Поне знаем какво се е объркало.

— Да, сър — казва Линч.

Превключвам окото си в медицински режим, за да проверя има ли увреждания на вътрешните органи, и виждам колко ускорен е пулсът му.

Брутлаг помага на Линч да смъкне скафандъра. Каня се да прибера куката в един шкаф, но откривам в нея нещо особено. Отделям няколко секунди да сканирам с друг режим на лявото око и подозренията ми се потвърждават.

Не казвам нищо, преди да заведем Линч в лазарета. Тогава моля Брутлаг да се върнем в товарния сектор и му показвам куката.

— Виждате ли това? — Соча върха на едно от трите остриета. — Твърде равно е отчупено, за да се дължи на претоварване на материала. Трябва да го е срязал частично, преди да скочи.

Гласът на Хеш избръмчава по радиостанцията:

— Полковник, двата екипа влязоха през въздушни шлюзове. В кораба са и губя връзка с тях.

— Разбрано, Хеш, благодаря. — Брутлаг изключва връзката и ме поглежда. — От самото начало си знаех, че Линч няма да се задържи при нас. Благодаря, господин майор.

Смутен съм от нехайния му тон.

— Това не ви ли безпокои?

Изражението му става едва ли не весело.

— Кое, опитът му да саботира операцията ли?

— Ами да, господин полковник, ако трябва да съм откровен. Сам е повредил куката си. Не е искал да влезе в онзи кораб, което намали наполовина шансовете да вкарате петата част от плазмено оръдие...

— Ако и двамата, които носеха съответен модул, не бяха успели да се задържат на кораба, щяхме да ги приберем и да опитаме отново. Линч знаеше това. Ако е искал да ни попречи, щеше да повреди самия модул, а ние щяхме да научим за саботажа твърде късно.

— Но не е ли вероятно да е намислил още нещо? Тук останахме малко хора. Може да ни обезвреди и да превземе кораба...

Брутлаг ме прекъсва с жест.

— Господин майор, винаги ли сте настроен толкова параноично?

— Е, не бих казал.

Но си мисля, че намеренията на директора на разузнаването да превърне повърхността на половината Марс в разтопено стъкло оправдават напълно подозрителността ми.

— Познавам хората си — казва Брутлаг. — Линч е млад. Жена му роди съвсем наскоро. Иска да се прибере вкъщи. Мога да го разбере. Нежеланието му да каже ясно какво предпочита не буди уважение, но всеки си има свой подход към тези проблеми.

— Значи няма вероятност да е бил завербуван?

Брутлаг свива вежди и повтаря:

— Познавам хората си. Линч не е заплаха за сигурността.

Долавям, че е време да отстъпя.

— Щом казвате.

Мога да помоля Джесика да държи Линч под око.

— Хората са социални същества — продължава полковникът.

Това съвсем ме озадачава и изтърсвам:

— Е, и?

— Искаме да принадлежим към нещо по-голямо. Да имаме свое племе, независимо дали е семейство, народ или екип. Работата в Експедиционния корпус не е за всеки. А и чувството за принадлежност може да се промени с времето. Връзката на Линч с неговото семейство вече е по-силна от желанието му да остане на тази работа.

— Ясно.

Чудя се дали лекциите по антропология са нещо обичайно в този отряд.

— Чух, че похитителят е бил на военна служба. Така ли е?

— О, да. В специалните части на армията.

— И е бил уволнен позорно.

— За неподчинение и кражба.

Брутлаг кима.

— Господин майор, виждал съм мнозина да напускат Експедиционния корпус. Мнозина разгневени младежи искаха да се бият във войната срещу Марс. Но за да участваш в Х-4 е нужно не само да се сражаваш. Трябва да бъдеш и част от цялото. Знам, че поне за мен беше най-трудно да разбере това — по-трудно от схватките в безтегловност и от тънкостите на орбиталната механика. На някои хора им липсват качествата, за да се справят с нашето обучение. На други им липсва интелект. А на трети просто не им е мястото при нас.

— Господин полковник, дано не се опитвате да ми внушите, че военните са подтикнали Алан Уаклин да отвлече кораба и да убива.

— Не, господин майор. Предполагам обаче, че Алан Уаклин е копнеел отчаяно да принадлежи към групи, за които е бил напълно неподходящ, а военните просто са били много по-резки от останалите в отхвърлянето му.

Казвам си, че това би го направило идеалната мишена за Търман Сакрайда. Директорът на разузнаването се е престорил, че му дава точно каквото е искал. А този лапнишаран изобщо не се е досетил как го разиграват.

— Почти съм готов да го съжаля — добавя Брутлаг.

Спомних си единствените кадри, на които видях ясно Алан Уаклин — когато нахълта при основния двигател на „Деджа Торис“ и уби невинен човек.

— Не — отговарям. — Аз изобщо не съм готов да съжалявам този мръсник.

— Ваше право е, господин майор — казва Брутлаг. Следващите думи се изплъзват от устата ми, преди да се усетя.

— Помогнете ми да облека скафандър. Ще скоча.

— Моля? — Полковникът ме гледа изненадано.

— Имате един космонавт по-малко. А трябва и последният модул за плазмено оръдие да бъде занесен в „Деджа Торис“. Аз съм обучен космонавт. Напъхайте ме в скафандър.

42.

*Транспортен кораб на X-4, Товарен сектор
7 минути преди „нулевата точка“*

— Това е лудост — казва Оливър от наблюдателния купол.

— Да не е нещо ново за мен? — отговарям от товарния сектор.

— Господин *майор* — натъртва стоящата до него Джесика, — възразявам категорично срещу намерението ви пак да рискувате живота си.

— Предлагате да изпълните задачата вместо мен ли, госпожо *капитан трети ранг*?

Напомням ѝ, че според официалното прикритие сме равни по чин и не може да ми заповядва. И за миг се питам дали Пол го е направил нарочно.

— Шлемът — казва Брутлаг и вдига последната част от скафандъра над главата ми, за да я съедини с яката.

— Знаем, че останалите деветима космонавти влязоха в кораба — казва Оливър. — И имат всички необходими модули. Вероятно вече режат стената на двигателния сектор.

— Не знаем какво се случва там — възразявам, а Брутлаг ме обикаля и проверява системите на скафандъра. — Някои от тях може би са ранени. Някой модул може би е повреден.

— Майорът е прав — подкрепя ме Брутлаг. — И щом е решен да скочи, аз съм доволен, че моите космонавти ще имат по-голям шанс да успеят. — Тупа ме леко по шлема. — Готово.

Поглеждам надолу към внушителния модул от плазмено оръдие, закрепен за скафандъра. Масата му е поне половината от моята. Мога да се движа насам-натам само защото сме в безтегловност.

— Наистина ли носите тези неща по време на учения? — питам полковника, докато ме води към отворения товарен люк.

Под мен е „Деджа Торис“, изглежда още по-грамаден и се върти още по-бързо.

Брутлаг се усмихва.

— Когато сме късметлии, ни се разминава само с ученията.

— Господин майор! — вика ме Оливър. — За последен път ви моля да не правите това.

Поглеждам нагоре към купола.

— Това май е по-безопасно от всичко, което направих през последното денонощие. Защо се опитваш да ми развалиш удоволствието?

Той ме гледа още по-сърдито.

— Защото това не е част от вашите задачи.

— Прав си. Не изпълнявам задачи. Аз съм в шибан отпуск.

Поглеждам и към Джесика. Тя не казва нищо. Май не може.

— Изправи се колкото се може по-скоро — съветва ме след миг-два.

Дали нямам пращинки в очите? От тях трябва да са тези сълзи.

— Щом допреш корпуса, ще те подмята накъде ли не — продължава тя. — Включи магнитите и се изправи. Движи се бавно. — Извърта глава към Оливър. — Лейтенант, някакви предложения?

— Що за ад е това... — Той стиска клепачи и тръска глава. — Ще ни чуваш, докато влезеш във въздушен шлюз. А вътре скафандърът ти ще се настрои към бойния канал на Х-4. Те ще ти кажат накъде да продължиш.

— Не си изпъвай ръцете — добавя Джесика. — Инстинктът ще ти подсказва да си помагаш с тях при блъскането в стените, но ускорение три g може да ти прекърши костите. Китката ти може да се счупи, ако се подпреш на нея. Опитвай да омекотиш ударите с рамо.

— И си пази главата — напомня Оливър.

— Благодаря. — Примижавам, за да се отърва от влагата в очите. — Да го направим, полковник.

— Във виртуалния екран на шлема е въведена схемата на палубите в „Деджа Торис“. — Брутлаг ми помага да се наместя на скелето. — Има два въздушни шлюза на петнайсата палуба. Ще бъдат открити в жълто. Ще дублирам данните от екрана за вашия екип.

— Разбрах.

На виртуалния екран пред мен профучава жълт правоъгълник. Движи се много по-бързо, отколкото съм очаквал.

Усещам въздуха в скафандъра ту леденостуден, ту изгарящо горещ. Имам бодежи в китките и стъпалата, проклинам ги и им внушавам да не изтръпват. „Това е лесно. Хайде де, Кенгуру, нали преди малко съсипа цял термоядрен реактор. А сега ти предстои някакво скокче в космоса. Нищо работа“.

Хеш доближава кораба на половин километър от „Деджа Торис“. Брутлаг ми дава знак да скоча.

Краката не ми се подчиняват.

— Проблем ли има? — пита полковникът.

— Само проверявах скафандъра. — Най-сетне убеждавам коленете си да се сгънат. — Безопасността преди всичко.

— Можете да скачате, когато сте готов.

Долавям нетърпението в гласа му. Преди да се разколебая или да ми прилошее, се изтласквам от скелето, излитам от товарния сектор и вече съм в пустотата.

Нямам много време да се насладя на изгледа към Марс вдясно, защото бойният кораб на Х-4 пак заслепява сензорите на „Деджа Торис“. А после туловището на пътническия кораб сякаш се втурва към мен за тежък сблъсък.

Дясната страна на скафандъра стърже за секунда по повърхността, преди да забия куката си. Ускорението ме притиска надолу. Тъкмо успявам да осъзная къде съм и помощните двигатели се включват отново, за да завъртят странично. Едната ми буза се сплесква в шлема. За миг ме заслепява слънчева светлина. Въртенето се променя за пореден път и усещам кораба да пропада под мен.

Радвам се, че куката ме държи здраво, защото сам не бих могъл. Въртенето се преобръща и деветдесет хиляди тона се блъскат в мен. Повторно.

— По дяволите всичко! — крещя незнайно на кого.

— Трябва да стъпиш — чувам гласа на Джесика.

— Магнитите в подметките се контролират от сензорите на китката — напомня Оливър.

— Опитвам се!

По-зле е от всичко по време на обучението. Провлачвам подметките си, опирам ги плътно и ги прилепвам към корпуса. Проверявам трикратно дали съм в устойчиво положение и чак тогава освобождавам куката и се надигам.

— Стъпих.

— Въздушният шлюз е вдясно по диагонал на три метра от тебе — подсказва ми Оливър.

— Стъпка по стъпка — казва Джесика. — Бавно и плавно е...

— ... по-бързо от бързането. Да, да, схванах.

Когато съм прав, издържам по-лесно на променливото ускорение. Виртуалният екран ми показва въздушния шлюз и аз се тътря натам мудро и внимателно — по една крачка след всяка промяна във въртенето на кораба, старая се да не забелязвам как се подмятат червата в корема ми.

Струва ми се, че са се изнизали часове, преди да стигна до въздушния шлюз. Космонавтите са оставили на ключалката устройството за принудително отваряне. Натискам грубо бутона, за да отворя.

— Сега ще вляза.

— Помни, омекотявай с *раменете* — казва Джесика. — Не протягай ръце.

— Щом влезеш, губим връзка — обажда се Оливър. — До нулевата точка остават...

— Не искам да знам. — Изключвам магнитите и се придърпвам във въздушния шлюз. — Ще се видим, когато приключа. Край.

Пляскам с длан сензора на ключалката, за да затворя шлюза. Външният люк трясва на мястото си. След няколко секунди вътрешният съска и се отваря. Тътря се към коридора и чакам скафандърът ми да се включи в бойния канал на Х-4.

Минават още няколко секунди и виртуалният екран ми показва червена ивица, светнала на стената отляво: полеви „умен прах“, напръскан от космонавтите, за да си осигурят връзка в „Деджа Торис“, чиято конструкция не би пропуснала сигнала. Мъкна се покрай високотехнологичната пътеводна нишка и отскачам между стените.

— Майор Роджърс до екипите на Х-4. Космонавт Линч пострада при скока. Дойдох вместо него. Нося липсващия модул на второто плазмено оръдие. Какво е положението при вас?

— Добре дошъл на борда, господин майор. — Звънливият глас на Капур се чува през стоновите на претоварен метал при всяко преобръщане. Усещам вибрациите на кораба през подметките си и те

ми вдъхват опасения. — Опасявам се, че закъсняхте за купона. Ние сме в главния инженерен сектор и екипажът отново контролира кораба.

Трябва да знам...

— Кой е старши там?

„Намерихте ли Ели?“

— Според мен е главният инженер.

— Фишер ли?

— Не знам фамилията ѝ, сър. Искате ли да говорите с нея?

Думите засядат в гърлото ми.

— Да. Да, Капур! Непременно. Да!

Замайва ми се главата. Спирам. Радиостанцията припуква.

— Главен инженер Гавилан. — Най-прекрасните звуци в живота ми. — Който и да сте, сега нямаме време за...

— Ели, аз съм — Евън. Добре ли си?

Фоновият шум съска и за секунда се плаща, че връзката е прекъснала.

— Евън? Мислех, че... Анди ми каза, че си извън кораба.

— Ами върнах се. Ти добре ли си? Защо не си в лазарета? Нали...

— Нямам време за лазарета. Къде си?

— Идвам при тебе. — Въртенето ме праща в стената още при първото движение. Вече ми писва от това. — Х-4 заловиха ли Уаклин?

— Какво?

— Питам за похитителя. Арестуван ли е?

Тайно се надявам да чуя „Не, оказа съпротива и му пръснаха главата“.

— Измъкна се.

Не съм сигурен, че съм чул добре отговора ѝ.

— Как така се е измъкнал?

— Избяга, когато Х-4 разбиха защитната стена.

— Ясно. Къде искате да претърся?

— Не се занимавай с него — казва ми Ели. — Имаме по-лоши проблеми. Може би си забелязал, че още не контролираме помощните двигатели.

И гаденето, и главоболието ми се влошават. Спирам и долепям едното си рамо до стената.

— Значи ще спипаме Уаклин и ще го накараме да оправи каквото е съсипал.

— Знам какво е съсипал! — възкликва тя. — Наблюдавах го през цялото време. Претовари батериите за стартиране на йонния ускорител и предизвика електромагнитен импулс. Изпържи цялата електроника в главния инженерен сектор. А малко преди това пусна плазма от двигателя по всички проходи за кабели около сектора, затова не можем да инсталираме наново програмите през вътрешната мрежа. Сега пренасяме резервно оборудване, за да си върнем управлението на навигационните системи.

Това е нелепо. Смехът напирва в мен.

— Значи вземате модули от компютърния център и ги влачите през тази лудница?!

— Така си е. Би могъл да помогнеш. Къде си?

— Ей сега. — Откачам от скафандъра си модула на оръдието и то се търкаля гръмко по коридора. — Само да намеря някакъв шибан указател.

— През кой въздушен шлюз влезе?

— През жълт.

Все пак май не ми е до смях. Дали не ми се плаче? А има ли изобщо разлика?

— Евън...

Изключвам радиостанцията.

Уж трябваше да съм щастлив. Ели е жива. Тя знае какво и как да поправи в кораба. Хората от Х-4 й помагат. Почти сме се измъкнали от кризата.

Само че не съм получил каквото искам. Няма да накажа гадняра.

Едва ли има чак такова значение. О, има. Защо правя всичко това, ако не можем да хванем злодеите и няма разплата за тях? Каква е ползата да спасим този кораб, ако Уаклин и Сакрайда ни се изплъзнат, за да повторят всичко това следващия месец?

Кога ще имам шибания шанс да стоваря ръба на дланта си по нечия проклета шия?

Правя още две крачки към коридор, пресичащ моя, и спирам. Обръщам се към стената, навеждам шлема си и започвам да го блъскам в стената.

— Не е честно — пъшкам. — Не е честно. Не е честно!

Емили Уаклин и Сяо са мъртви. А убиецът Алан Уаклин няма да бъде наказан. А аз май ще повърна съвсем скоро в скафандъра.

Блъскам главата си още веднъж и оставам опрян в стената.

„Шибана несправедливост“.

Проумявам, че още чувам ритмичен шум отнякъде и не е от ударите на моя шлем в стената. Отдръпвам се и поглеждам тъкмо когато друга фигура в скафандър нахълтва от кръстовището на коридорите.

Онзи се заковава на място. Аз се тътря назад. Виждам лицето му през шлема, защото е със стандартен скафандър за космически екскурзии. Очите му ми са познати. Само очите. Но защо? Защо само те от цялото лице?

„Това не може да е вярно...“

Примигвам и лявото ми око сканира за радиация. Средата на гръдния му кош засиява в пурпурно. Няма как да сбъркам.

— Алан Уаклин... — мърморя аз.

Разбира се, той няма да ме чуе. Вижда обаче, че нося скафандър на Х-4. Хвърля се върху ми преди да насоча към него автоматичната пушка, закачена отпред на скафандъра ми.

Изблъсква ме назад. И двамата се мятаме по коридора от поредната промяна във въртенето. Блъскаме си шлемовете в тавана и се преобръщаме. Той се мъчи да откопчи пушката. Присвивам крака и го изритвам. Той се търкаля към кръстовището.

— Похитителят е тук! — крещя, преди да си спомня, че съм изключил радиостанцията.

Отделям пушката от скафандъра и я опипвам непохватно. Не съм боравил с този модел.

Корабът се премята отново. Уаклин се засилва към мен. Възползва се от въртенето на кораба и двамата пак се плъзгаме по коридора. Той вдига ръка и стоварва метален прът по шлема ми. Лицевата плоча се пропуква и виртуалният екран угасва.

Крещя нещо, но може и да не са думи. Ръката ми е притисната към гърдите. Не мога да налучкам къде е спусъкът на оръжието. По лицевата плоча плъзват пукнатини като паяжина, а Уаклин удря неспирно.

Какво прави този, по дяволите? Сигурно е наясно, че няма как да разтроши шлема ми с някакъв си жалък метален прът.

Най-после се досещам — иска да ме заслепи. Или поне се опитва.

Не знае за моето око.

Пак промяна във въртенето. Стоварвам се по гръб в стената или в пода. Примигвам и окото ми е в режим на широкоспектърно сканиране. Уаклин е като силует от пъстри петна.

Замахва с пръта. Сграбчвам китката му, преди да ме цапардоса.

— Стига ти толкова, мръсно.

Ех, ако можех да видя изражението му.

Корабът се завърта. Обръщам ръката му в посоката, накъдето сме запратени. Викът на Уаклин е приглушен от неговия шлем, усещам нещо в китката му да се чупи. Изтървава металния прът.

Вдигам с все сила дясната си ръка и го откопчвам от себе си с пушката. С лявата ръка напипвам аварийното отключване на шлема. И шлемът, и Уаклин се търкалят, удрят се в стената пред мен. Уаклин се хваща за нещо миг преди промяната във въртенето, шлемът продължава нататък по коридора.

Сега звуците са много по-силни, а въздухът е гаден. Погълнатото в бюфета „Барзум“ би трябвало вече да се е разплискало навсякъде по стените. Сигурен съм, че и други храни са били избълвани от стомасите на мнозина пътници през последния половин час.

Виждам добре Алан Уаклин. И успявам да сваля предпазителя на пушката.

Подметките ми се долепят до пода. Прицелвам се.

Никой няма да ме разпитва защо съм го убил. Няма свидетели. А и дори някой да види как космонавт от Х-4 застрелва терорист, какво толкова? Такава ми е работата. Шибано „ура-а-а“.

Но защо не натискам спусъка?

Пристъпвам напред. Пушката е насочена към главата му. Той крещи, зачервеното му лице се разкривява. Не го чувам през шлема. Лявата му ръка стиска перилото на стената. Дясната виси отпуснато.

Добре. Искам да го боли. Искам да се мъчи.

Не това обаче е причината да не стрелям.

Той е убиец. Опасен е. Но не е направил всичко сам. Не би могъл.

Уаклин е пешка в играта. Не убиваш пешките.

Просто ги махаш от дъската, за да матираш царя накрая.

Доближавам го. Той млъква за секунда. Изглежда объркан. Устните му пак мърдат. Не му обръщам внимание. Гледам жизнените показатели на екранчето отпред на скафандъра.

Остава му въздух за шест часа. Предостатъчно.

Извивам се надясно и натискам спусъка. Откосът раздробява стената до него. И той се хваща на номера, трепва силно и се пуска. Сега се рее в коридора без опора.

Представям си малка черна шахматна фигура и отварям джоба.

Без преградата, точно зад Уаклин. С цялата ширина на коридора, затова хоризонтът на събитията почти опира в тавана и в пода.

Когато пустотата засмуква Уаклин, изражението му е безценно.

Навеждам се напред, а въздухът фучи през портала. Мъжът в скафандъра се върти все по-надалеч от мен, скоро вече е точица в зейналия черен безкрай.

— Добре дошъл във вселената на Кенгуру. Не ти пожелавам приятно прекарване.

Затварям джоба.

Устата ми е пресъхнала. Вие ми се свят. Периферното ми зрение се размътва. Е, да, този портал беше по-голям от обичайното. И то скоро след като два пъти го отворих до максималния диаметър от петнайсет метра. Да не забравям и за целия допълнителен стрес напоследък. Май не беше най-сполучливото хрумване.

Тъкмо си мисля да поседна и се появява скафандър на X-4. Космонавтът се отблъсква от стената и полита към мен. Майсторски движения, защото корабът още се върти лудешки. Скафандърът спира на половин метър от мен.

Виждам лицето на Капур зад лицевата плоча. Хиля се и махам с ръка. Тя казва нещо. Да не са се тревожили за мен, след като млъкнах по радиото? Колко трогателно.

— Само секундичка... — казвам на Капур.

Извъръщам се настрани, преди да повърна. И припадам.

43.

Събуждам се в лазарета на транспортния кораб на Х-4, притиснат с ленти към койка сред мигащи светлини и тихо писукане на апаратура. Около лявата ми ръка има маншет на венозна система. Изумително е, че цепещото главоболие не е придружено от шампионско гадене. Май трябва да благодаря на лекарствата, които венозната система вкарва в тялото ми.

Посягам с дясната ръка да се почеша по носа и едва не си разкървавявам устата. „Няма притегляне. Да не сме влезли в орбита?“

Проблясък отляво привлича вниманието ми. Извивам глава към таблет, залепен за отворено чекмедже, който показва без звук новинарска емисия. Виждам познатото туловище на „Деджа Торис“ с цял рояк други кораби около товарния му сектор, двигателите им бъдат ослепително бели струи. В долния край на екрана пълзи едър текст „На живо: марсиански флот отклонява повреден пътнически кораб от сблъсък с планетата“.

Не може да е вярно. Отбелязаното време на екрана е само няколко минути след „нулевата точка“. Не биха успели толкова бързо да поправят системите за управление в инженерния сектор, да изключат помощните двигатели, да скачат марсианските кораби с „Деджа Торис“ и да ме прехвърлят в транспортния кораб. Да не сънувам?

Ощипвам се и боли истински. „Добре де, не сънувам“.

Екранът почернява за половин секунда и показва отново същото новинарско видео от началото. Запис.

„Оливър“. Не може просто да ми остави бележка като нормален човек. Сменя се до сълзи, които се реят из стаята и вентилационната система ги засмуква.

Вратата на лазарета се отваря и Джесика прехвърча леко към моята койка.

— Честито — казва тя. — Никой не умря заради тебе.

От нейната уста това си е голяма похвала.

— Колко дълго бях в безсъзнание?

— Около четирийсет минути. — Тя докопва таблета на Оливър, спира записа и го долепя до медицинските уреди при главата ми. — Имам съобщение за тебе от началничката на охраната в „Деджа Торис“. Джеймсън ли беше...

— Джемисън.

— Аха. Тя каза, че офицерите и екипажът отпразнували спасението си с „бутилчица червено вино“. — Джесика ме гледа косо. — Това означава ли каквото предполагам?

Рискувам да се усмихна.

— О, да. Дала им е да пийнат наноботи. Да се надяваме, че новата ти програма работи добре.

— Осигури ми списък с имената им, за да отбележа медицинските им досиета за по-нататъшно проследяване.

— Как, по дяволите, ще убедиш Пол да одобри това?

Тя почуква с пръсти по таблета.

— Ще го излъжа.

„И то заслужено“.

— Свърза ли се със службата?

Джесика кима.

— Камшика подрежда къщата.

Проверката. Не мога да повярвам, че досега не свързах събитията.

— Не беше съвпадение, нали? Тази проверка по същото време?

— Не беше. Проверяващите са офейкали още щом Сакрайда се покри. Камшика и Държавния департамент проследили нишката обратно до разузнаването, но Сакрайда и хората му успели да присвоят група бойни кораби от база „Андрюс“ и напуснали околосемна орбита преди да ги прихване оперативното командване.

— Извинявай, „група“ ли каза?

— Дванайсет кораба. Влезли в прикриващ тунел близо до Луната.

Космическите сили са разположили из Слънчевата система няколко големи поглъщащи енергията съоръжения. А корабите могат да се възползват от тези „тунели“, за да попречат на проследяването на маневрите им в пространството. Включват собствените си прикриващи

системи, преди да излязат от „тунела“, и няма как да бъдат засечени, докато не включат и двигателите си.

— Прозорливи хора твърдят, че са отлетели към астероидния пояс.

Тоест към ничия земя.

— Значи преди подреждането на къщата...

— ... ще има и малко гърмежи, да.

— Мога да помогна с нещо — казвам. — По-точно с един човек.

Джесика се мръщи.

— За какво говориш?

— Трябва да прехвърля товар на повърхността на планетата след не повече от пет часа.

Тя върти глава.

— В момента на Марс не са настроени особено гостоприемно към земни кораби.

Стискам ръката ѝ.

— Сипах похитителя.

— Сипал си го... — Тя се облещва. — Значи е в джоба?

— Скафандърът му имаше запаси от въздух за шест часа.

— Помислихме, че си го изритал през въздушния шлюз.

— По-лесно беше да го прибера.

Изражението ѝ става непроницаемо. Тя кима.

— Пет часа.

— Толкова са.

Джесика отскача от стената и излита от лазарета. Вратата се затваря със съскане, преди да я помоля да ми остави таблета. Телефонът в рамото ми е изгорял, а тук имам достъп само до вътрешните комуникации и разнообразието от забавления никакво го няма.

Вратата се отваря и двама космонавти се вмъкват тромаво. Отпред е Линч, който провали скока си към „Деджа Торис“. Зад него е Капур. Тя бута Линч да легне на койката до мен.

— Маmicата му, Линч, за последен път ти казвам — ранен си. — Капур го закрепва за койката с ремъци през раменете и таза. Той мига от болка от стягането на венозен маншет около ръката му. — Полковникът заповяда да останеш тук, докато се приберем в базата.

— Но аз мога да помогна...

— Можеш да си затвориш очите и да спиш — скастрия го Капур.
Линч ме поглежда отчаяно.

— Космонавт, на твое място бих я послушал — казвам му.

— Но аз трябва да... — мънка завалено той, но клепачите му се затварят и цялото му тяло се отпуска.

Капур настройва медицинските уреди.

— Много си падам по успокоителните. — Извива глава към мен.
— Господин майор, имате ли нужда от помощ, за да заспите?

— Не, благодаря.

Надявам се да не съм я опръскал, когато повръщах преди малко.

— Както желаете.

Тя проверява ремъците около Линч, завърта се пъргаво и излиза.

Спокойствието омръзва бързо. На всичкото отгоре Линч хърка.
Вече умувам дали да махна венозния маншет и да си потърся нещо за ядене, но вратата се отваря отново.

Този път е Ели.

Не знам какво да кажа. Тя се рее бавно в лазарета, стига до една ръкохватка и спира на цял метър от мен. Отляво челото ѝ е закрито от лепенка. Отдясно има синина на долната челюст. Лявата ѝ ръка виси в превръзка през рамото.

Въпреки всичко е прекрасна.

— Анди ми каза, че е по-добре да не идвам.

Чувал съм и по-лошо начало на разговор.

— Обясни ли ти защо?

— Според нея ти не можеш да отговориш на много от моите въпроси.

— Да, не мога да ти разкрия никакви технически подробности за устройството, което отваря червееви дупки. Засекретени са. Не мога и да ти кажа за кого работя. Това е още по-засекретено.

— А какво можеш да ми кажеш?

— Ние сме от добрите.

— Е, това и сама го отгатнах.

Вторачила се е в мен. Да не би да имам нещо на лицето?

— Извинявай.

— Извиняваш ми се, че си от добрите ли?

— Не, за друго... Не исках да... — Другата ми свръхспособност е да ръся най-неуместните тъпотии. — Съжалявам, че ти провалих

бягството. В онази шахта.

Ели върти глава.

— Опитваше се да овладееш положението в инженерния сектор.

Също като мен.

— Какво... — Съхне ми устата. — Какво стана там?

— Не искам да говоря за това.

— Извинявай.

— Стига си се извинявал.

— Още веднъж и приключвам. — Заглеждам се в пода. — Извинявай, че не те спасих.

Тя се размива за миг, но погледът ѝ е суров.

— Евън, не се нуждая от спасители. И не искам да ме спасяват. Мога сама да се грижа за себе си.

— Слушай, твърде вероятно е да не се видим повече. Само искам последният ни разговор да не е неловък и неприятен. — „Да, Кенгуру, досега се постара много да не е така“. — Просто исках да знаеш, че... Бях на почивка.

Тя присвива очи.

— Както всеки друг пътник в „Деджа Торис“ ли? Нищо ново не ми казваш, Евън.

Това е непоносимо.

— Не съм Евън.

— Подозирах.

— Но не бях на работа. Разбираш ли? Трябва да крия кой съм по всяко време. Но не изпълнявах задача или нещо подобно. — Потискам изкушението да я огледам със скенерите в лявото си око, за да отгатна емоциите ѝ. — Не съм те използвал, Ели.

— Дори за да отмъкнеш центрофуга ли?

Спирам се, преди да се извиня отново.

— И това е поверителна информация. Аз... ъ-ъ, съжалявам, че не мога да ти обясня. Не се тревожи, ще върна центрофугата. Не съм я повредил.

Ели се усмихва.

— Какво има? — питам я.

— Сега ще те целуна.

Прелита към мен, преди да отговоря. Устните ѝ се притискат в моите. Или се е усъвършенствала в целувките, или аз съм напреднал,

или тези лекарства във венозната система подобряват мощно настроението. Клепачите ми се спускат и дясната ми ръка обвива талията на Ели, за да я придърпам към себе си.

Но тя се отдръпва твърде скоро. Отварям очи. Никога няма да ми омръзне тази усмивка.

— Е, какво е истинското ти име? — пита тя.

БЛАГОДАРНОСТИ

Казват, че изкуство се създава от индивид за индивида, но тази книга не би се появила без усилията на още мнозина освен мен.

Благодаря на моя литературен агент Сам Морган, който отговаряше на въпросите на новака, без да се подсмихва, и на всички останали, които помогнаха да намерим добър дом за Кенгуру.

Благодаря на моя редактор Пит Улвъртън, най-очарователния питбул в издателската дейност, и на всички в „Томас Дън Букс“, които помогнаха на моя ръкопис да се превърне в истински роман. Но всички грешки са само мои.

Благодаря на Джанет Рийд, чийто прякор би трябвало да е Търсачката, която вярваше в Кенгуру от самото начало.

Благодаря на родителите си за живота, който ми дадоха, и на сестра ми, която винаги се грижи да не остана гладен.

Благодаря на всички чудесни писатели, които срещнах чрез „Вайъбъл Парадайз“, „Клариън Уест“, „Американски автори на научна фантастика“, „Кодекс“, „Рейнфорест Райтърс Вилидж“ и „НаНоРайМо“ и които ми помогнаха да не се отклонявам от целта. Особена признателност дължа на Чарли Джейн Андърс, Дженифър Брозек, Тобайъс Бъкел, Джон Краули, Хироми Гото, Камий Грип, Джейсън Гърли, Ранди Хендърсън, Клер Хъмфри, Кидж Джонсън, Джеймс Патрик Кели, Марко Клос, Мери Робинет Ковал, Фонда Лий, Урсула Ле Гуин, Йън Макдоналд, Джон Скалзи и Адисън Уилгъс, които ми показваха пътя.

Благодаря на мнозината читатели на алфа-, бета- и гама-версиите на този роман и преди всичко на Крис Карлсън, Стефани Чарет, Надя Дюк, Шанън Фей, Майкъл Хърншо, Стив Копка, Джулия Рейнълдс, Ди-Ан Соул и Питър Сързи за техните строги наставления.

Благодаря на Фоли Блейн, че изглеждам толкова добре на снимките.

И накрая — благодаря и на тебе, скъпи читателю, че тръгна с мен в това пътешествие. Да, Кенгуру ще се завърне. И не, няма да ти кажа

истинското му име. Засега.

Издание:

Автор: Къртис Чен

Заглавие: Междинна станция „Кенгуру“

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 11.06.2018

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-852-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6328>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.